

CHI MONG CHẬM CHẬM THÍCH EM

TRẠM LƯỢNG

只想慢慢喜欢你 - 湛亮

Chi Mong Châm Chận Thích Em

Tác Giả: TrạM LượNg

Mục Lục

[Mở đầu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương kết](#)

Mở đầu

Bên trong sân trường của một trường trung học phổ thông không được đến hạng nhất, nhưng không đến nỗi luân lạc tới hạng ba, miễn cưỡng có thể coi là hạng hai đây người chen lấn, học sinh mới đến trình diện ngày đầu tiên, đám học sinh ngây ngô hoang mang rối loạn tìm kiếm phòng học của mình, theo sự sắp xếp của thầy hướng dẫn, theo số thứ tự theo tên vào ngồi.

Bên trong phòng học, có những học sinh cùng đồ tốt nghiệp với nhau, đang vui vẻ tụm năm tụm ba nói chuyện với nhau, cũng có một “Độc hành hiệp” cả lớp chẳng ai biết, an tĩnh ngồi trên chỗ ngồi.

Ồn ào cũng cô tịch không chút nào xung đột xuất hiện ở cùng một không gian, do những học sinh mới đều đã đến báo danh, chỗ ngồi bên trong phòng học gần như đã bị lấp đầy, đang lúc giáo viên đứng trên bục giảng muốn nhắc học sinh tuân thủ kỷ luật, một học sinh mới ngũ quan tuần dật từ từ bước vào từ cửa lớp.

“Tên gọi là gì?” Nữ giáo viên chừng bốn mươi tuổi đẩy mắt kính trên mũi, neho mắt lại đánh giá cậu học sinh mới dám đi trễ này.

” Thủy Thần.” Thiếu niên thon gầy có vẻ thanh lãnh không chút hoang mang trả lời, vừa nhìn đã khiến cho mọi người cảm thấy là học sinh kiểu lúc nào cũng đoạt ngôi tú tài.

“Thì ra là em!” Chẳng biết tại sao, giáo viên nữ vốn đang nghiêm nghị chợt cười đầy mặt, ngón tay chỉ vào chỗ trống duy nhất trong phòng học, giọng nói phút chốc trở nên hòa ái dễ gần không ngừng: “Đến! Chỗ em ở đó, mau ngồi xuống đi.”

A a, là anh tài mà mỗi giáo viên khi đi dạy đều mơ ước được dạy đó!

Cậu nam sinh tên Thủy Thần này là học sinh đứng đầu bảng của cuộc thi tuyển trung học phổ thông năm nay, có biết bao nhiêu cổng trường cấp ba tranh đến bể đầu mở rộng cửa chờ cậu nhóc này đến học ấy, nhưng mà không biết vì nguyên nhân gì, cậu ta lại phá tan mắt kính mọi người, bỏ qua trường học hạng nhất, lại chạy tới ghi danh vào cái trường trung học phổ thông hạng

hai này.

Chuyện này giáo viên trong trường cũng đã nhiệt liệt thảo luận, ngay cả hiệu trưởng cũng chạy vô góp vui, đơn giản hưng phấn giống như trúng xổ số vậy, còn nói ba năm sau nhất định phải dựa vào kỳ thi đại học của cậu nhóc này làm vẻ vang cho trường.

Gật đầu một cái, Thủy Thần cổ quái nhìn vẻ mặt tươi cười như hoa loa kèn của cô giáo, sau đó xoay người đi thẳng xuống chỗ trống ngồi xuống.

Trên bục giảng, giáo viên lại dặn dò một đống chuyện, sau đó có việc rời đi, bên trong phòng học, nhất thời lại rơi vào nhốn nháo âm ỉ.

“Này, Thủy Thần, cậu đứng đầu bảng Trạng Nguyên rồi, sao còn chen lẫn học chung một trường với tôi chứ?” Vương Chí Cường một đầu tóc húi cua, thoát nhìn rất chi là nhiệt huyết nhào tới thật nhanh, nở một nụ cười thật lớn nhiệt tình hỏi thăm.

A a, còn tưởng trong lớp chẳng có bạn nào quen, không ngờ lại đụng phải bạn học cùng lớp tú tài hồi cấp hai này, thật là khiến người ta vừa bất ngờ vừa phẫn chấn.

“Không biết bây giờ nghỉ học có kịp hay không?” Nhìn thấy bạn học cũ nổi tiếng nhiệt huyết, Thủy Thần không khỏi lẩm bẩm tự hỏi. Hắn cũng không có ngờ lên cấp ba rồi, lại đụng phải cái tên vua ẩu đả này.

“Nói cái gì vậy?” Bàn tay dùng sức vỗ lên tấm lưng thon gầy, Vương Chí Cường cười ha ha: “Tú tài huynh, nói như vậy hơi bị mất cảm tình đấy!”

“Cậu có giỏi thì dùng lực thêm một chút!” Trên lưng bị đau, Thủy Thần lạnh lùng nhìn chằm chằm “Hung khí”, không ngần ngại giúp cậu ta chặt xuống làm nguyên liệu cho món tay gấu kho tàu.

“Hắc hắc...” Cười khan mấy tiếng, nhận được ánh mắt bén nhọn sáng lạnh, Vương Chí Cường nhanh chóng rút tay gấu lại, dù sao trong lòng cậu ta rõ ràng nhất cậu bạn tú tài trước mặt này cũng không có nhả nhận được như hình tượng bên ngoài, nếu mà muốn chơi ác lên, cũng không phải chuyện đùa.

Lạnh nhạt liếc một cái, Thủy Thần thu hồi ánh mắt lạnh lùng trong trẻo, lười phải để ý, song Vương Chí Cường lại chịu không nổi im lặng, lại quang quác tò mò hỏi thăm ——

“Tú tài huynh, cậu vẫn chưa trả lời tôi đấy! Sao hạng nhất lại không đi? Chẳng lẽ... cậu muốn làm bạn học với tôi đến vậy?” Hoàn toàn là tự mình trí tưởng tượng quá dồi dào, nói ra lời này cũng không đỏ mặt.

Muốn làm bạn học với cậu ta? Vị vua ấu đả này có thiệp vàng lên mặt mình quá không hả? Hẳn không muốn đến hạng nhất, chạy tới học ở cái trường cấp ba hạng hai này, tất cả đều chỉ vì chỗ này là trường cấp ba gần nhà hẳn nhất, buổi sáng hẳn có thể ngủ thêm được nửa giờ.

Thủy Thần lấy ánh mắt phỉ nhổ nhìn cậu ta một cái, căn bản không muốn đáp lại câu hỏi không biết xấu hổ như vậy, mà lúc Vương Chí Cường còn muốn hỏi tiếp, bỗng dưng, một tràng tiếng cười gọi líu ríu đột nhiên vang lên ——

“Bạn học, có thể hỏi tên bạn là gì sao?”

Nghe vậy, Vương Chí Cường ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy ba nữ sinh đang tới làm quen, khuôn mặt trẻ trung tràn đầy nét cười, vẻ mặt ngả ngớn nhìn chăm chăm Thủy Thần, đáy mắt tràn đầy hứng thú với hẳn.

Chắc! Tú tài đáng chết này chẳng cần làm gì, đi đến đâu cũng có thể trêu hoa ghẹo nguyệt.

Hồi cấp hai, một đồng bạn học nữ thăm mến hẳn, gần bàn thỉnh thoảng sẽ xuất hiện thư tình hay quà tặng, hôm nay mới là ngày đầu tiên của cấp ba, đã có bạn học mới đến dự dồ... Tại sao lại thế? Hẳn cũng đâu có kém nhiều lắm! Tại sao chẳng có em gái nào đến bắt chuyện vậy? Ô... Đáng hận! Ông trời thật là bất công a a a!

Trong lòng bi phần điên cuồng hét lên, trên mặt Vương Chí Cường lập tức lại nở ra nụ cười toe toét, coi như người ta đang hỏi hẳn mà nhiệt liệt trả lời: “Bạn học, tên mình là Vương Chí Cường, Vương trong vương giả, Chí trong chí khí, Cường trong cường cường...”

“Bọn này đâu có hỏi bạn!” Ba vị bạn học nữ không hện mà cùng đồng loạt

khinh bỉ, ngay sau đó lại nhanh chóng biến sắc mặt, cười hi hi nhìn về phía “Mục tiêu”. “Bạn gì ời, bọn mình không phải đang hỏi bạn ấy, đang hỏi bạn đây!”

Nghe vậy, ngay cả nhìn cũng không nhìn đến Vương Chí Cường đang chịu đủ bi thương, âm thầm khóc ra máu, Thủy Thần mặt không chút thay đổi quét qua ba cô nàng kia một cái, lạnh lùng lên tiếng ——

“Mấy người có thể tránh ra nhanh chút được không, để không khí còn lưu thông?” Thật là thối! Thối chết được!

“Cái, cái gì?” Ba nữ sinh muốn câu cậu bạn đẹp trai thất thần, không hiểu vì sao lại nhảy ra một câu như vậy.

Đến! Tú tài ác độc dùng chiêu độc miệng giết người không đền mạng nổi tiếng với giáo viên cấp hai bắt đầu phát uy. Vương Chí Cường mới vừa nãy còn vì không được nữ sinh coi trọng mà bị phẫn đầy mặt, lúc này lại cười đến giống cái gì, chờ xem kịch vui.

“Rất thối, mấy người không biết sao?” Nhìn ba cô nàng vẻ mặt ngốc trẻ, âm điệu trong trẻo lạnh lùng của Thủy Thần vang lên thật nhịp nhàng. “Hàng chợ đêm chất lượng kém một chai một trăm đúng không?” Cái loại chất hóa học nồng nặc khiến người ta khó thở đó mà mấy cô này cũng có dũng khí phun lên người!

“Ha ha ha...” Nghe ra ý trong lời của hắn, Vương Chí Cường lập tức không khách khí cười lên điên cuồng. Quá chuẩn! Nước hoa ba cô nàng này phun trên người đúng là làm cho người ta không dám khen tặng.

“Cậu, cậu cầu nhàu cái gì? Cho mặt mũi lại còn lên mặt, tưởng mình là ai chứ?” Ý thức được mình bị người ta giễu cợt, ba nữ sinh nhất thời then quá thành giận, ác mồm ác miệng quăng ra một câu không được văn nhã cho lắm xong, nổi giận dùng dùng xoay người rời đi.

Song, lúc “Làn gió thơm” quét qua chỗ ngồi phía trước của Thủy Thần ——

“Ách xì!”

Nữ sinh ngồi bên trên từ nãy vẫn cúi đầu yên lặng đột nhiên hắt xì một cái, chọc Vương Chí Cường càng thêm ôm bụng cười như điên, mà ba cô nàng kia thì hung tợn trừng mắt.

“Thật, thật xin lỗi...” Lấp bắp, nữ sinh có thân hình nhỏ nhắn ngập ngừng nói xin lỗi, tính cách hướng nội sợ người lạ làm cho cô căn bản không dám ngẩng đầu nhìn người ta, khuôn mặt nhỏ nhắn buông xuống nóng lên đỏ bừng không dứt.

“Hừ!” Đồng thanh một mạch, ba cô nàng hừ lạnh một tiếng, tức đến hừ người rồi đi.

“Bạn này, lỗ mũi của bạn rất nhạy cảm nha!” Mặc sức cười to, Vương Chí Cường không nhin được “Mệt” thay người ta.

“Thật, thật xin lỗi...” Vẫn không ngẩng đầu, giọng nói lấp bắp xin lỗi như cũ.

“Còn hơn cái đồ khứu giác tê dại nhà cậu!” Lạnh lùng châm chọc, Thủy Thần đuổi người. “Cút về chỗ cậu đi, thật chướng mắt!”

Sờ sờ mũi, Vương Chí Cường đâu có ngu đến mức đi làm vật hi sinh để cho vị tú tài ác độc dưới tâm trạng tồi tệ túm lại phát tiết, lập tức chịu đựng buồn cười lách người nhanh chóng trở về chỗ ngồi của mình.

Mắt thấy vua ấu đã thức thời rời đi, Thủy Thần huyết áp thấp, trước lúc trưa cảm xúc luôn luôn đều không tốt, hôm nay vừa mới ngày đầu vào cấp ba đã bị ba cô em tục nữ tự cho là đẹp tiếp cận, tâm tình càng thêm náo đến cực điểm, mở mồm đương nhiên cũng chẳng có gì dễ nghe cả.

Nhưng mà, tâm tình hăn kém thì kém thật, từ trước tới nay thần thái luôn lãnh đạm cũng không có thay đổi gì lớn, nếu không ai chọc đến khiến hăn mở miệng châm chọc, thì cũng chẳng có ai nhìn ra tâm tình của hăn thật là xấu.

Phiền chết! Xem ra tương lai của ba năm cấp ba chắc cũng nhàm chán giống hồi cấp hai thôi....

Có chút chán nản, hăn ủ rũ tinh thần nằm sấp trên bàn, bên tai vang lên tiếng

ồn ào không ngừng trong phòng học, định nhắm mắt dưỡng thần.

Người này.. thật là mạnh nha!

Chậm rãi, cô bạn hướng nội vẫn cúi đầu ngồi phía trước lặng lẽ quay đầu vụng trộm xem xét, khuôn mặt nhỏ nhắn ngượng ngùng tràn đầy bội phục cùng tán thưởng.

Vì sao có người có thể sống độc lập như vậy, không để ý đến ánh mắt người bên cạnh, như vậy... nói chuyện thất đức như vậy cũng không quan tâm?

Cho tới giờ, cô bởi vì cá tính hướng nội xấu hổ, không quen đối mặt với người khác, càng sợ bị người ta ghét, cho dù trong lòng thật sự có gì không thoải mái, vẫn không dám biểu hiện ra, chỉ có thể yên lặng không tiếng động, làm một bạn học “Giống như đã từng quen biết” sau khi tốt nghiệp cũng không ai nhớ tới.

Từ nhỏ đến lớn, cô hâm mộ nhất là những người không thèm để ý đến cái nhìn của người khác, cho dù đắc tội với người khác cũng không để ý đến việc bị coi là loại người “Ác độc”. Mạnh! Người này là người mạnh nhất trong số những người cô biết từ nhỏ đến lớn.

Người bình thường đối mặt với bạn học mới xa lạ, cho dù trong lòng có mất hứng, cũng có thể khách khí giữ lại chút mặt mũi cho người ta, nhưng cậu ta lại có thể chẳng để ý đến chuyện tương lai phải xấu hổ học chung ba năm, lấy đôi lời ngăn ngừa liên châm chọc cho đối phương tức chạy mất, thật là mạnh, lại khiến người ta hâm mộ nha!

Người như thế, phải có lòng tự tin siêu cường đúng không? Cho nên mới có thể hoàn toàn không để ý đến cái nhìn của người khác! Nếu như cô cũng có thể tự tin giống như cậu ta thì tốt quá....

Giống như cảm nhận được ánh mắt nhìn trộm của người khác, Thủy Thần bỗng dưng ngẩng đầu, lại ngoài ý muốn đối diện với một cặp mắt ngập nước ngượng ngùng.

“A...” Thấp giọng kêu lên, nữ sinh hướng nội không ngờ mình nhìn lên lại bị người ta bắt tại trận, nhất thời mắc cỡ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, nhanh

chóng quay đầu không dám nhìn lại nữa.

Cô bạn này đỏ mặt cái gì chứ ?

Nhìn bóng lưng mảnh mai phía trước, vốn là vành tai trắng như tuyết lại lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai nhanh chóng đỏ lên, Thủy Thần không khỏi nheo lại đôi mắt trong trẻo xinh đẹp đang tràn ngập hứng thú.

Có lẽ, thời học sinh cấp ba cũng sẽ không nhàm chán!

Chương 1

“A——”

Bảy giờ rưỡi sáng, trong cái ngõ nhỏ cây cối sum suê xanh biếc, bên trong căn nhà có pha lẫn chút phong cách Nhật kiểu cổ chột vang lên một tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ, ngay sau đó, tiếng chửi mắng tức giận cuồn cuộn không dứt đời núi lấp biển tuôn ra ——

“Tồn thọ quá! A Thần, con bị làm sao thế hả? Đã nói bao nhiêu lần là đừng có đem mấy cái 『thứ』 đó để trong kho lạnh nhà mình nữa! Anh là cố ý muốn dọa chết mẹ anh phải không? Anh làm thế, thức ăn trong tủ lạnh làm sao mà ăn được nữa....”

“Con đang ăn đây!” Ung dung nhàn nhã ăn sủi cỏ đông lạnh vừa được nấu chín, Thủy Thần chẳng chậm chẳng nhanh đáp lại.

“Tồn thọ quá!” Thấy thế, sắc mặt của mẹ Thủy đại biến, nhanh chóng giật lấy đĩa sủi cỏ, quăng luôn 5, 6 viên sủi cỏ còn lại vào thùng rác, trong miệng liên tiếp trách cứ: “Con làm sao vậy hả? Vậy mà cũng dám ăn? Không sợ ăn thành bệnh hả...”

Nhìn hài cốt của đám sủi cỏ trong thùng rác, Thủy Thần mặc kệ mẹ mình cứ nhắc đi nhắc lại, không nói câu nào.... Ở phòng làm việc hăn cũng đặt cái “Thứ” đó với một đồng thực phẩm đông lạnh cùng một chỗ, tới giờ ăn vào cũng chưa có vấn đề gì xảy ra hết.

“Mẹ, mẹ yên tâm! 『Thứ』 kia ấy, con đã đóng gói rất kín.” Trong một chuỗi tiếng lải nhải, hăn nhấn mạnh bảo đảm.

“Cái này không quan hệ đến chuyện có đóng gói có kín hay không!” Mẹ Thủy tức giận trừng, ngay sau đó ánh mắt quét về phía cửa tủ lạnh, không nhìn được sợ đến run cả người, xoa xoa da gà đang nổi đầy trên tay: “A Thần, rõ ràng đã không cho phép con đem về, con còn làm như vậy!”

“Xin lỗi! Tủ lạnh chỗ phòng làm việc của con vừa đúng lúc đầy, không có chỗ giữ lạnh, cho nên mới thuận tay mang về, không phải con cố ý.” Biết mẹ

mình kiêng kị cái gì, Thủy Thần nhàn nhạt giải thích.

“Bất kể như thế nào, dù sao anh mau đem mấy cái 『Thứ 』 kia về phòng làm việc của anh đi! Tôi phải vứt hết thức ăn bên trong đi mới được, thuận tiện cọ sạch lại tủ lạnh!” Rét run xoa xoa cánh tay, mẹ Thủy mặt xanh mét thúc giục.

Ồ.. Thực quá là khủng bố! Tiếp tục như vậy nữa, về sau bà cũng không dám để đồ trong tủ lạnh nữa.

Rốt cuộc có cái gì mà sợ chứ ? Thủy Thần thực sự không hiểu, nhưng cũng không thể làm trái lời mẹ già được, không thể làm gì khác hơn là đứng dậy mở cửa tủ lạnh, ôm ra hai cái bình lớn trên có dán tên người, bên trong đỏ đỏ trắng trắng, sền sệt dính dính, cũng không biết là bình thủy tinh đựng cái gì.

Vừa thấy hấn lấy đồ ra, mẹ Thủy lấy động tác không hề phù hợp với số tuổi của bà, nhanh chóng né ra xa, vẻ mặt cảnh giác sợ hãi.

“A Thần, anh đi vòng qua bên cạnh đi, đừng có đến gần mẹ!” Ánh mắt hoàn toàn không dám liếc nhìn mấy thứ đồ trong tay hấn.

Rũ mắt nhìn bình thủy tinh trong tay, trong con người xinh đẹp của thoáng qua một tia sáng hứng thú.

A a a. Quả nhiên hấn chỉ cần ôm một bình trong tay, mọi người sẽ tránh ngay lập tức, ngay cả người nhà cũng vậy, thật là khiến cho người ta tung tăng không ngớt a!

Môi mỏng cong lên một nụ cười quý dị, tâm tình của hấn rất tốt ôm “Vật báu” trong tay, ra cửa đi làm.

“Bạn, bạn trai?” Bỗng chốc đỏ mặt, Lâm Dĩ Trân lắp bắp kêu lên.

“Đúng vậy! Cậu có bạn trai không vậy?” Chì kẻ mặt trong tay vẽ vẽ, sau khi phác ra một đường mi hoàn mỹ tinh xảo xong, Hoàng Y Đình không khỏi lộ ra nụ cười thỏa mãn.

“Không có, không có!” Nhanh chóng lắc đầu, Lâm Dĩ Trân có chút lúng

túng, không thể làm gì khác hơn là đem lực chú ý dời đi, tay cầm phấn trát trát lên mặt, chăm chú đánh lớp phấn nền, nhất định phải trang điểm thật hoàn mỹ.

“Aiz... Cũng đúng thôi!” Thở dài, Hoàng Y Đình đột nhiên dừng công việc trong tay, có chút cảm khái. “Làm cái nghề như bọn mình, không có người đàn ông nào khi biết xong là không cảm thấy kỳ quái, người nào nhát gan nói không chừng còn có thể phát run, đâu còn dám cùng chúng ta tiếp tục qua lại!” Aiz... Đây là kinh nghiệm được tích lũy qua nhiều bài học thâm nhá!

Suy nghĩ một chút, cô – một mỹ nhân xinh đẹp thiên sinh lệ chất như vậy, ngực ra ngực, eo ra eo, hông ra hông, đứng ra ngoài, nếu nói là xấu, thì hai phần ba phụ nữ Đài Loan sẽ nhảy xuống biển, một mỹ nhân như vậy, cũng đã đầu ba rồi, mà lại không có lấy một người bạn trai, cái này nói lên điều gì?

Nhìn lại cô bạn đồng nghiệp mới làm cùng được một tháng, một tiểu mỹ nhân thanh tú yếu điệu, hai má trái đào trắng mịn, mắt to ngập nước, cái miệng nhỏ nhắn anh đào hồng hồng, phối hợp với một mái tóc xoắn xoắn ngang vai đáng yêu....

Dù tính tình có hơi hướng nội một chút, nhưng khí chất ngây thơ ngọt ngào, cả người mới nhìn như một viên kẹo đường ngọt lịm, phải là kiểu mà đàn ông thích nhất mới đúng, nhưng mà lại cũng đã ba mươi tuổi — dù thoát nhìn chưa tới hai mươi lăm — mà vẫn là một người cô đơn!

Aiz... Công việc này của bọn họ là tích âm đức đấy chứ ! Tại sao chẳng thấy hiệu quả gì cả?

Nhìn cô nàng thở dài thườn thượt, Lâm Dĩ Trân chỉ có thể ngượng ngùng cười cười, không tiện nói ra mình không có bạn trai, căn bản không phải là do công việc ảnh hưởng, mà hoàn toàn là do cá tính.

Thành thật mà nói, cô rất sợ đối mặt với người sống, ngược lại lại cảm thấy người chết khiến cho cô dễ chịu hơn, cho nên... công việc trang điểm cho người chết này thực sự rất thích hợp với cô!

Trong lòng thầm nghĩ, Lâm Dĩ Trân không nói gì nữa, chỉ tỉ mỉ giúp bà cụ

nằm ngang trước mặt vẽ một đôi lông mày thật xinh đẹp, thoa lên lớp son môi điểm lệ, hy vọng có thể trang điểm cho bà thật xinh đẹp một lần cuối cùng trong đời, để có thể thật đẹp để mà rời đi.

Đúng lúc cô đang ngượng ngùng mỉm cười, Hoàng Y Đình cá tính sáng sủa hào phóng lại không nhìn được lên tiếng. “Trước kia thì sao? Trước kia có đối tượng kết giao chứ?” Không phải là cô thích dò la đời sống riêng tư của người khác, cô thật sự muốn biết cô ấy có kinh nghiệm bi thảm giống mình hay không thôi.

Nhất, nhất định phải hỏi rõ ràng vậy sao?

Gương mặt thanh tú của Lâm Dĩ Trân đỏ lên một mảng lớn, có chút thẹn thùng lại có chút quần bách nhỏ giọng lúng ta lúng túng thừa nhận: “Mình, mình chưa từng có bạn trai....”

“Cái gì?” Chì kẻ mắt trong tay thiếu chút nữa rơi xuống, Hoàng Y Đình không dám tin nhìn chăm chăm cô, “Cậu bao nhiêu tuổi rồi mà còn chưa từng có bạn trai?” Phụ nữ thời hiện đại mà vẫn còn có người ba mươi tuổi rồi còn chưa có bạn trai bao giờ, thật là hiếm có khó tìm nha!

Bị nhìn chăm chăm giống như quái vật, Lâm Dĩ Trân lúng túng cúi đầu, tiếp tục hóa trang cho bà cụ, coi như là chấp nhận.

Nhìn dáng vẻ đỏ mặt cúi đầu bẽn lẽn của cô, hứng thú của Hoàng Y Đình hoàn toàn trỗi dậy: “Thế thăm mền thì sao? Có thăm mền ai không hả?” Nếu như ngay cả cái này cũng không có, vậy thì thật sự là khiến cho người ta không thể không hoài nghi cô bạn này căn bản là vật cách ly với tình cảm!

Thăm, thăm mền?

Chẳng biết tại sao, nghe thấy hai chữ này, trong đầu Lâm Dĩ Trân tự động hiện lên một bóng dáng thon dài từ rất lâu trong trí nhớ, gò má mịn màng lại không có cách nào khống chế càng thêm nóng lên, vẻ mặt có vẻ cực kỳ ngượng ngùng.

Thấy thế, Hoàng Y Đình không cần nghe cô trả lời cũng biết, lập tức không khỏi hưng phấn khích lệ. “Thích thì phải theo đuổi chứ ! Sao lại để trong

lòng?” Phụ nữ thời đại mới, gặp người đàn ông mình thích thì phải biết chủ động đánh tới, mặt hàng tốt thì phải lấy về chứ!

Thời buổi này, nữ tính cũng phải tự cường mới được!

“Đó, đó là chuyện hơn mười năm trước rồi...” Nhỏ giọng nóng mặt giải thích, Lâm Dĩ Trân căn bản không biết đối phương ở đâu, bây giờ đang ở chỗ nào, cho nên mấy năm nay, trong lòng luôn có chút mất mát nho nhỏ.

“Tôm tép?” Phun ra một câu tiếng Đài, vẻ mặt Hoàng Y Đình khiếp sợ. “Thầm mẩn từ hơn mười năm trước, mà bây giờ cậu vẫn còn nhớ mãi không quên? Người kia thế nào? Nói nghe một chút!” Hù chết người! Nếu không phải là người đàn ông kia quá tốt, thì chính là vị đồng nghiệp mới này quá đơn thuần!

Người như thế nào ư ? Lâm Dĩ Trân ngẩn ra, trong ánh mắt mong chờ của đồng nghiệp, đầu càng cúi càng thấp, sắc mặt càng ngày càng hồng, trong miệng nhỏ giọng phun ra một câu lí nhí nghe không rõ.

“Cái gì ?” Không có nghe rõ, hỏi lại lần nữa.

“....” Tiếng như muỗi kêu nói lại một lần.

“Tiểu thư, phiền cô lớn tiếng một chút có được không?” Cố nén nổi xúc động muốn trợn trắng mắt lại, Hoàng Y Đình kháng nghị. Thật là! Âm lượng như vậy, ai nghe ra được chứ ?

Ngước mắt nhìn cô nàng một cái, tiếng nói của Lâm Dĩ Trân mặc dù vẫn nhỏ như trước, nhưng cuối cùng cũng lớn hơn vừa nãy một chút —

“Biến thái!” Hai chữ đơn giản, tóm gọn lại.

“Biến thái?” Cặp mắt trợn tròn, Hoàng Y Đình ngàn lần không ngờ tới cô nhả nhó nửa ngày, cuối cùng lại phun ra hai chữ như vậy.

Gì thế này! Còn tưởng là giống như cái gì mà ngọc thụ lâm phong, khí vũ hiên ngang, anh tuấn bất phàm linh tinh “Không giống người”, mới có thể khiến cô nàng nhớ mãi không quên như vậy chứ, không ngờ lại vọt ra hai chữ “Biến thái” để hình dung, thật là....

Cũng đúng thôi! Dính dáng đến ngành nghề này như các cô, bình thường cũng có chút yêu thích khác xa với người thường, cô ấy thích loại đàn ông kiểu biến thái, cũng không có gì đáng kinh ngạc.

Tự do bình luận người khác, hơn nữa cũng chẳng phải là từ ngữ dễ nghe gì, Lâm Dĩ Trân mặc dù có chút ngượng ngùng, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cô vẫn cảm thấy chỉ có hai chữ “Biến thái” mới có thể hình dung được người kia, huống chi... cô thực sự thích mấy hành vi biến thái của hắn! Thật sự thích...

Nghĩ đến đây, cô không khỏi ngượng ngùng cười lên.

Hoàng Y Đình không biết cô đang suy nghĩ cái gì, lúc đang hăng hái nhiệt tình muốn hỏi cho tĩ mĩ thì rèm phòng hóa trang đột nhiên bị kéo lên, cắt đứt tràng câu hỏi tò mò của cô nàng.

“Pháp y kiểm tra đến rồi, chuẩn bị tiến hành đối chiếu nghiệm xét lúc giải phẫu thi thể của án giết người, chỗ bên phòng giải phẫu đang cần một người trong số các cô qua giúp một tay, ai qua đây?” Nhân viên nhà tang lễ ghé đầu vào hỏi thăm.

“Ách... Tôi còn chưa làm xong!” Nhìn di thể mới hóa trang được một nửa, Hoàng Y Đình thật khó xử.

“Tôi đi được rồi!” Vừa đúng lúc đã hóa trang xong cho bà cụ, Lâm Dĩ Trân chủ động mở miệng.

“Vậy được không?” Nhìn cô một chút, Hoàng Y Đình có chút không chắc chắn. Mặc dù cô ấy đến làm việc ở nhà tang lễ này cũng đã được một tháng, nhưng một tháng này, phàm là những thi thể cần được khâu vá sửa lại, hình như cô ấy cũng chưa từng động tay qua, có thể đến trợ giúp cho phòng giải phẫu được sao?

“Được!” Gật đầu một cái, Lâm Dĩ Trân hiểu được nỗi băn khoăn của cô nàng, nhỏ giọng giải thích “Trước kia hồi còn làm thợ trang điểm cho di thể ở miền nam, mình hay giúp pháp y địa phương làm việc.” Cái loại công việc khâu vá sửa sang đó, cô vô cùng thuần thục.

Có kinh nghiệm là tốt rồi! Hoàng Y Đình yên tâm, lúc này mới tiếp tục công việc dở dang.

Thấy thế, Lâm Dĩ Trân yên lặng đi theo nhân viên nhà tang lễ, không lâu sau, Hoàng Y Đình vốn đang cúi đầu bận rộn đột nhiên giống như nghĩ ra chuyện gì, chợt ngẩng đầu “A” một tiếng, sau đó lại thích thú nở nụ cười, vừa hóa trang cho thi thể, vừa bắt đầu lẩm bẩm.

“Quên mất không cảnh báo, thôi đi! Dù sao cô ấy cũng thích dạng biến thái, Thủy pháp y nói không chừng lại đúng khẩu vị của cô ấy! Đúng rồi! Nhắc đến Thủy pháp y, không biết cái anh chàng cảnh sát nhiệt tình đó có tới không nhỉ? Mau làm cho xong việc rồi chạy qua xem một chút...”

“Oe——”

Mới đến bên ngoài phòng giải phẫu, đã nghe thấy tiếng nôn mửa hết sức khoa trương, Lâm Dĩ Trân tò mò nhìn qua, lập tức nhìn thấy một người đàn ông thân hình cao lớn đang vô lực tựa bên góc tường, cúi xuống chiếc túi ni lon trong tay cố gắng kiềm bữa trưa trong bụng mới ăn được không lâu.

Bộ dáng cúi đầu ủ rũ của anh ta khiến cho người ta không nhìn rõ mặt lắm, nhưng cho dù tò mò, Lâm Dĩ Trân cũng không tiện nhìn lâu, thu hồi tầm mắt, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng giải phẫu ra, ngay sau đó, một thứ mùi kinh khủng ập vào mặt.

Cô nghĩ, cô biết nguyên nhân nôn mửa của anh chàng kia rồi! Nhất định là vừa mới ở trong phòng giải phẫu đi ra, xem ra không phải cảnh sát thì cũng là kiểm sát viên.

Trong lòng âm thầm phỏng đoán, sắc mặt Lâm Dĩ Trân không chút thay đổi bước vào trong phòng giải phẫu, song, khi bóng người thon dài đứng bên cạnh bàn giải phẫu đập vào mắt, cô lại giống như gặp quỷ ghen hòng nhìn trần trối, trái tim trong vòng một giây mất khống chế cuồn cuộn loạn, giống như muốn nhảy ra khỏi hòng, gương mặt thanh tú huyết sắc dâng trào, đỏ lên giống như chỉ cần véo một cái sẽ chảy ra máu.

Bên cạnh bàn giải phẫu, Thủy Thần vốn đang ngưng thần quan sát thi thể, chợt nghe thấy tiếng mở cửa, theo bản năng quay đầu nhìn lại, liếc thấy

khuôn mặt bất cứ lúc nào cũng có thể đỏ bừng xấu hổ vừa xa lạ vừa quen thuộc kia trong trí nhớ, nhất thời cũng ngẩn ra.

Là hăn? Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Dĩ Trân đỏ bừng lên.

Là cô ấy? Thủy Thần hé đôi mắt xinh đẹp.

“Mông khi?” Giọng nói lạnh lạnh, tuy là câu nghi vấn, giọng điệu lại còn hơn cả khẳng định.

“Đừng, đừng có gọi tôi là mông khi...” Lấp bắp, mặt cô hồng giống hệt như mông con khi nhỏ giọng kháng nghị.

Không phủ nhận? Rất tốt! Bây giờ, hăn thật sự có thể vô cùng xác định, cô gái trước mặt chính là “Mông khi”!

Nhếch miệng cười âm trầm, Thủy Thần chăm chú nhìn cô. “Cậu là người tới trợ giúp cho tôi đúng không?”

“Phải! Tôi... tôi tới để giúp khâu lại thi thể được giải phẫu.” Ô... Hăn cười đến thật là khủng khiếp, nhưng mà.. nhưng mà cô thể mà lại không sợ, lại còn vui đến mức xúc động muốn khóc!

Hơn mười năm, không ngờ vẫn có thể gặp lại hăn... đối tượng thầm mến của cô năm đó đấy! Lại gặp được, thật vui quá, thật sự vui quá a...

“Rất tốt!” HÀi lòng gật đầu một cái, ngón tay thon dài ngoắc ngoắc về phía cô, hăn cười đến cực kỳ nguy hiểm cực kỳ âm lãnh. “Đến đây! Trước giải quyết xong case này đã, sau đó chúng ta đem nợ nần tính toán tử tế!”

Món nợ này có thể tính rồi!

Ba giờ sau, lúc hai người một nam một nữ dính đầy mùi thối của xác chết đi ra khỏi phòng giải phẫu, anh chàng vốn đang làm tổ ở góc tường đột nhiên vọt lên, ngay sau đó lại nhảy lùi lại ba thước lấy tay bịt mũi, đồng thời mồm miệng cũng không rảnh rỗi chút nào.

“Thủy Thần, cậu kiểm tra thế nào? Tổng cộng có bao nhiêu vết thương? Đại khái là dùng loại hung khí gì...”

Đột nhiên, hai mắt thị lực đều hai chấm không quét về khuôn mặt thanh tú đang đứng bên cạnh, Vương Chí Cường sợ hết hồn, vừa mừng vừa sợ kêu lên: “Mông khi?” Không thể nào! Lại gặp được “Đầu sỏ tội lỗi” khiến cho tú tài huynh ghi hận hơn mười năm ở chỗ này!

“Vương, Vương Chí Cường?” Ngơ ngác nhìn cậu ta, phát hiện ra cậu ta chính là anh chàng nôn như điên ở bên tường lúc này, Lâm Dĩ Trân không khỏi hoài nghi hôm nay rốt cuộc là ngày lành tháng tốt gì mà cô lại liên tục gặp được cả hai người bạn hồi cấp ba đã hơn mười năm trời không thấy.

Nhưng mà.. có thể đừng gọi cô là mông khi được không? Thật chẳng dễ nghe chút nào!

Gương mặt đỏ bừng, cánh môi ngập ngừng mấy cái, cuối cùng, cô vẫn khó có thể khắc chế được tính cách hướng nội ngượng ngùng, những lời sắp đến miệng cái gì cũng nuốt hết trở lại.

“Không sai! Là tôi này!” Toe toét nở nụ cười nhiệt tình, cá tính Vương Chí Cường cầu thả, đương nhiên sẽ không chú ý đến sự kháng nghị muốn nói lại thôi của cô, vô tâm cười sáng láng hỏi: “Hơn mười năm không gặp, sao cậu lại ở đây?”

Mấy nơi như kiểu nhà tang lễ này, người bình thường không có chuyện gì cũng sẽ chẳng chạy tới làm gì, lại nói... vừa rồi cô ấy lại còn đi từ phòng giải phẫu ra cùng với tú tài huynh.

“Tôi, tôi làm việc ở đây.” Nhỏ giọng nói.

“Làm việc?” Kỳ quái! Từ sau khi hấn lên làm cảnh sát, chạy đến đây giống như ra vào phòng khách nhà mình, sao trước kia chưa từng thấy cô nàng.

“Tôi làm thợ hóa trang cho thi thể, vừa mới tới làm không lâu.” Giống như nhận ra nghi ngờ của cậu ta, Lâm Dĩ Trân đỏ mặt cần thận giải thích.

“Thật sao?” Có chút vui mừng, chàng cảnh sát nhiệt tình lập tức vỗ ngực mình sung sướng cười không dứt: “Tôi đang làm cảnh sát, hay chạy đến đây, sau này sẽ có nhiều cơ hội gặp mặt, hãy để chúng ta bắt đầu nối nhịp cầu hữu nghị lần nữa đi...”

Bỗng dừng, giọng nói khựng lại, liếc nhìn về mặt âm lãnh Thủy Thần đang đứng một bên, giống như nghĩ tới cái gì, lập tức cười gian.

“Mông khi, nể tình hơn mười năm không gặp, tôi khuyên cáo cậu một câu, cẩn thận đối phó với tú tài huynh...”

“Cảnh sát Vương, cậu muốn đi hỗ trợ xử lý thi thể người bị hại sao?” Cắt đứt mấy lời vớ vẩn của người nào đó, Thủy Thần lạnh lùng nhếch lên một nụ cười khiến người ta phát rét.

Mẹ ơi! Âm khí bức người! Thật sự là âm khí bức người nha!

Nghĩ đến thi thể đã chết mấy ngày mới được phát hiện, đã rửa ra đầy dòi, phát ra mùi hôi thối nồng nặc, Vương Chí Cường thiếu chút nữa lại muốn ói ra.

“Thủy đại pháp y, tối nay tôi đến lấy báo cáo kiểm nghiệm chỗ cậu, có việc gấp Call tôi rồi, đi trước, tạm biệt!” Giống y như là bị quỷ đuổi giết, bị làm cho sợ đến tè ra quần chạy trốn chết, trong chớp mắt đã không thấy người đâu.

Mắt thấy tên chương mắt đã biến, Thủy Thần hừ lạnh một tiếng, ánh mắt nguy hiểm quét qua “Mục tiêu”, “Tan làm chưa?” Luật định thợ trang điểm của nhà tang lễ thuộc nhân viên công vụ, bây giờ phải là lúc tan việc!

Mặt hồng hồng, tim hoảng hoảng gật đầu, bị hấn nhìn giống như nhìn chăm chăm vào con mồi, Lâm Dĩ Trân khẩn trương đến mức tay chân luống cuống, sóng hồng từ mặt lan thẳng xuống cổ, cặp mắt xinh đẹp hoàn toàn không dám nhìn hấn, đầu càng cúi càng thấp, càng cúi càng thấp...

“Rất tốt!” Gật đầu một cái, giọng nói êm ái đến mức làm cho lông tơ người ta dựng đứng. “Vậy cậu nói xem, chúng ta đi đâu để giải quyết mới phải?”

“Ách... Giải quyết gì?” Ngẩn ra, cô đỏ mặt mờ mịt ngẩng đầu lên hỏi.

Giải quyết gì? Cô còn hỏi hấn muốn giải quyết cái gì? Té ra là vị tiểu thư này đã quên sạch chuyện năm đó rồi? Được! Vô cùng được! Thủy Thần hấn chẳng có ưu điểm gì, chỉ có thù dai mà thôi.

Nheo mắt lại, Thủy Thần đột nhiên ác độc néo tai cô, nhận được một tiếng kêu thê thảm của cô xong, mới quăng ra một câu. “Mông khi, nói cho cậu biết, thù của chúng ta kết lớn!” Dứt lời, chẳng thềm để ý đến gương mặt kinh ngạc của cô, khuôn mặt tuần tú hung thần rời đi.

Bị đau lấy tay bịt tai, Lâm Dĩ Trân chỉ có thể sững sờ nhìn hăn mặt lạnh rời đi, bên trong đầu mù mịt chỉ có tràn đầy ngạc nhiên cùng khó hiểu... Rốt cuộc, bọn họ đã kết thù gì chứ?

Chương 2

Địa điểm: Trên đường đến nhà ăn.

Mặt đỏ cấp số: ★★ ★

Nội dung ghi chép: Thật xui xẻo! Vì sao số học sinh nữ lại chỉ có mười bảy người? Vì sao cô ta lại là người cuối cùng mang số mười bảy ? Mà vì sao mình lại là đứa học sinh nam thứ mười tám chứ ? Thôi! Nhiều lời vô dụng, dù sao vẫn phải hợp tác với cô ta làm nhiệm vụ!

Sáng sớm mới đến trường, đã phải xách cơm hộp của bạn học đưa đến nhà ăn, tâm tình đã đủ thối nát rồi, cô ta còn chẳng hiểu làm sao cứ nhìn thấy mình là đỏ mặt, dọc theo đường đi nhìn lên hơn sáu lần liền, làm như mình là chim thú quý hiếm không bằng? Không nói câu nào thì tưởng mình không biết sao?

Mới đi học, vẫn còn đứng ở cổng trường, chẳng hiểu ra sao đã bị nhét tám phong thư tình vào tay, tâm tình nản đến cực điểm, không muốn dùng lực, đem tất cả sức nặng đều đẩy hết sang bên cô nàng.. Đúng vậy! Tôi đúng là giận chó đánh mèo đấy? Không được sao?

Hai giờ sáng, tai nghe lại quá trình giải phẫu lúc sáng dùng máy ghi âm ghi lại, tay gõ bàn phím lách cách chưa từng ngơi nghỉ, Thủy Thần mắt nhìn từng chuỗi từng chuỗi ghi chép khám nghiệm tử thi trên màn hình tinh thể lỏng, trong đầu không ngừng hồi tưởng đến bất cứ đầu mối không tiếng động nào có thể phát ra trên thi thể.

Sau một lúc lâu, hắn đem tất cả tài liệu lưu vào folder trên máy tính, cũng in một phần ra ngoài xong, mới đem văn kiện cùng với mười tấm hình của thi thể bỏ vào trong túi hồ sơ. Bỗng dưng, từng tràng từng tràng tiếng cười quỷ dị kinh khủng đến táng đảm kinh đờm chột vang lên trong đêm khuya thanh vắng.

Lập tức, chỉ thấy sắc mặt hắn không hề thay đổi, dứt khoát cầm lên vật đang

phát ra tiếng cười như quỷ kia —— một chiếc di động kiểu dáng thanh mảnh.

“Chuyện gì?” Đối phương còn chưa lên tiếng, Thủy Thần đã lạnh lùng mở miệng. Hừ ! Đến giờ này rồi mà còn gọi điện thoại quấy rầy hân, trừ vị nhân huynh nào đó ra, thì làm gì có người khác.

“Thủy đại pháp y, báo cáo phân tích giải phẫu kia...”

“Xong rồi! Mai cậu đến phòng làm việc của tôi mà lấy!” Sớm biết cậu ta sẽ hỏi cái này, không chờ cậu ta nói xong, Thủy Thần đã sạch sẽ gọn gàng cho đáp án.

“Đến phòng làm việc của cậu? Tôi không đi đâu!” Hoảng sợ kêu lên, Vương Chí Cường ở một nơi rất xa đánh chết cũng không theo. “Chỗ cậu căn bản chính là địa ngục trần gian, nếu không phải là bất đắc dĩ, tôi tuyệt đối không muốn bước vào đó một bước!”

Khóe mắt khẽ giật giật, Thủy Thần nở nụ cười lạnh: “Ăn hại, cậu chỉ được cái to xác, gan bé tí !”

Thật là mệt cho cậu ta to con như vậy, hồi còn là học sinh đánh nhau chưa thua ai bao giờ, ai mà biết được cậu ta nhát gan như vậy? Nếu mà để cho mấy tên tội phạm hung ác thua dưới tay cậu ta biết được, chắc là sẽ ở trong ngục giam xấu hổ mà lấy sợi bún treo cổ tự sát trước, chẳng cần phải chờ đến lúc xử bắn lãng phí đạn làm gì !

“Ai bảo tôi nhát gan? Trọng yếu là cậu rất biến thái !” Chỉ cần là người bình thường, không có ai muốn nước vào phòng làm việc của cậu ta cả !

“Đa tạ khen ngợi !” Lười phải nói nhảm với cậu ta, Thủy Thần nói luôn: “Tôi sẽ gửi tài liệu đến cho kiểm sát trưởng, tự cậu đi thảo luận với ông ấy! Vậy nhé, tạm biệt!” Dứt lời, chuẩn bị kết thúc cuộc gọi.

“Từ từ ! Từ từ ! Đây còn có chuyện muốn nói !” Trước khi bị cúp máy, Vương Chí Cường khẩn cấp lên tiếng gọi người.

Cậu ta còn muốn làm nhảm cái gì nữa? Chân mày nhướn lên, giọng nói của Thủy Thần càng thêm lạnh nhạt. “Có rắm thì đánh, bản nhân bận rộn nhiều

việc!”

Nghe vậy, Vương Chí Cường không để bụng chút nào, thậm chí còn phát ra từng tràng cười quái dị. “Tú tài huynh, Mông khi vẫn còn sống đấy chứ?”

Aiz... Công việc bận rộn, mà còn quan tâm đến an nguy của bạn học lâu năm không gặp, hẳn thật sự là bội phục bản thân mình quá đi, ngày mai phải đi làm một tấm bảng “Chính nghĩa ngút trời” treo lên mới được!

“Tôi nhúng cô ấy vào phóc môn rồi!”

“Ha ha ha...” Câu trả lời không hề ngoài ý muốn với tác phong của cậu ta, Vương Chí Cường cười không nén lại được, không nhịn được bát quái hỏi thăm: “Thành thật mà nói, Mông khi rốt cuộc sao lại chọc đến cậu, để cậu thù dai nhớ lâu đến như vậy?”

Hắn chỉ biết, sau kỳ nghỉ hè năm thứ ba, Lâm Dĩ Trân chuyển trường, cũng không tới trường học nữa, mà vị tú tài huynh này bỗng âm dương quái khí cả ngày, cuối cùng, lại chẳng hiểu làm sao lại lôi một kẻ không hiểu tình huống mô tê ra sao như hắn đi làm “Bia đỡ đạn”, giống như muốn phát tiết đầy bụng tức giận không thể nói rõ ra, hung hăng quần một trận.

Nhưng mà, có chuyện nhất định phải nói cho rõ trước, bằng cái loại học sinh thường ngày chỉ biết “Động khẩu không động thủ” như tú tài huynh kia, đương nhiên không đánh lại nổi Thiên vương ấu đả thân kinh bách chiến như hắn rồi. Trận kia, thương thế của tú tài huynh so với hắn tuyệt đối thê thảm hơn nhiều.

Dù sao kết luận cuối cùng là, hắn vô duyên vô cớ bị lôi ra đánh một trận này, về phần là vì cái gì, hơn mười năm qua, hắn vẫn không rõ ràng cho lắm, chỉ mơ hồ biết có thể liên quan đến cô bạn Mông khi cứ hơi tí là đỏ mặt kia – Lâm Dĩ Trân.

“Không phải chuyện của cậu!” Nghe tiếng cười lớn truyền đến không dứt ở đầu dây bên kia, Thủy Thần lạnh lùng hừ một cái, biết ngay là cậu ta chẳng có chuyện gì đáng chỉ trích sửa bậy, lập tức ngay cả câu báo trước cũng không có, trực tiếp cúp máy.

Bị cái tên bát quái kia nhắc lại, trong đầu không tự chủ hiện lên một bóng người mảnh mai nhỏ nhắn, nhìn chăm chăm điện thoại di động trong tay, nhớ lại ban ngày lúc rời khỏi nhà tang lễ, hẳn còn đặc biệt lượn qua phòng nhân sự, thông qua nhân viên hành chính quen biết mà tra được số điện thoại của Lâm Dĩ Trân....

Hừ! Lòng tốt bộc phát, nhắc nhở cô ấy một chút cũng được lắm!

“Reng — reng — reng”

Nửa đêm hai giờ ba mươi phút, Lâm Dĩ Trân còn đang ngủ đã bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

“A lô...” Giọng nói trầm nhẹ chứa đầy mệt mỏi, cô buồn ngủ mơ màng nhận điện thoại, đầu óc còn chưa tỉnh táo lại.

“Mông khi, tỉnh lại cho tôi!”

Mông khi? Ý thức hỗn độn giống như bị người ta hắt cho một xô nước đá, đôi mắt còn nhấp nhem buồn ngủ trong nháy mắt bừng tỉnh, Lâm Dĩ Trân bối rối kêu lên ——

“Thủy, Thủy Thần?” Cô không phải đang nằm mơ đấy chứ? Hẳn sao lại gọi điện thoại tới?

“Tỉnh chưa?”

“Tỉnh, tỉnh rồi!” Nhịp tim trong nháy mắt gia tốc, hể đụng phải hẳn, tất xấu nói lắp của Lâm Dĩ Trân sẽ bùng phát, ngay cả mặt cũng không khống chế được mà đỏ lên.

“Tỉnh rồi tốt nhất!” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng nghe có vẻ rất hài lòng.

“Ách... Cậu, cậu tìm tôi có chuyện gì sao?” Liếc nhìn đồng hồ, hai giờ ba mươi phút, cô không hiểu nổi nửa đêm hẳn gọi điện thoại đến cho cô làm gì?

“Không có gì!” Hừ nhẹ, chẳng nhanh chẳng chậm bổ thêm một câu. “Chẳng qua là nhắc cậu nhớ phải dậy mà đi vệ sinh thôi!”

‘Hả?’ Thất thần tại chỗ, nghe đối phương bỏ lại một câu chẳng ra làm sao liền xấu xa cúp máy, Lâm Dĩ Trân nhìn chăm chăm ống nghe trong tay một lúc lâu, rốt cục mới xác định một chuyện....

Hắn, là cố ý!

Ba ngày sau.

“Thủy pháp y?” Bên trong phòng hóa trang cho di thể, Hoàng Y Đình dừng động tác đánh phấn nền cho di thể lại, vẻ mặt hơi có vẻ kinh ngạc nhìn người.

“Ừ! Cậu biết Thủy pháp y chứ?” Nhẹ gật đầu một cái, không phát hiện ra vẻ mặt quái dị của cô nàng, Lâm Dĩ Trân cúi đầu chuyên chú làm công việc “khâu vá sửa chữa”.

Đối tượng phục vụ hôm nay là một cô gái trẻ tuổi do đụng phải tai nạn xe cộ mà thi thể bị rời thành từng mảnh nhỏ, nhất định phải giúp cô ấy sửa lại thành dáng vẻ xinh đẹp nhất, để cô ấy có thể vui vẻ rời đi.

“Đương nhiên biết!” Lại liếc khuôn mặt dù buồn xuống nhưng vẫn phớt hồng của cô, Hoàng Y Đình cười như không cười nói. “Chỉ cần là nhân viên kiểm tra ở đây, nhà tang lễ hay là liên quan đến chuyện linh cữu hay mai táng, không có ai là không biết anh ta!” Đại danh鼎鼎鼎鼎!

Động tác trên tay dừng lại, cô cẩn trọng tỉ mỉ hỏi thăm. “VẬY... vậy cậu quen anh ta sao?”

“Quen! Sao lại không quen?” Ha ha cười một tiếng, tinh thần của Hoàng Y Đình đã lên cao, rất đắc ý tự nói. “Mình dạo này đang theo đuổi một anh chàng cảnh sát rất nhiệt tình, mỗi lần nhìn thấy Thủy pháp y, mình đều chạy qua hỏi thăm về sở thích của anh cảnh sát ấy, cho nên cũng coi như là có chút quen biết với anh ta!”

“Cảnh sát nhiệt tình?” Sửng sốt.

“Là anh chàng cảnh sát tên là Vương Chí Cường ấy!” Cười hi hi, Hoàng Y Đình không chút nào e lệ nói ra người đàn ông mình yêu thích.

Thì ra là cô ấy thích Vương Chí Cường! Lâm Dĩ Trân có chút kinh ngạc,

ngay sau đó cảm thấy vui thay cho cô nàng. “Thật tốt! Yêu đương là chuyện tốt mà!”

“Yêu cái quỷ!” Khuôn mặt tươi cười bỗng suy sụp, có chút thờ hờn hển. “Tên kia đúng là một tên ngốc, chỉ biết phá án, bắt phạm nhân, thậm chí mình đang theo đuổi hắn ta cũng không biết, đúng là một tên đầu heo!”

Nghe vậy, Lâm Dĩ Trân không khỏi muốn cười. A... theo ấn tượng của cô với Vương Chí Cường qua mấy năm trung học, cậu ta đúng là người như vậy.

Thấ cô âm thầm cười trộm, Hoàng Y Đình chỉ có thể bất đắc dĩ nhún vai, nhớ đến lúc này cô vừa mới hỏi về Thủy Thần, không khỏi cảm thấy kỳ quái: “Đúng rồi! Cậu vừa mới hỏi Thủy pháp y làm gì?”

Mây đỏ trong nháy mắt nhuộm hồng gò má, Lâm Dĩ Trân lúng túng cúi đầu, lại bắt đầu lắp bắp. “Không có, không có gì, chẳng qua là.... chẳng qua là đột nhiên nghĩ đến, hỏi một chút mà thôi...”

Như có điều suy nghĩ nhìn chăm chăm về ngưỡng cửa của cô, Hoàng Y Đình có chút bưng tỉnh, đôi mắt to sáng ngời lóe lên tia sáng hứng thú, nhưng mà cũng không có nói ra, chỉ cười he he.

Bị cười đến thẹn thùng quẩn bách, mặt Lâm Dĩ Trân hồng đến sắp thiêu cháy đến nơi, trong lòng do dự thật lâu, cuối cùng vẫn không nhin được mở miệng hỏi thăm: “Ách.. Cậu nghe nói qua, Thủy pháp y có gọi điện cho ai vào lúc nửa đêm canh ba chưa?”

Cô đã bị ba ngày liên tiếp đang ngủ ngon lành thì bị tiếng điện thoại đánh thức, hơn nữa lần nào cũng gọi cô dậy đi vệ sinh, căn bản là cố ý chinh cô mà.

“Anh ta gọi cho cậu?” Khiếp sợ, hoàn toàn không thể tin được một đại pháp y đóng băng vô số chúng nữ lại có ngày chủ động gọi điện thoại cho con gái! Má ơi! Nghìn lẻ một đêm tái diễn!

Nhìn dáng vẻ khiếp sợ của cô, Lâm Dĩ Trân càng thêm lúng túng, nhỏ giọng khai nhận: “Anh ta... anh ta đều nửa đêm canh ba gọi tới bảo mình đi vệ sinh.”

Nghe vậy, Hoàng Y Đình thất thần, sau một lúc ngây ngời, cuối cùng không nhịn được cười thật to thành tiếng. “Ha ha ha.. Dĩ Trân, cậu đến tốt cùng là đặc tội Thủy pháp y của chúng ta ở chỗ nào mà để anh ta chinh cậu như vậy?”

Khó trách hai ngày nay luôn thấy cô ấy mặt mày mệt mỏi, tinh thần không tốt lắm, thì ra là tối ngủ không đủ giấc, bị người chinh ác. Nhưng mà... không ngờ Thủy đại pháp y thoát nhìn lạnh lùng như băng cũng có mặt ngây thơ như vậy đấy.

A a, nửa đêm gọi người ta dậy đi vệ sinh, cái trò này cũng hơi bị lạc hậu quá rồi!

Mông khi, nói cho cậu biết, thù của chúng ta kết lớn...

Bỗng dưng, giọng nói tức giận như hung thần của ai đó lại vang lên trong đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng thoáng chốc hiện lên vẻ hoảng loạn. “Mình, mình không biết...” Aiz... Cô thực sự không hiểu đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết lần đầu tiên chạm mặt sau mười năm, liền bị hấn chẳng hiểu làm sao gán cho một “mối thù lâu năm”.

Nếu nghiêm túc mà nói, giữa hai người bọn họ, người có “oán niệm” tương đối sâu phải là cô mới đúng, sao lại biến thành hấn mang thù được chứ?

Nhìn vẻ mặt bất an của cô, Hoàng Y Đình không khỏi trêu chọc. “Cậu nên cảm thấy vinh hạnh mới phải! Rất nhiều cô gái hy vọng Thủy pháp y gọi điện quấy rầy mà còn không được ấy!”

Lời trêu chọc này vừa nói ra, Lâm Dĩ Trân càng thêm then thùng quần bách, nhưng lại không nhịn được muốn biết thêm tin tức về Thủy Thần. “Thủy, Thủy pháp y... có bạn gái rồi sao?” Muốn biết! Cô thật sự rất muốn biết!

Nhanh chóng liếc cô một cái, Hoàng Y Đình ranh mãnh cột nhả cười: “Làm sao? Cậu thích anh ta?”

Oành!

Bị người nói trúng tim đen, Lâm Dĩ Trân chỉ cảm thấy khí nóng toàn thân

trong nháy mắt bốc thẳng lên da mặt, đầu giống như bị tên lửa oanh tạc, trong lòng vừa sợ lại hoảng, vừa xấu hổ lại thẹn thùng.

“Mình.. mình... mình...” Chỉ thấy cô toàn thân hồng như con tôm luộc, tay chân luống cuống cứ “Mình” mãi không ngừng, vẫn không phun nổi ra một câu đầy đủ.

Thấy thế, Hoàng Y Đình buồn cười cười thành tiếng. “Dĩ Trân, cậu đơn thuần quá đi! Thích thì thích, có cái gì mà phải e lệ?”

Rũ xuống khuôn mặt sắp bị thiêu đốt đến nơi, Lâm Dĩ Trân mắc cỡ đến mức chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào. Trên thực tế, Hoàng Y Đình hoàn toàn đoán trúng tâm tư của cô, cho nên cô căn bản không có cách nào phủ nhận.

Không để ý đến trạng thái sắp xuất huyết não nổ tung của cô, Hoàng Y Đình nhiệt liệt khích lệ. “Thủy pháp y có bạn gái hay không thì mình không biết! Nhưng mà mặc kệ anh ta có hay không, nếu cậu thích anh ta thì phải phát động thể công, chủ động theo đuổi chứ!” So với đề trong lòng khó mở miệng ra tốt hơn.

Nhưng mà, a a , không ngờ cô ấy nhìn có vẻ hướng nội hay thẹn thùng, tình cảm cùng thuộc kiểu thiên lôi đánh xuống đất thành địa hỏa, mới gặp Thủy Thần có một lần đã nhất kiến chung tình với anh ta. Chắc chắn, đúng là nhìn người không thể chỉ nhìn mỗi tướng mạo được!

“Anh ấy, anh ấy không thích mình...” Cô nhỏ giọng ngay thẳng nói, mặt cơ hồ cúi xuống sắp dính vào ngực. Aiz... muốn một cô gái thừa nhận người mình yêu không thích mình, đúng là có chút tàn nhẫn mà! Nhưng sự thật chính là sự thật, cô không thừa nhận cũng không được.

“Cậu chưa thử làm sao mà biết được?” Người cười mở tích cực hoàn toàn không ủng hộ ý tưởng “Chưa đánh đã bại ” của cô. Thật là! Còn chưa triển khai tấn công, sao đã rút lui?

“Mình....” Câu kể tiếp, hoàn toàn là ngậm trong miệng nói.

“Gì? Cậu lớn tiếng lên một chút!” Nghe không rõ, hăng hái bừng bừng hỏi tới tấp.

“Mình...”

Lúc này, mặc dù có gia tăng âm lượng, nhưng mà rất hiển nhiên, còn chưa lớn đến mức người ta có thể nghe thấy được, bởi vì Hoàng Y Đình đã khẩn cấp kêu lên ——

“Cậu làm sao? Lớn tiếng thêm chút nữa!” Đừng có mà khơi dậy lòng hiếu kỳ của cô, sau đó lại nói không rõ ràng, nếu không nhất định cô sẽ bị nội thương mất.

Nghe vậy, Lâm Dĩ Trân ngẩng khuôn mặt đã đỏ bừng lên, nhanh chóng liếc nhìn khuôn mặt lo lắng của cô nàng một cái, đôi mắt long lanh đầy nước chớp chớp, cực kỳ mất thể diện lên tiếng ——

“Mình... thử rồi!”

“Hả?” Cô ấy, cô ấy thử rồi! Chết đứng tại chỗ, Hoàng Y Đình vẻ mặt đầy kinh ngạc, chỉ có thể lắp bắp lặp lại. “Cậu.. cậu thử rồi?”

Cô ấy không phải mới gặp mặt Thủy Thần có một lần thôi sao, sao đã thử rồi? Chẳng lẽ.. lần đầu tiên cô ấy đã chủ động tỏ tình? Nếu thực sự là như vậy, cô ngược lại muốn bái cô ấy làm sư phụ.

Không biết suy nghĩ kinh hãi của cô gái đang sững sờ trước mặt. Lâm Dĩ Trân xấu hổ gật gật đầu, giọng nói rất nhẹ cũng rất xác định lặp lại ——

“Mình thử rồi!”

Lại là thật!

Hơi giật mình nhìn chăm chăm cô, Hoàng Y Đình sau khi ngậy người một lúc lâu, cuối cùng kêu lên. “Không thể nào? Chuyện khi nào vậy?”

Lúng túng không dám mở mắt, Lâm Dĩ Trân mặc cỡ không dám chống lại tầm mắt của cô nàng, chỉ cảm thấy trên mặt nóng rát dị thường, vẻ mặt cực kỳ không được tự nhiên.

“Chẳng lẽ lần đầu tiên hai người gặp mặt, cậu vừa gặp anh ta đã nhất kiến chung tình, tỏ tình luôn trong phòng giải phẫu?” Mãi mà không có được đáp

án, lòng hiếu kỳ bộc phát tự động suy luận.

A a, nếu thật sự là như vậy, thì đúng là quá kinh dị! Tưởng tượng, vừa giải phẫu thi thể vừa tỏ tình, cái cảnh đó thật sự là... chẹp! Rất đủ kinh người!

“Dĩ, dĩ nhiên là không phải vậy!” Khuôn mặt đỏ lên nghiêm túc lắc đầu, Lâm Dĩ Trân lắp bắp không dứt. “Mình.. mình làm sao có thể mới lần đầu gặp mặt liền.. liền làm chuyện đó....” Cô đâu phải to gan như vậy!

“Vậy sao cậu nói...” Giọng nói bỗng dừng khựng lại, giống như đã thông suốt ra cái gì, Hoàng Y Đình kinh ngạc kêu lên. “Cậu với Thủy pháp y không phải lần đầu gặp nhau? Hai người trước kia đã quen nhau rồi phải không?”

Không có tiếng đáp lại, lại vẻ mặt ngượng ngùng quẩn bách, coi như là chấp nhận.

Phỏng đoán trở thành sự thật, Hoàng Y Đình há hốc miệng nhìn chăm chăm cô, sau một lúc lâu, đột nhiên nhớ lại ba ngày trước cô ấy có từng tiết lộ mình thầm mến một tên “Biến thái”, hôm nay đối chiếu xuống, cái người “Biến thái” đó chẳng lẽ chính là....

“Đối tượng thầm mến mười mấy năm trước của cậu chính là Thủy pháp y?” Ôm mặt sợ hãi kêu, Hoàng Y Đình giờ phút này hoàn toàn hóa thân thành bức danh họa dưới ngòi bút của Munch—— Tiếng thét.

“Ừ...” Ngập ngừng thừa nhận.

“Vậy... vậy.. trước kia cậu...” Vẫy tay, muốn hỏi tiếp cô vừa mới nói “thử rồi” tức là sao, lại không không biết nên hỏi thế nào mới không làm cho một trái tim đơn thuần bị tổn thương.

Hiểu được sự tò mò trong lòng của cô nàng, Lâm Dĩ Trân cười khổ than thở. “Mình viết thư tỏ tình rồi, nhưng mà bị từ chối.” Aiz.. yêu thầm kiêm mỗi tình đầu ảm đạm tuổi mười bảy.

“Oh...” Phát ra tiếng vang đồng tình, Hoàng Y Đình thương hại nhìn cô. “Bây giờ cậu vẫn còn nhớ mãi không quên anh ta?” Chỉ cần nhìn lúc cô ấy nhắc đến Thủy Thần thôi, vẻ xấu hổ mang theo chua chát kia, có ngu đến

mấy cũng nhìn ra tình yêu thầm kín đơn thuần của cô ấy.

Đỏ mặt, cúi đầu, mắc cỡ không biết nên trả lời ra sao. Aiz... một đoạn thầm mến khi còn trẻ, qua mười mấy năm vẫn còn giữ trong lòng, thật sự là.. có chút mất mặt!

Nhưng... nhưng cô đúng là không quên được, có cách nào đây? Aiz...

Thấy vậy, Hoàng Y Đình không nhịn được lắc đầu sợ hãi thay cho sự đơn thuần của cô, nhưng vẫn rất có khí phách cởi mở tích cực của phụ nữ thời đại mới. “Bị từ chối một lần thì có làm sao? Cũng đã là chuyện của mười mấy năm trước rồi! Nữ theo đuổi nam, cách tăng sa mỏng, thích thì phải nhào tới anh ta, để cho anh ta chết trên tay cậu! Đến chị đây dạy cứng mấy chiêu cửa cấm đàn ông, chống lại anh ta...”

Chương 3

Địa điểm: Phòng học

Mặt đỏ cấp số: ★★★★★

Nội dung ghi chép: Thật là hoài nghi ngày nào đó cô ta sẽ xuất huyết não mà chết bất đắc kỳ tử! Tại sao lại có người có thể đỏ mặt thành như vậy? Con trai nói chuyện cùng cô ta cũng đỏ mặt, con gái tìm cô ta mượn đồ cũng đỏ mặt, tình trạng phân bố adrenalin* của cô ta không phải quá mức dị thường rồi chứ! Nhưng mà bộ dáng đỏ mặt của cô ta rất buồn cười, giống hệt như mông con khi vậy, lúc mượn bút của cô nàng, không cần thận gọi cô ta một tiếng mông khi, kết quả... mặt đỏ cấp số thiếu chút nữa vỡ đồng hồ đo. Chậc, đáng tiếc! Mình còn muốn xem xem lúc cô ấy đạt được năm ngôi sao thì như thế nào đây! Thôi! Dù sao thời học sinh cấp ba cũng nhàm chán, có cô ta để quan sát ghi chép, vừa lúc có thể giải sầu giết thời gian, coi như là niềm vui thú duy nhất trong cuộc đời học sinh buồn tẻ nhàm chán.

Đêm khuya, hai giờ hai mươi lăm phút, trong căn phòng trọ nhỏ, Lâm Dĩ Trân đỏ mặt đỏ tai nhìn “Bí kíp theo đuổi đàn ông” mà Hoàng Y Đình nhiệt tình viết ra hồi chiều, trong lòng chỉ có duy nhất một chữ — mạnh!

Aiz... Bên trong liệt kê ra mấy chục thủ đoạn theo đuổi, nói thật ra, cô không có cái gan ấy, cũng không có kiên quyết để đi theo cái “Bài học theo đuổi” ấy.

Nói dễ nghe một chút là, mấy cách kia đều không hợp với phong cách của cô, nói khó nghe một chút chính là —— cô nhát chết!

Thở dài thườn thượt, tầm mắt không tự chủ được quét về phía đồng hồ báo thức... Sắp hai giờ rưỡi, đó là lúc hăn gọi tới phá vỡ mộng lành của người ta.

Ba ngày nay, hăn vô cùng, vô cùng đúng giờ!

Nhưng mà, Hoàng Y Đình nói đúng! Tại sao phải lần nào cũng để hăn đi trước một bước “Quấy rầy” Cô đã đợi đến trễ thế này còn chưa ngủ, chính là để chủ động gọi lại, “Quấy rầy” ngược lại hăn.

Nghĩ đến đây, Lâm Dĩ Trân không khỏi khẩn trương đến mức tim đập thành thịch, khẽ run run bàn tay nhỏ bé chạm rãi mò về phía điện thoại trên bàn....

Hai giờ rưỡi!

Bên trong đại não giống như trang bị đồng hồ báo thức vậy, Thủy Thần vốn đang tựa vào đầu giường nghiên cứu một quyển sách y học về côn trùng gây hại, thời gian vừa đến, lập tức theo bản năng nhìn xuống đồng hồ đeo tay, ngay sau đó mắt lạnh bắn ra một tia hàn quang.

Hừ! Giỏi lắm mông khi, liên tục bị “tiếng chuông lúc nửa đêm” của hắc quỷ rầy ba ngày liền, vẫn không có nửa điểm động tĩnh như cũ. Được! Cô còn có thể tiếp tục giả câm giả điếc, hắc còn có thể tiếp tục quấy nhiễu mộng lành của người ta.

Lạnh giọng hừ một tiếng, Thủy Thần cầm di động lên, đang muốn bấm gọi cho người nào đó, một trận tiếng cười quỷ dị lại chợt vang lên, hắc liếc nhìn dây số gọi tới, khóe miệng khẽ cong lên.

“Nửa đêm không ngủ, gọi tới làm gì?” Vừa nhận điện thoại, lập tức lấy giọng lạnh lùng lớn tiếng dọa người, nhưng cái mặt không thấy được qua điện thoại kia lại mơ hồ để lộ ra tâm trạng vui vẻ hiếm thấy.

“Tôi... tôi... tôi...” Bị người ta quát trước, Lâm Dĩ Trân vốn đã khẩn trương không dứt thoáng chốc lại bị làm cho sợ hãi đến không nói nên lời.

“Tôi cái gì mà tôi? Mông khi, có chuyện gì nói hết cho tôi!” Ngoài miệng quát lạnh, nụ cười trên khóe miệng lại lặng lẽ tăng lên. A... Đã nhiều năm như vậy rồi, cái tật nói lắp vẫn không thay đổi, cái cô mông khi này thật chẳng tiến bộ chút nào.

“Tôi... tôi là gọi tới để nhắc cậu... nhắc cậu... đi vệ sinh...” Giọng điệu không ngừng lắp bắp, hoàn toàn đánh mất khi thể chủ động của người gọi.

“Tôi đi vệ sinh lúc nào còn cần cậu nhắc nhở sao? Cậu có bệnh hả!” Lời nói châm chọc, cũng không nghĩ đến ba ngày trước mình cũng thuộc về cái họ “có bệnh” đó.

“Tôi, tôi, tôi...” Bị lạnh lạnh chế giễu, cô nhất thời ngốc đến mất hồn.

Cô... cô chẳng qua là lấy ác báo ác thôi, không ngờ tới người này còn có mặt mũi mà lấy chuyện này đi dạy bảo cô! Thiên lý ở đâu chứ?

Mặc dù không thấy nét mặt của cô, nhưng Thủy Thần có thể đại khái đoán ra suy nghĩ trong lòng cô, nụ cười bên khóe miệng đã cong lên một đường cong rõ ràng, giọng điệu vẫn lãnh đạm như cũ.

“Vẫn còn tôi à? Hai giờ sáng gọi điện thoại quấy rầy mộng đẹp của người khác, cậu có ý gì hả? Cố ý đúng không?” Giọng nói âm u.

“Thật, thật xin lỗi!” Lập tức bối rối nói xin lỗi.

“Trẻ vậy còn chưa ngủ, cậu ngày mai không cần đi làm à?” Mặt ngoài lạnh lùng trách móc, kì thực còn có mục đích khác.

“Ngày, ngày mai thứ bảy... Tôi.. Tôi nghỉ phép...” Khẩn trương lấp bấp.

Rất tốt! Vô cùng tốt!

Lấy được đầu mỗi hữu dụng, đuôi lông mày của Thủy Thần giương lên, lại âm trầm lên tiếng. “Tôi đói rồi!”

“Hả!” Ngơ ngác đáp lại, không biết hắt từ trên trời buông xuống một câu tuyên cáo mình đói bụng là muốn làm gì.

“Cậu đánh thức tôi dậy, hại tôi đói bụng, chẳng lẽ không định phụ trách?” Giọng nói lạnh lùng lơ lửng khó có thể phát giác ra mùi vị hung tàn, khóe miệng cong lên thoáng chốc mím lại thành một đường thẳng.

Mông khỉ này, đầu là cái bị bông sao? Có cần hẳn phải nói rõ ràng ra như vậy sao?

“Ách,... vậy... vậy tôi mời?” Ý của hẳn là vậy sao?

“Cậu ở đâu vậy? Tôi đến đón cậu!” Lập tức muốn cô khai báo địa chỉ.

“Bây, bây giờ?” Lâm Dĩ Trân kinh hô. Bây giờ là nửa đêm mà!

“Đói bụng chẳng lẽ còn phải chờ sao?” Hàn băng ngàn năm không chút nào keo kiệt đáp lại.

Cảm nhận được hàn khí âm lãnh của đại pháp y, Lâm Dĩ Trân đâu còn dám chất vấn nữa, lập tức nhanh chóng báo địa chỉ.

“Ba giờ, tôi đến đón cậu.” Nhìn địa chỉ được ghi lại trên giấy, đường thẳng mím chặt trên khóe môi Thủy Thần buông lỏng, một lần nữa cong lên thành một đường cong xinh đẹp.

“Ách... tôi, chúng ta đi đâu ăn vậy?” Bên trong chiếc xe màu trắng bạc, Lâm Dĩ Trân đỏ mặt đỏ tai trộm dò xét người đàn ông đang ngồi trên ghế lái, trái tim đập nhanh đến mức sắp vọt ra ngoài cổ họng.

Thình thịch... Thình thịch....

Ô.... Đừng có đập dữ dội như vậy mà! Cô thật sự sợ hãi sẽ nghe thấy tiếng tim đập như trống của cô mất!

Thình thịch... Thình thịch....

Đúng rồi! Lúc hồi hộp thì phải hít sâu.. hít sâu...

Thình thịch... Thình thịch....

Oa —— hít sâu cũng vô dụng! Làm sao bây giờ? Cô mà hồi hộp, mặt sẽ đỏ, đầu sẽ càng thêm loạn như tương bần vậy!

Có năm mơ cũng không ngờ đến mình có cơ hội cùng hắn ngồi trong một không gian thu hẹp bịt kín như vậy, Lâm Dĩ Trân hoảng đến mức tay chân luống cuống, chân tay cũng không biết đặt đâu cho đúng.

Chắc ! Bốn sao, còn chưa có kịch trần.

Ánh mắt lãnh đạm liếc qua gương mặt đang đỏ đến mức nóng lên của cô, Thủy Thần có chút không hài lòng nhẹ nhàng lắc đầu, tầm mắt không dấu vết quét về phía mười ngón tay trắng nhỏ đang siết vào nhau vì hồi hộp của cô, xác định bên trên không có một thứ xong, đáy mắt nhanh chóng thoáng qua một tia sáng.

“Hồi hộp cái gì? Cho dù có đem cậu đi Lâm Sâm đường bắc bán cũng chẳng được mấy đồng, yên tâm đi!” Nghiêng mắt dò xét một cái, Thủy Thần rảnh rồi lạnh lạnh châm chọc, sau khi phun ra mấy lời ác độc, mới cam lòng trả lời vấn đề của cô “Đi ăn sữa đậu nành Vĩnh Hòa, tiết kiệm tiền cho cậu!”

Qua hơn mười năm, hắn vẫn không hề thay đổi! Cái mồm kia... vẫn thật là độc mà!

Gò má hồng mịn đỏ bừng nhìn trộm hắn, đối với mấy lời như tên độc bắn thẳng mà đến của hắn chẳng có chút tức giận nào, thậm chí còn có một sự thích thú quen thuộc cùng cảm động.

Người này miệng tuy rằng rất độc, nhưng hai năm cấp ba kia, hắn đối với cô không tệ.... Thậm chí... Thậm chí ngay cả khi trong mắt người khác có thể nói là tốt,,,

Biết cô đang nhìn hắn, Thủy Thần cố ý nghiêng tay chống lại ánh mắt đang liếc trộm. “Nhìn gì?”

“Không có, không có!” Bị bắt tại chỗ, lúng túng vội vàng phủ nhận, nhanh chóng quay đầu, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, không dám liếc trộm lần nữa, chỉ sợ lại bị phát hiện.

Ánh mắt dính một chút ý cười xấu xam Thủy Thần cố ý liếc cô một cái, giống như vô tình tán gẫu chuyện nhà. “Mấy đứa rồi?”

Mấy, mấy đứa? Suýt nữa bị nước miếng của mình làm cho sặc, Lâm Dĩ Trân nhanh chóng cúi đầu nhìn bản thân một chút... Vóc người của cô giống đã sinh con lắm sao? Câu hỏi kiểu này thật là đả thương người nha!

“Tôi, tôi chưa kết hôn!” Đỏ mặt lên, trong tiếng nói ẩn chứa sự kháng nghị.

“Cậu bao nhiêu tuổi rồi? Đừng có nói với tôi là cậu không biết chế tạo đứa nhỏ thế nào?” Liếc xéo một cái, Thủy Thần lạnh lạnh nói: “Thời buổi này, chưa cưới đã sinh đầy một đống, chỉ cần có đàn ông là được, chẳng lẽ cứ phải kết hôn mới được?”

Bị hắn bắt chẹt, Lâm Dĩ Trân vừa xấu hổ lại vừa quân bách, gấp giọng kêu

lên. “Tôi, tôi lại không có đàn ông, lấy đâu ra đứa nhỏ chứ?”

Không có đàn ông? Rất tốt!

Ánh mắt chợt lóe, Thủy Thần vòng một vòng lớn, cuối cùng cũng moi được thông tin mình cần, lập tức hài lòng, âm thầm gật đầu, tâm trạng... tốt vô cùng!

“Không có đàn ông? Mông khỉ, thì ra giá thị trường của cậu kém như vậy?”
Cất giọng chê cười, vẫn xấu xa như cũ.

“Cậu, cậu quản được tôi” Trừng lại một cái, vô cùng không cam lòng. “Vậy còn cậu? Cậu mấy đứa rồi?”

Nhàn nhạt liếc khuôn mặt nhỏ nhắn hồng mịn một cái, vẻ mặt từ trước đến nay đều lạnh lùng đột nhiên lộ ra một nụ cười tràn đầy tà khí. “Con cháu của tôi đều hóng mát trên giấy vệ sinh hết rồi.”

Nghe vậy, Lâm Dĩ Trân ngẩn người, ngay sau đó hiểu ra ý trong lời nói của hắn, thoáng chốc bị làm cho sợ đến trợn mắt cứng lưỡi, vốn da mặt đã bớt nóng trong nháy mắt lại đỏ lên một mảng lớn.

Oa —— tại sao lại như vậy? Đã nhiều năm như vậy, thì ra hắn vẫn có chút thay đổi, lại còn biết mở súng vàng* nữa, hoàn toàn ngoài dự liệu của người ta!

*Nguyên văn là “khai hoàng khang” – đây là phương ngữ của Tứ Xuyên, nghĩa là nói lung tung, nói chuyện chẳng liên quan gì đến vấn đề đang nói

Chậc! Đáng tiếc, sao vẫn là bốn sao vậy!

Nhìn vệt đỏ ửng trên mặt cô, Thủy Thần có chút thất vọng.

Không biết tâm tư của hắn, Lâm Dĩ Trân mắc cỡ vội vàng lảng sang chuyện khác: “Cậu nửa đêm ra ngoài đi ăn với con gái, cẩn thận bạn gái biết sẽ ghen đấy!”

Cô... đang hỏi thăm chuyện gì sao?

Như có suy nghĩ nhìn cô một cái, Thủy Thần chậm rãi lên tiếng: “Yên tâm! Bản nhân vẫn còn tự do.” Cho nên không tới phiên cô nàng nào đó đến ăn dấm.

“Hả?” Hắn còn tự do? Kinh ngạc nhìn chăm chăm hắn, trái tim của Lâm Dĩ Trân không tự chủ được mà đập cuồng loạn. “Cậu không có bạn gái?”

Trong tiếng vội vàng hỏi thăm rõ ràng có sự vui vẻ, ngay sau đó cảnh giác thấy ngữ điệu của mình hưng phấn quá rõ rệt, khiến cho người ta nghi ngờ, nhất thời lúng túng cố ý học cái kiểu nói ác nghiệt của hắn.

“Thì ra giá trị thị trường của cậu cũng kém vậy.” Đỏ bừng mặt quăng ra một câu như vậy, khí thế trên người đã thấy hơn một đoạn.

Cô biểu hiện quá rõ ràng!

Cố gắng kiềm chế khóe miệng muốn cong lên, Thủy Thần xấu xa lại cố ý chêm thêm một câu: “Không có bạn gái không có nghĩa là giá trị thị trường kém, bản nhân rất nhiều phụ nữ theo đuổi.” Hắn hoàn toàn không nói láo, chẳng qua là hắn đối với mấy cô gái kia đều kính nhi viễn chi* thôi, nhưng mà cái này thì không để cho cô biết được.

*tôn trọng nhưng không gần gũi

Rất, rất nhiều phụ nữ theo đuổi? Nét mặt trong nháy mắt cứng đờ, Lâm Dĩ Trân chậm rãi cúi đầu. Đúng vậy! Hồi học cấp ba hắn đúng là đối tượng thầm mến của rất nhiều bạn nữ, mỗi ngày đều nhận được một đồng thư tình, bây giờ vẫn được phụ nữ chào đón cũng không có gì lạ, cô sớm nên biết mới đúng....

“Vậy, vậy sao cậu không chọn một người mà kết giao?” Lấy tuổi ba mươi, cũng là đến tuổi nam cưới nữ gả rồi.

“Tôi vẫn còn đang trong giai đoạn phục hồi tổn thương!” Ánh mắt âm ngoan bỗng dừng bắn về phía cô, nét mặt Thủy Thần đột nhiên lạnh lẽo, âm u lạnh lạnh cực kỳ kinh khủng.

“Giai đoạn phục hồi tổn thương ?” Sững sốt, hoàn toàn không hiểu ý tứ của hắn.

“Đúng vậy!” Nhìn chăm chăm cô, hắn nở nụ cười lạnh lẽo mà tàn ác, nghiêng răng nghiêng lợi lên tiếng, “Tôi bị một cô gái bỏ rơi, bây giờ vẫn còn đang trong giai đoạn tổn thương.” Hừ! Lại còn là giai đoạn tổn thương dài những mười năm trời!

Hắn bị con gái bỏ rơi? Kiểu gì cũng không thể ngờ được hắn cũng sẽ gặp phải chuyện như vậy, Lâm Dĩ Trân kinh ngạc vạn phần, hoàn toàn không nói nên lời.

“Sao vậy? Cậu không có gì muốn nói?” Một lúc lâu không nghe thấy cô đáp lại, Thủy Thần âm lãnh hỏi.

Ach,... phải nói gì? Chẳng lẽ hắn muốn nghe cô an ủi? Đây không giống phong cách của hắn nha!

Sau khi ngậy người, Lâm Dĩ Trân mặc dù cảm thấy có chút cổ quái, nhưng vẫn lắp bắp làm cho tròn nghĩa vụ của một người bạn học. “Cái đó... cái đó... sẽ có cô gái tốt hơn... phù hợp hơn yêu cậu... Đừng... đừng có khổ sở...”

Hắn muốn nghe không phải cái này!

Một nỗi bức tức chạy tán loạn trong lồng ngực, Thủy Thần không báo trước tiếng nào đột nhiên vươn cánh tay rảnh rồi búng lên tai cô một cái, vẻ mặt ngoài cười nhưng trong không cười cực kỳ âm trầm.

“Ah!” Bị đau khẽ kêu lên, tay nhỏ bé nhanh chóng che lỗ tai đang đỏ lên, lắp bắp hoảng hốt nói: “Cậu, cậu... Cậu sao lại búng tai tôi! Đau lắm ấy!” Người này từ trước đến nay ra tay không hề giống vẻ ngoài nhã nhặn của hắn tí nào, cực hung tàn.

“Mông khi, thù của chúng ta càng kết càng lớn!” Âm khí bức người.

Rốt cuộc là thù gì mới được? Lâm Dĩ Trân vừa sợ lại hoảng, không hiểu hắn vì sao đột nhiên lại phát cáu, trong bụng lo sợ bất an, lúc lấy được dũng khí

muốn hỏi cho rõ ràng thì ——

“Khư khư —— khừ khừ khừ ——”

Tiếng cười kinh khủng khiến cho lông tơ dựng đứng chột xuất hiện, quý dị đến mức khiến cô cứng đờ cả người, sắc mặt quái dị nhìn chăm chăm người đàn ông đang ngồi trên ghế lái.

“Đó, đó là tiếng gì vậy?” Nhỏ giọng hỏi thăm hơi run rẩy. Cô mặc dù cả ngày ở nhà tang lễ thay người chết hóa trang, nhưng cho tới giờ chưa từng gặp qua chuyện gì quái dị đâu!

“Chuông gọi đến của điện thoại di động.” Lộ ra vết cười âm khí quỷ quái, bàn tay móc ra chiếc di động mảnh mai lắc lắc trước khuôn mặt đang đông cứng của cô.

Nhìn chăm chăm cái điện thoại di động đang không ngừng phát ra tiếng cười quỷ dị, Lâm Dĩ Trân hết nói nổi.

Tựa hồ như có chút thương thức vẻ mặt vừa mới bị hù dọa của cô, cảm giác tội tệ trong lồng ngực tiêu tán, Thủy Thần cuối cùng cũng tiếp điện thoại trước khi tiếng chuông ngừng lại ——

“Alo.... Vương đại cảnh sát, bây giờ mấy giờ rồi, cậu biết không.. Ừ ... Ừ... Được rồi! Lập tức tới ngay!” Dứt lời, ngắt điện thoại, tay trái chuyển một cái, xe nhanh chóng quẹo sang một đường khác.

Ờ? Hướng này giống như không phải?

“Ách... Đường này hình như không dẫn đến cửa hàng sữa đậu nành Vĩnh Hòa...” Cảm giác có chút quái dị, Lâm Dĩ Trân nhỏ giọng nhắc nhở.

“Không có sữa đậu nành!” Ánh mắt quỷ quyết liếc cô một cái, Thủy Thần cười như không cười cong lên một nét cười âm u. “Chúng ta đi uống nước dừa hấu đi!”

Trong đêm tối, Lâm Dĩ Trân bị Thủy Thần chở đến trước một nhà trọ cũ kỹ, mới xuống xe đã thấy mấy cảnh sát đang bận tối mắt tối mũi, vừa nhìn cũng biết là bên trong nhất định có chuyện.

“Thủy pháp y, anh đã đến rồi!” Trước cửa nhà trọ, mấy người cảnh sát bận rộn vừa nhìn thấy Thủy Thần, lập tức thân thiện tiến lên đón, xem ra cũng có chút quen biết với hắn.

Gật đầu một cái, Thủy Thần không nói nhiều lời, lập tức hỏi: “Tầng mấy?”

“Tầng ba!” Một người cảnh sát trong số đó nhanh chóng trả lời, còn lăm lăm tự mình bình luận một câu: “Hắn là tự sát rồi! Nhưng mà tổ trưởng Vương vẫn muốn mời anh qua coi một chút.”

Không đáp lại lời suy luận của anh ta, Thủy Thần đi về phía cửa nhà trọ, ngay sau đó phát hiện Lâm Dĩ Trân chưa lên cùng, quay đầu lại nhìn, đã thấy cô bị mấy người cảnh sát cản lại.

“Cô ấy là trợ thủ của tôi, để cô ấy vào!”

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng truyền vào trong tai mấy cảnh sát đang chặn người, bọn họ lập tức tránh ra, coi như có chút tôn trọng Thủy Thần.

Thấy vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Dĩ Trân đỏ bừng vội vội vàng vàng đuổi theo người đang đứng ở cửa lớn chờ cô.

“Bị người ta chặn lại, không biết gọi tôi một tiếng sao?” Lạnh lùng trách móc liếc qua. Mông khi này làm sao vậy? Hắn đưa cô đến, sao có thể bỏ cô lại một mình.

“Ách.... Bởi vì bên trong hình như xảy ra án mạng!” Lâm Dĩ Trân nhỏ giọng giải thích. Bình thường đều là khi có án mạng xảy ra, mới đến phiên pháp y ra tay.

“Sao vậy? Cậu sợ nhìn thấy người chết?” Nhướn mày hỏi ngược lại.

Vội vàng lắc đầu phủ nhận, cô mỗi ngày đều hóa trang cho người chết, thân thể rời thành mảnh nhỏ cũng đã nhìn qua, làm sao mà sợ được? Chẳng qua là....

“Tôi cảm thấy một người thừa thãi như tôi không nên đi vào.” Hiện trường án mạng, nhất định là cấm người vô can đi vào, tránh cho các dấu vết ở hiện

trường bị hư hại.

Hiếu ý của cô, Thủy Thần gật đầu đồng ý, nhưng mà hắn cũng không phải muốn để cô đi đóng vai người thừa. “Cậu làm thợ hóa trang cho xác chết, chạm qua thi thể không được một ngàn thì cũng trên một trăm rồi chứ?”

“Dĩ nhiên!” Nói đến thành quả công việc của mình, Lâm Dĩ Trân đúng là rất hài lòng.

“Vậy thì đúng rồi! Cậu tuyệt đối không phải người thừa, đi vào với tôi!” Khẽ đẩy cô vào bên trong.

“Hả? Vì, vì sao?” Cô cũng đâu phải nhân viên điều tra, cũng không phải là thân nhân của người chết, sao lại không phải là người thừa chứ?

“Bởi vì tôi cần cậu giúp đỡ.” Hừ nhẹ một tiếng, Thủy Thần lộ ra ánh mắt phi nhõ.

Hừ! Cái tên cảnh sát nhiệt tình bên trong là cái đồ vô dụng, mấy tên cấp dưới trong tổ cũng ra sức học theo tổ trưởng, bây giờ hắn còn chưa muốn bị tức đến nội thương, cho nên phải tìm một người không sợ người chết đến làm trợ thủ.

Mà cô, đương nhiên chính là ứng viên tốt nhất!

Chân xỏ vào đồ bảo hộ phòng ngừa phá hỏng hiện trường án mạng, Thủy Thần, Lâm Dĩ Trân hai người vừa tiến vào căn nhà trọ ở tầng ba, lập tức đã bị Vương Chí Cường đang nói chuyện với một cô gái khóc đến nước mắt ngang dọc phát hiện ra, vẻ mặt cậu ta lập tức kinh ngạc xông ra.

“Tú tài huynh, sao Mông khỉ cũng tới cùng vậy? Chẳng lẽ.... Mới vừa rồi hai người ở cùng một chỗ?” Giờ này rồi mà hai người này còn đi cùng với nhau? Thật sự là quá ái muội!

Nghe vậy, Lâm Dĩ Trân vừa lúng túng lại vừa quần bách đỏ mặt lên, còn chưa kịp mở miệng giải thích, bên cạnh, giọng nói lạnh lùng đã vang lên.

“Cần cậu lắng nghe sao!” Đoán thôi cũng biết trong đầu cậu ta đang nghĩ cái gì, Thủy Thần ném qua ánh mắt hàn khí mười phần, ngay sau đó đi vào trọng

tâm. “Ở đâu?”

“Trong phòng!” Tâm trạng đùa bỡn lập tức quay về tập trung vào vụ án, Vương Chí Cường đi trước dẫn đầu. “Đi theo tôi!”

Theo bước chân của hắn, khi Thủy Thần và Lâm Dĩ Trân tiến vào bên trong một căn phòng ngủ được bày biện khá nữ tính, chỉ thấy một cô gái trẻ khoảng hơn hai mươi tuổi đang phơi xác trên giường, ga giường, sàn nhà đầy vệt máu văng tung tóe, cực kỳ kinh người.

Cái gì mà nước dừa hẩu chứ? Căn bản chính là hiện trường án mạng máu tươi bốn phía!

Trong lòng thầm nghĩ, Lâm Dĩ Trân liếc ngang dò xét nhìn đại pháp y một cái, lại nhìn vết máu bắn tung tóe tanh nồng... Nước dừa hẩu? Một hắn còn nói ra mồm được!

Bên cạnh, Thủy Thần cũng không biết cô đang nghĩ cái gì, vừa thấy thi thể, hai mắt sáng lên, lập tức bước nhanh tới bên giường quan sát, mà Lâm Dĩ Trân cùng Vương Chí Cường cùng nhau trao đổi một ánh mắt “Hắn là biến thái” xong, cũng vội vàng bước qua theo.

“Đeo vào!” Nhanh chóng móc ra găng tay cao su, một đôi đưa cho Lâm Dĩ Trân, một đôi được Thủy Thần nhanh chóng đeo lên tay, ngay sau đó bắt đầu kiểm tra thi thể.

“Mấy thứ này, cậu ta lúc nào cũng mang theo người sao?” Vừa xé lớp vỏ đựng găng tay cao su, Lâm Dĩ Trân vừa lặng lẽ hỏi Vương Chí Cường.

“Có người mắc bệnh nghề nghiệp rất nghiêm trọng!” Nháy mắt mấy cái, Vương Chí Cường nhỏ giọng trả lời.

“Có rảnh rồi ngồi tán gẫu, sao không đến giúp tôi?” Người được thảo luận lỗ tai rất thính, lập tức hừ một tiếng.

Nghe vậy, hai người đang “nói xấu” người ta nhất thời cười gượng không ngừng, hơn nữa Lâm Dĩ Trân càng thêm nhanh chóng đeo găng tay vào, ngoan ngoãn im lặng để hắn sai khiến.

“Giúp tôi nâng thi thể lên một chút.” Rất nhanh, Thủy Thần ra chỉ thị.

“Ách... Tôi sao?” Chỉ mình, Vương Chí Cường ngạc nhiên hỏi thăm.

Có làm hay không vậy? Hẳn mặc dù thân là cảnh sát tổ giết người, người chết cũng đã gặp không ít, nhưng nhìn thì nhìn, chạm vào thi thể vẫn có chút sợ hãi, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, tuyệt không đụng chạm, tú tài huynh cũng không không phải không biết tật xấu này của hắn, sao còn làm khó hắn chứ?

“Cậu có muốn không?” Ném qua một ánh mắt giễu cợt.

“Không muốn tạo náo!” Lắc đầu mãnh liệt.

“Vậy cậu giành cái gì?” Lạnh giọng phỉ nhổ, ánh mắt liếc về phía cô gái đang len lén nín cười. “Mông khi, đến đây giúp tôi!”

Thì ra là muốn gọi mông khi đến giúp một tay, chẳng trách muốn cô ấy đeo bao tay!

Thầm hít một hơi, Vương Chí Cường thức thời tránh ra nhường chỗ cho cô, tự mình lui sang một bên, tự động cầm giấy bút lên chuẩn bị làm một nhân viên ghi chép mẫu mực.

Nhanh chóng đứng cạnh Thủy Thần, dưới chỉ thị của hắn, Lâm Dĩ Trân cẩn thận tỉ mỉ nâng thi thể lên, lộ ra vết hoen* trên lưng thi thể của cô gái.

*Hoen tử thi hay còn gọi là vết chết (livor mortis) xuất hiện sau khi chết thực sự 20 phút. Do khi chết máu không còn lưu thông trong hệ tuần hoàn nữa, và ứ lại trong các lòng mạch tại các vùng thấp so với tư thế tử thi hình thành nên các mảng màu hoen đỏ tím nhạt gọi là vết hoen tử thi. Trong 6 giờ đầu khi vết hoen tử thi đã xuất hiện, nếu có thay đổi tư thế thì vết hoen cũ sẽ mất dần và xuất hiện vết hoen mới. Ngược lại nếu thay đổi tư thế tử thi sau 6 giờ thì vết hoen cũ sẽ không mất, và không hình thành vết hoen mới. Vì vậy nên qua vết hoen có thể xác định được thời gian và tư thế chết của thi thể.

Đeo bao tay đè lại vết hoen trên xác của cô gái, quan sát một lát, ý bảo cô đặt xuống, tiếp theo lại kiểm tra độ cứng* của thi thể, sau đó đại pháp y lên tiếng

*Sự cứng xuất hiện khoảng 2 giờ sau khi chết và kéo dài từ 48 đến 72 giờ. Do men ATP (Adenozine Triphosphate) của tổ chức thoái hóa giải phóng acid lactique, acid này làm đông protéine của các sợi cơ, khiến cơ bị co cứng lại và kéo theo sự cứng xác.

“Phòng ngủ của người chết là hiện trường duy nhất, thời gian tử vong ước chừng khoảng 3, 4 tiếng trước, khoảng từ mười một đến mười hai giờ đêm... Trên người chỉ có duy nhất một vết dao cắt ngang cổ họng trí mạng, không có ngoại thương khác rõ ràng... Không có dấu vết tranh chấp trên hiện trường, không nhìn thấy có dấu hiệu kẻ trộm xâm nhập....”

Theo hăn vừa kiểm tra vừa thuật lại bằng mồm, Vương Chí Cường nhanh chóng mà ghi lại những lời giải thích từng chữ một, cho đến khi giọng nói ngừng hăn, bút trong tay hăn ta mới ngừng lại.

Tổng hợp lại tất cả những ghi chép lại của đại pháp y, hăn lớn mật suy đoán: “Cho nên là tự sát?” Cắt yết hầu tự sát, rất hiếm thấy cũng rất gọn gàng nha!

Nhàn nhạt liếc qua cái mặt đần thối tự cho là đúng kia của cậu ta, ánh mắt Thủy Thần chuyển sang con dao bén nhọn trên tay xác chết, đột nhiên quăng ra một vấn đề. “Người chết thuận tay trái hay tay phải?”

“Ách...” Không trả lời được, Vương Chí Cường nghiêng đầu chạy ra ngoài: “Cậu chờ một chút, tôi đi hỏi bạn cùng phòng của người chết!”

Đầu óc ngu si, tứ chi phát triển, vấn đề cơ bản như vậy, đến bây giờ vẫn chưa làm rõ, muốn phá án thế nào được?

Thầm mắng một tiếng, ánh mắt chuyển sang Lâm Dĩ Trân, lại thấy cô không chớp mắt nhìn chăm chăm vết dao trí mạng trên cổ xác chết, lập tức ánh mắt chột lóe.

“Cậu cũng cảm thấy có vấn đề?”

“Ừ.” Gật đầu một cái, cô có chút ngượng ngùng nói lên ý kiến của mình. “Tay cầm dao của người chết cùng với vết dao trên cổ có điểm lạ!” Cô khâu vá sửa chữa lại quá nhiều thi thể dùng vũ khí đánh nhau tới chết, ít nhiều nhìn cũng biết căn bản vết thương do dao hình thành như thế nào.

“Cậu thông minh hơn so với người nào đó.” Gật đầu ca ngợi.

Được hân khen ngợi như vậy, Lâm Dĩ Trân không khỏi xấu hổ mặt đỏ lên, vừa lúc đó, Vương Chí Cường lại vọt vào.

“Tay phải! Người chết thuận tay phải!” Quang quác quang quác lớn giọng tuyên bố.

“Tay phải?” Tầm mắt liếc về phía con dao sắc nhọn trên tay phải người chết, Thủy Thần không khỏi cong lên một nụ cười.

“Cười gì vậy? Cậu phát hiện ra đầu mỗi gì sao?” Vừa thấy hân cười, Vương Chí Cường biết ngay là đại chí đại điều* rồi!

* Tiếng Mãn Nam, người Đài Loan hay dùng, có nghĩa là có chuyện lớn, tình hình xấu,..vv...

“Vua ấu đả, cho cậu biết một tin tốt....” Dừng một chút, môi mỏng cười càng thêm quỷ dị. “Đây là án giết người, cậu sắp được bận rộn rồi!”

“Là án giết người? Cậu sao mà thấy được?” Vương Chí Cường có chút kinh ngạc. Một đồng tố viên còn đang tính dùng tự sát để kết thúc vụ án đây! Dù sao hiện trường hoàn toàn không nhận ra bất kỳ dấu hiệu bị sát hại nào.

“Mông khỉ, cậu nói cho cậu ta biết! Tôi không muốn lãng phí nước miếng với một tên ngốc.” Dứt lời, tự mình tinh tế kiểm tra người chết trên giường, cuối cùng, tầm mắt rơi xuống phần ga trải giường bên cạnh khoe miệng người chết, có một vết máu bằng miệng chén.

Kỳ quái! Vết máu văng tung tóe lúc lưỡi dao sắc bén cắt đứt cổ họng cùng động mạch cổ, bên cạnh phải theo hình răng cửa, nhưng vết máu này lại tròn trịa quá mức, giống như từ trong miệng người chết nôn ra trước khi ngã xuống giường.

Cảm thấy có chút cổ quái, Thủy Thần từ trên người lấy ra một con dao nhỏ gấp khúc, lấy một chút máu từ trên ga giường, bỏ vào trong chiếc túi trong suốt.

Một bên, Vương Chí Cường không chú ý đến hắn đang làm gì, chỉ lo hỏi

Lâm Dĩ Trân. “Mông khi, cậu mau nói cho tôi biết, sao lại phán đoán đây là án giết người?”

“Từ vết thương!” Chỉ vào vết dao trên cổ người chết, cô nhỏ giọng giải thích. “Cậu xem, vết dao trí mạng trên cổ là đi từ trên xuống, từ trái sang phải, mà người chết cầm dao cũng là tay phải, chuyện này cực kỳ không hợp lý.”

“Không hợp lý chỗ nào?” Lớn tiếng hỏi, vẫn không nghĩ ra. Người chết quen dùng tay phải, lúc chết dao cũng cầm bằng tay phải, cái này có gì mà không đúng?

“Không hợp với lực quán tính.” Giọng nói lạnh lùng chen ngang, Thủy Thần thật sự cảm thấy cậu ta chỉ được cái to xác, óc bé tí. “Nếu là tay phải cầm dao cắt cổ tự sát, thì phương hướng vung dao phải là từ bên trái tới bên phải mới đúng.”

“Tại sao?”

“Bởi vì tương đối khá dùng sức! Từ bên phải tới căn bản không thuận tay, không tin, cậu có thể tự mình làm thử mà xem.” Người này còn phải lãng phí bao nhiêu nước miếng của hãn nữa.

Nghe vậy, Vương Chí Cường còn tưởng là thật tự mình làm điệu bộ xem, phát hiện hãn nói hoàn toàn không sai, lần này cuối cùng cũng hiểu ra: “Thì ra là như vậy! Cũng là bởi vậy, nên cậu kết luận đây không phải tự sát, mà là một vụ giết người?”

“Không sai!”

“Nhưng mà nhờ đâu người ta thích dùng phương hướng không thuận tay để tự sát thì sao?” Mặc dù biết rõ phán đoán của hãn đúng đến tám chín phần, nhưng Vương Chí Cường vẫn cố ý đập phá.

“Này!” Dem túi đựng máu nhét vào trong tay cậu ta, Thủy Thần đã định liệu trước. “Đi kiểm nghiệm nhóm máu bên trong túi này, nếu cùng nhóm máu với người chết, vậy thì kiểm tra so sánh DNA, xem có phải của người chết không, nếu không phải, vậy thì có thể thật sự xác định, người chết tuyệt đối không phải tự sát!”

Hú hồn! Một đồng máu vẩy lung tung như vậy, tú tài huynh dựa vào đâu mà cảm thấy có vấn đề chứ? Thần thật!

Vương Chí Cường bội phục vạn phần, đag muốn hỏi rõ ràng, học trộm thêm mấy chiêu, Thủy Thần đã đi ra khỏi phòng ngủ có xác chết, Lâm Dĩ Trân cùng Vương Chí Cường vội vàng theo a ngoài.

Đi tới phòng khách, chỉ thấy một cảnh sát mang theo người báo án đang kinh sợ quá độ – bạn cùng phòng của người chết rời đi, chuẩn bị đến đồn cảnh sát lấy lời khai, về phần những cảnh sát khác vẫn còn đang ra ra vào vào làm công việc khai thác hiện trường.

Nhìn người báo án được cảnh sát đưa đi, Thủy Thần như có điều suy nghĩ hỏi: “Bạn cùng phòng của người chết phát hiện ra án mạng lúc mấy giờ?”

“Khoảng hai giờ bốn mươi lăm phút.” Nhìn xuống bản ghi chép, Vương Chí Cường nhanh chóng trả lời, nghiêm túc hỏi ngược lại: “Sao vậy? Cậu cảm thấy có vấn đề sao?” Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng tú tài huynh đối với sự vật về phương diện “Biến thái”, trực giác từ trước đến nay đều cực linh.

“Tình trạng quan hệ của người chết có phức tạp không?” Người bạn cùng phòng kia không giống một cô gái dân văn phòng chính quy mẫu mực, vậy người chết thì sao?

“Cái này còn cần điều tra.” Nghe ra ý của hần, Vương Chí Cường rất rõ ràng một vụ án giết người khi phát sinh, bình thường không ngoài ba lý do — vì tình, vì tiền, vì thù.

Gật đầu một cái, Thủy Thần nhanh chóng nói: “Ba giờ trưa, tôi sẽ giải phẫu tử mĩ người chết một lần, thứ hai sẽ cho cậu báo cáo chi tiết hơn.”

“A! Tú tài huynh, cậu đúng là anh em tốt của tổ hình sự chúng tôi, để tôi dâng cho cậu một nụ hôn cảm kích nào!” Đối với chuyện hần ngày nghỉ mà còn đồng ý “Bắt đầu làm việc”, Vương Chí Cường cảm động thiếu chút nữa khóc lóc nước mắt, làm bộ muốn nhào tới hôn.

Song, Thủy Thần còn chưa kịp lấy hàn quang lạnh như băng bức cậu ta lui

lại, một tiếng cười thê lương quý dị chột vang lên khiến cho thân hình cậu ta cứng đơ.

“Khư khư —— khư khư khừa ——”

Không phải chứ! Hơn ba giờ sáng rồi, hiện trường án mạng, dưới trạng thái thiên thời, địa lợi, nhân hòa như vậy, thật sự xảy ra hiện tượng thần bí?

Đám cảnh sát đứng đó đều cứng mặt, hai mắt nhìn nhau, lông tơ thì nhau dựng đứng, không ai dám thở mạnh một hơi, không khí ngưng đọng, hiện trường bị bao phủ dưới một bầu không khí quý dị, đột nhiên ——

“Alô... A Diễm... Đúng, chưa có ngủ! Giờ này rồi, sao đột nhiên lại gọi điện thoại đến cho anh... Muốn ăn bánh quẩy bánh nướng? Rồi! Anh mua qua cho em, đợi lát nữa gặp!” Nhanh chóng kết thúc cuộc gọi, vừa quay đầu lại, chỉ thấy một đám cảnh sát trừng mắt nhìn mình chòng chọc, cả đám đều một bộ hạm không thể xông lên quần áo người được, ánh mắt Thủy Thần lóe lên, nhất thời hiểu ra tại sao mọi người lại có phản ứng kiểu này.

“Mẹ kiếp! Cậu dùng cái kiểu chuông biến thái kiểu gì thế hả? Cậu cố ý phải không...” Chỉ vào sắc mặt trắng bệch, Vương Chí Cường giận đến mức mở miệng quát to.

“Mình không có gan thì đừng có lôi người khác vào.” Lạnh lùng giễu cợt, khuôn mặt anh tuần quay qua Lâm Dĩ Trân hôm nay đã bị dọa qua một lần, giờ đã bình chân như vại. “Mông khi, đi! Đi ăn sữa đậu nành Vĩnh Hòa.” Dứt lời, đi trước, bỏ lại mỗ cảnh sát nhiệt tình vẫn đang mắng không ngớt miệng.

Một bên, Lâm Dĩ Trân vội vội vàng vàng đi theo ra ngoài, tâm tư đã sớm từ án mạng chuyển đến cuộc gọi hân vừa mới nhận kia.

A Ngạn? A Nghiên? Hay là A Diễm?

Bạn bè thế nào, có thể khiến cho một người tự quét tuyết trước nhà* như hân, không có chút oán hận nào vào lúc 4 giờ sáng chạy đi mua đồ cho chứ? Không! Không thể nào!

*Cả câu thành ngữ này là : Người tự quét tuyết trước nhà. Chẳng quản nhà

khác ngồi đầy sương. Đại khái là người chỉ lo việc của mình, không quan tâm đến người khác.

Như vậy, đối phương nhất định là người rất quan trọng trong lòng hăn!

Hoảng hoảng hốt hốt nghĩ tới, chẳng biết tại sao, Lâm Dĩ Trân mơ hồ biết, người vừa mới nhờ hăn đi mua bánh quẩy bánh nướng kia, nhất định là con gái!

Aiz.... Trong lòng hăn có cô gái quan trọng sao?

Chương 4

Địa điểm: Phòng thí nghiệm

Mặt đỏ cấp số: ★★

Nội dung ghi chép: Mông khi đúng là thật chẳng có nhân duyên! Hôm nay trong lớp sinh học, cái trò giải phẫu ếch hiếm hoi khiến mình hứng thú ra trận. Bốn người một tổ đều tự tìm người, vua ấu đả rất thông minh tới tìm tôi nhờ vả, trong lớp nhanh chóng đa phân xong tổ, chỉ còn dư lại Mông khi còn đang xấu hổ không dám mặt dày đi hỏi coi người ta có muốn chữa chấp cô nàng hay không, một người lưu lạc thành cô nhi, thiếu chút nữa rơi vào kết cục bị giáo viên cưỡng chế mất thể diện.

Nhìn cô ấy cũng đáng thương, tôi bảo vua ấu đả kéo cô nàng qua đây, dù sao cái tổ này đã có một tên phế vật vua ấu đả rồi, thêm cô nàng vào cũng chẳng nhiều hơn là bao— đây là ý tưởng trong đáy lòng tôi lúc ấy.

Nhưng mà, lúc thật sự bắt tay vào giải phẫu, Mông khi lại ngoài dự đoán của tôi. Đám nữ sinh bị làm cho sợ đến thét chói tai, cô nàng lại rất trấn định, thậm chí còn hữu dụng hơn vua ấu đả, cầm con ếch đang sống sờ sờ lên, chính xác ghim lại tứ chi để cho tôi động dao, ừ. . hai chúng tôi coi như hợp tác chặt chẽ đi!

Buổi giải phẫu ếch này không khỏi khiến cho tôi nhìn cô nàng này với con mắt khác, Mông khi đúng là đối tượng quan sát thú vị ha!

“Anh hai, cảm ơn anh!” 4 giờ sáng, cổng lớn của bệnh viện Trường hoa, Thủy Diễm nhận lấy bánh quây nướng anh trai đem tới, dưới tròng mắt xinh đẹp có một quầng thâm màu xanh nhạt mệt mỏi, nhưng khóe miệng lại cong lên một nụ cười thỏa mãn nhẹ nhàng.

“Tình trạng Mạnh Hải thế nào?” Nhẹ giọng hỏi, Thủy Thần rất quan tâm đến em gái.

“Tốt lắm!” Gật đầu một cái, nụ cười của Thủy Diễm càng thêm đậm, “Thời gian giải phẫu lâu như vậy, đây là lần đầu tiên anh ấy tỉnh dậy giữa đêm mà kêu đói, nói muốn ăn bánh quẩy nướng, cho nên mới phải làm phiền anh mua giúp em.”

“Phiền toái cái gì?” Thấp giọng trách, sau đó lại cười nhạt vỗ vỗ vai cô gái. “Đừng có chỉ chăm chăm chú ý đến thằng nhóc kia, thân thể mình cũng phải tự chăm sóc cho tốt.”

“Em biết.” Thủy Diễm cười khẽ. Anh em bọn họ mặc dù tính tình có hơi lãnh đạm, nhưng tình anh em cho tới giờ chưa từng thiếu.

“Mau vào cho chồng ăn no đi! Người bệnh phế nhân kia không chừng đang kêu oa oa vì em ra ngoài lâu ấy.” Một chút lòng đồng cảm cũng không có, lúc thực giục em gái đi vào, còn không quên chọc ngoáy bệnh nhân.

Buồn cười cười một tiếng, Thủy Diễm bị anh trai đẩy, xách theo bánh quẩy nướng nhanh chóng đi vào trong viện, chuẩn bị dứt cho người yêu khó khăn lắm mới lấy lại khẩu vị.

Quả nhiên... là nữ!

Đội bên trong chiếc xe màu bạc đỗ bên đường, Lâm Dĩ Trân xuyên qua cửa sổ xe nhìn đôi nam nữ đang đứng nói chuyện với nhau cách đó mười mét ở cổng bệnh viện, không khỏi vì suy đoán chính xác của bản thân mà mất mát.

Đó là một cô gái xinh đẹp lạnh lùng, khí chất thanh thanh lạnh lạnh rất giống Thủy Thần, cảm giác vô cùng hấp dẫn người khác, khó trách có thể chiếm vị trí quan trọng trong lòng Thủy Thần.

Lâm Dĩ Trân kinh ngạc nhìn Thủy Thần thân mật vỗ vai cô gái, khoe miệng cong lên không biết đang nói gì với cô ta, sau đó khẽ đẩy cô gái đó, nhìn cô ta vào bệnh viện xong, mới chậm rãi đi ra xe.

Chỉ chốc lát sau, khi Thủy Thần trở lại ghế lái, mới khởi động xe lên đường được không lâu, liếc thấy vẻ mặt có chút chán nản của cô, lập tức không khỏi nhú mày ——

“Mông khi, tôi không để cậu đói bụng đấy chứ?” Vừa nãy bọn họ đến quán Vĩnh Hòa ăn no nê rồi mới đến đây, hơn nữa miệng thì nói là cô mời, thực tế ra người trả tiền là hân, cô còn không hài lòng cái gì?

“Không có, không có mà!” Vội vàng lắc đầu.

“Vây cậu trưng cái mặt mướp đắng đó cho ai nhìn?” Lạnh lùng trào phúng.

“Tôi, tôi nào có!” Vội vàng phủ nhận, nhanh chóng chỉnh trang lại vẻ mặt, nhưng da mặt mỏng chẳng xài được chút nào đã đỏ bừng lên.

Cái cô Mông khi này lại đỏ mặt gì chứ?

Nhàn nhạt dò xét một cái, Thủy Thần cảm thấy thú vị, nhưng trên mặt vẫn không lộ chút gì như cũ, nhàn nhạt mở miệng: “Còn 『sớm』, cả đêm cậu không ngủ, tôi đưa cậu về ngủ bù vậy!”

“Ừm!” Thấp giọng đáp nhẹ, cẩn thận tỉ mỉ nhìn khuôn mặt nghiêng đang chuyên chú lái xe của hân, cảm giác mất mát tràn ngập trong lòng khiến cho cô không nhìn được mà thốt lên hỏi: “Vị tiểu thư lúc nãy kia là người rất quan trọng với cậu sao?” Thốt ra xong, lập tức kinh hãi thấy mình đang nói cái gì, thoáng chốc mặt đỏ lên cúi đầu, lúng túng không biết nên như thế nào cho phải.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Hỏi chuyện kỳ quái này cũng quá dò hỏi riêng tư của người khác, hân nhất định sẽ cảm thấy cô thật quái dị.

Sao vậy? Cô ấy để ý?

Tâm trạng bỗng dưng rất tốt, nhưng nét mặt Thủy Thần vẫn không chút lẫn tẩn. “Coi như vậy!” A a, em gái ruột đương nhiên là người quan trọng trong lòng rồi, hân cũng đâu có nói láo.

“Oh!” Lấy được đáp án xác định, cả ngực Lâm Dĩ Trân tràn ngập buồn bực, ngay sau đó lại nhớ đến lúc trước hân có nói mình không có bạn gái, nói cách khác vị tiểu thư xinh đẹp lạnh lùng kia thật ra thì chưa đạt tới vị trí bạn gái của hân, phải không?

Vậy, vậy cô vẫn còn có cơ hội, phải không?

Nếu thích anh ta, thì phát động thể công, chủ động theo đuổi đi. . .

Bỗng dưng, tiếng khích lệ của đồng nghiệp Hoàng Y Đình vang lên trong đầu, cô không nhịn được lại len lén liếc hắt một cái, mặt càng thêm nóng rực. . .

Chủ động theo đuổi ư...

Trước kia, cô từng bị hắt ngay cả lộ diện cũng cự tuyệt, bây giờ, cô có thể chủ động theo đuổi hắt lần nữa sao? Có thể không?

Hơn mười năm cách biệt, gặp lại nhau lần nữa, cảm giác đối với hắt vẫn như lúc ban đầu... .

Mặc kệ đi! Cứ, cứ một lần nữa ra trận đi! Cùng lắm... cùng lắm là bị cự tuyệt lần nữa mà thôi, cũng chẳng có gì ghê ghớm, dù sao cô cũng đâu phải chưa bị cự tuyệt qua bao giờ.

Quyết định! Chủ động xuất kích!

Năm giờ chiều.

Sau khi giải phẫu xong thi thể của cô gái, Thủy Thần bước tới bãi đỗ xe, chuẩn bị lái xe rời đi, chỉ thấy một anh chàng cảnh sát nhiệt tình nhanh chóng chui ra từ trong cái xe vừa mới đỗ, vừa nhìn thấy hắt, đã vui vẻ vọt tới.

“Tú tài huynh, may mà bấm giờ chính xác, không để cậu chạy mất!” Vương Chí Cường cười toe toét hưng phấn, rất đặc ý với sự “Thần toán” của bản thân.

“Tìm tôi làm gì?” Nhàn nhạt liếc lại một cái, Thủy Thần đã hai ngày hai đêm không ngủ, giờ đang trong trạng thái cực kỳ mệt mỏi, đang định trở về ngủ bù, nếu không muốn gặp chuyện, tốt nhất đừng có phiền đến hắt.

“Cái này! Cái này!” Kích động giơ báo cáo kiểm nghiệm trong tay lên, Vương Chí Cường thần thái sáng lạn, “Cậu nói trúng rồi đấy! Số máu kia

không phải của người chết, nói cách khác, chúng ta gần như có thể xác định đây là một vụ án giết người.’ Hiện trường án mạng, có vết máu của người thứ hai, dùng đầu gối nghĩ cũng biết là có vấn đề.

Nhướn nhướn mày, Thủy Thần cầm lấy báo cáo kiểm nghiệm lật qua xem... .

Ừm... Quả nhiên như hăn nghĩ! Nhóm máu của người chết là O, mà vũng máu hăn cảm thấy nghi ngờ đưa đi kiểm nghiệm kia là nhóm A, đây chứng tỏ lúc án mạng xảy ra, hiện trường nhất định không chỉ có một mình người chết.

“Như thế nào?” Thấy hăn nhìn báo cáo cúi đầu trầm tư, Vương Chí Cường lo lắng hỏi ý kiến.

“Còn thế nào nữa?” Lạnh lùng liếc xéo một cái, Thủy Thần giễu cợt nói: “Bắt hung thủ, nếu không cậu định thế nào?” Cậu ta làm cảnh sát để làm cảnh chắc?

“Nhức đầu lắm ấy!” Gãi gãi đầu, Vương Chí Cường than thở. “Hiện trường trừ vũng máu kia, không tìm được bất cứ dấu vân tay hay chứng cứ gì liên quan đến hung thủ, nếu muốn so sánh cũng không thể so sánh với ai. Còn có, căn cứ vào lời khai của bạn cùng phòng người chết, tình trạng quan hệ của người chết rất đơn giản, không có bạn trai, tiền của trong nhà cũng không tổn thất, cho nên đại khái có thể loại bỏ giết vì tình, giết vì tiền, báo thù, chỉ còn lại... . bị cưỡng gian rồi giết?” Ánh mắt mong mỏi nhìn về phía pháp y đại nhân, hy vọng cầu được đáp án từ hăn.

“Thật đáng tiếc!” Cong lên một vệt cười quỷ quyệt, Thủy Thần rất xấu bụng phá hủy hy vọng của cậu ta, “Âm đạo người chết không có tinh dịch của nam.”

“Khốn thật!” Không nhịn được chửi tục, tâm trạng của Vương Chí Cường cực xấu bắt đầu lâm nhảm. “Ý cậu là người chết không phải bị cưỡng gian rồi giết chết sao? Tôi còn đang định lôi mấy thằng có tiền sự tội cưỡng gian xách tới thẩm vấn một chút, so DNA.”

“Tôi cũng đâu có nói vậy!”

“Này! Tú tài huynh, có gì thì nói toẹt ra đi, đừng có mà chơi trò bí hiểm với tôi.” Nghe ra pháp y đại nhân hình như có ý tưởng khác, Vương Chí Cường không nhịn được khinh bỉ trừng một cái.

Thật là! Có gì thì cứ nói thẳng ra, sao lần nào cũng chơi cái trò “Quanh co lòng vòng bảy ngoặt tám cong” như vậy? Hẳn tự biết mình đàn độn, không có cái thể loại đầu óc nghe là hiểu kia!

“Về phương hướng cường gian rồi giết này, cậu vẫn có thể tiếp tục theo đuổi.” Nghĩ tới nghĩ lui, Thủy Thần vẫn thấy khả năng này rất cao. Mặc dù người chết quần áo chỉnh tề, cũng không có thu được dấu vết của tinh dịch, nhưng không hiểu tại sao, hẳn vẫn cảm thấy đây có vấn đề, nhưng mấu chốt vấn đề ở đâu, hẳn vẫn chưa có nghĩ ra.

“Cậu cũng cảm thấy nên điều tra theo hướng này! Quả nhiên chúng ta là anh hùng cùng chung lý tưởng!” Xoa xoa cằm, Vương Chí Cường rất vui vẻ vì hẳn nhất trí với suy nghĩ của mình.

Ai anh hùng cùng chung lý tưởng với cậu ta chứ? Bị liệt vào cùng một đẳng cấp với cậu ta, căn bản chính là một loại sỉ nhục có được không!

Thủy Thần hé môi cười lạnh, đang muốn giễu cợt mấy câu, tiếng chuông điện thoại quý quá lại vang lên.

Biến thái chết tiệt, không đổi lại cái nhạc chuông khác được sao?

Vương Chí Cường nghe mà nổi hết cả da gà, nhưng mà bởi vì đã có kinh nghiệm một lần, cho nên cũng không bị hù dọa mấy.

Lười phải để ý đến ánh mắt căm giận của cậu ta đang bắn tới, Thủy Thần nhận điện thoại ——

“A lô?”

“Ách... Tôi. . tôi là... là... .”

“Tôi biết cậu là Mông khí, chuyện gì?” Nghe thấy giọng nữ lắp bắp quen thuộc, ánh mắt sâu thẳm chợt lóe, môi mỏng mơ hồ cong lên một nụ cười.

A... . Cô nàng hay xấu hổ lại hướng nội này ngủ bù rồi gọi điện thoại tìm hân? Không tệ! Có tiến bộ!

“Cậu, cậu ăn tối chưa?”

“Vẫn chưa!” Mới có năm giờ, ai lại đi ăn tối sớm vậy chứ?

“Vậy, vậy tôi... tôi cũng chưa ăn, có muốn... đi ăn... cùng nhau không?”

“Được! Cậu nấu, lát nữa tôi qua chỗ cậu.” Dứt lời, không đợi đối phương đáp lại, trực tiếp tắt máy, khiến cho người ta ngay cả cơ hội gọi lại thay đổi cũng không có.

Một bên, nhìn hân nói chuyện điện thoại xong, Vương Chí Cường lập tức cười gian sấp lại gần, dùng giọng điệu rất chi là bát quái hỏi thăm: “Tú tài huynh, cậu với Mông khi quen thân như vậy từ lúc nào hử?” Không ngờ cái tên Thủy Thần này tay chân nhanh nhẹn như vậy, đúng là chân nhân bất lộ tướng mà!

“Cậu là tàu chiến trên biển Thái Bình Dương sao?” Lạnh lùng liếc một cái, mở cửa xe ngồi xuống, ngay sau đó đột nhiên giẫm cọt.

“Ý gì?” Không hiểu, bàn tay tinh tinh đập liên hồi lên cửa chiếc xe màu trắng bạc, mãnh liệt yêu cầu được giải đáp.

Trong tiếng đập cửa, cửa kính xe chậm rãi hạ xuống, một câu giẫm cọt lạnh lùng phun ra ngoài ——

“Quản hơi bị rộng đấy!”

Giọng nói rớt lại, chiếc xe trắng bạc vội vã phóng đi, lưu lại một anh chàng cảnh sát không ngừng lăm bẫm... .

“Sao cứ nhất định phải là tàu chiến trên biển Thái Bình Dương chứ? Cảnh sát cũng quản được rất rộng mà... .”

Sao, sao lại thành như vậy?

Nhìn chăm chăm điện thoại trong tay đã ngắt chỉ còn tiếng tút tút, Lâm Dĩ

Trân mở to mắt.

Đúng vậy! Cô muốn chủ động xuất kích, cho nên mới gọi điện thoại, nhưng... nhưng cô là muốn hẹn hẳn đi ra ngoài tới chỗ nào có ánh đèn lung linh, không khí tươi đẹp ăn một bữa tối, mà không phải để hẳn trực tiếp đánh thẳng đến cái phòng trọ bé tẹo này của cô!

Một lát nữa thôi, hẳn sẽ đến cái tổ nhỏ của cô. . .

Tới cái tổ nhỏ này của cô... .

“Oa ——” Giống như nghĩ đến thứ gì, cô nhảy lên, gấp đến độ quay vòng vòng dọn dẹp căn nhà nhỏ có chút lộn xộn, hoảng đến mức thét chói tai: “Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Anh ấy muốn tới, mình còn chưa có thời gian dọn dẹp mà! Như vậy làm sao mà gặp người được. . .”

Ô... sao lại như vậy chứ? Chỗ của con gái, luôn có mấy thứ đồ không tiện để đàn ông thấy, hẳn “đánh úp bất ngờ” như vậy, kiểu gì cũng nên nói trước một ngày, để cô có thời gian mà thu dọn chứ!

Ô... Nào có ai nói tới là tới? Hoàn toàn không cho cô có thời gian chuẩn bị!

Vừa kêu thảm thiết, vừa vội vàng sửa sang lại, đang trong lúc hỗn loạn, mười phút sau, tiếng chuông cửa vang lên.

Đến rồi!

Cuống quít cầm thứ đồ linh tinh cuối cùng trong tay nhét xuống gầm bàn, cô gầy gầy mái tóc xoắn xoắn tung, thở gấp gấp nhanh chóng mở cửa.

“Cậu, cậu tới rồi!” Nhìn người đàn ông cao ráo đứng bên cửa, cô không nhận được mà đỏ mặt.

Nhìn chăm chăm cô, chân mày Thủy Thần nhíu lại, mở miệng đã lạnh lùng quở trách: “Chưa biết người đến là ai đã mở cửa, cậu cảm thấy trị an chưa đủ tệ hay sao?” Một cô gái độc thân thuê nhà bên ngoài, càng phải chú ý an toàn phòng hộ mới đúng, sao cô ấy lại sơ ý như vậy chứ?

Hắn, hắn đang lo lắng cho cô sao?

Mặt cười lại càng thêm nóng bừng đỏ ửng, đáy lòng có chút vui mừng vì được quan tâm, Lâm Dĩ Trân thân là chủ nhà mà còn bị mắng không giấu được nụ cười trên khóe miệng, lấp bắp nói xin lỗi: “Đúng vậy, thật xin lỗi!”

“Ngu ngốc!” Không khách khí giờ tay lên dùng sức búng lên vành tai trắng nõn một cái, sau khi nghe được tiếng kêu đau khe khẽ xong, mới hài lòng liếc xéo một cái. “Sao hả? Bên trong có chứa người chết, không dám cho tôi vào?”

“Không có! Không có!” Vội vàng lắc đầu, phát hiện mình đúng là chưa mời hẳn vào nhà, Lâm Dĩ Trân không khỏi lúng túng, vội vàng nghiêng người tránh ra. “Mời, mời vào!”

“Ừ.” Thân là khách, lại chẳng khác nào Đại thiếu gia vậy, đi vào nhà cô, Thủy Thần không chút dấu vết nhìn quanh một vòng... Được, rất tốt! Không có dấu hiệu gì của đàn ông lưu lại.

Đóng cửa lại, Lâm Dĩ Trân nhắm mắt theo đuôi đi sát phía sau hẳn, cuối cùng sau khi Đại thiếu gia tự động ngồi xuống trên ghế sofa xong, cô mới đỏ mặt hồi hộp lên tiếng ——

“Cậu muốn ăn gì? Tôi đi làm!” Vậy mà lại có cơ hội nấu cho hẳn ăn, đây là chuyện cô năm mơ cũng không nghĩ đến nha! Ô... Thật cảm động mà!

“Mãn Hãn toàn tịch*!” Rất cẩn đảm cũng rất ác liệt ném ra thực đơn.

“A?” Sững sờ, ngốc ba giây, cuối cùng lấp bắp nhỏ giọng giải thích. “Cái này... sợ rằng có chút... có chút khó. . .” Đừng nói là tay nghề cô chưa đủ để đạt tới trình độ Bếp Thần, ngay cả cái tủ lạnh nhỏ cũng không có đủ nguyên liệu để mà làm Mãn Hán toàn tịch.

* Mãn Hán toàn tịch: Tiệc triều đình Hán Thanh, là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và trong lịch sử Trung Hoa, bao gồm 108 món ăn độc đáo của nhà Thanh và văn hóa người Hán, được tổ chức trong suốt 3 ngày và 6 bữa tiệc.

“Nếu biết không thể tôi muốn ăn gì thì nấu cái đó, thì cậu còn hỏi thừa như vậy làm gì? Bên trong tủ lạnh còn thừa lại cái gì, tùy tiện nấu tôi cũng miễn

cường nuốt vào bụng.” Liếc ngang giễu cợt, trong lòng thầm cảm thấy buồn cười.

A... Mông khi này đúng thật là thật thà, chẳng trách hẳn lúc nào cũng muốn bắt nạt cô.

Nếu có người dám nói với hẳn muốn ăn Mãn hán toàn tịch, hẳn nhất định sẽ không keo kiệt chút nào lấy ra một bát mì ăn liền — chú ý! Trên vỏ có in bốn chữ “Mãn hán toàn tịch” to oành — đập vào mặt tên kia.

Hắn... có phải không muốn khiến cô phiền toái, muốn nói là khách tùy theo chủ đúng không!

Rõ ràng là ý muốn săn sóc, lại cố tình dùng phương thức bết bát như vậy để biểu đạt, hẳn. . quả nhiên biến thái toàn tập.

Trong lòng biết dưới ngôn ngữ ác độc của hẳn là sự quan tâm, Lâm Dĩ Trân vừa ức vừa xấu hổ, khuôn mặt hồng hồng xinh xắn có chút ý cười vui mừng, lưu lại một câu “Tôi đi nấu bữa tối” xong, liền nhanh chóng lui vào trong phòng bếp xinh xinh, muốn thi triển thân thủ để cho hẳn thưởng thức những món ăn ngon nhất sở trường của mình.

Mắt thấy thân hình mảnh mai đi vào căn bếp nhỏ được ngăn ra, Thủy Thần đầu tiên là một mỗi nhắm mắt bóp sống mũi, sau đó lại mở mắt ra, tầm mắt rất “Tự động” rơi vào một chiếc giường thoát nhìn rất mềm mại, rất thư thái, sau đó lại nhìn chiếc ghế sofa nhỏ bên dưới.

Khỏi cần phải nói, người ngu hơn cũng biết, nhất định là ngủ trên cái giường lớn kia sẽ ngon hơn, cho nên... hẳn đương nhiên sẽ không ngu hơn cả một tên ngốc.

Còn nữa, hẳn đã hai ngày một đêm không ngủ, đúng là rất mệt mỏi! Mà người mệt mỏi, phải có quyền được đãi ngộ tốt hơn chứ đúng không?

Nằm một lát! Chỉ nằm một lát thôi! Hẳn chỉ cần thừa dịp cô đang nấu ăn, lên đó mượn nằm một lát thôi là được... . thật sự một tí thôi mà... .

Hắn... ngủ thiếp đi!

Nhìn chằm chằm người đàn ông không ho he tiếng nào đã lăn lên nằm trên giường mình ngủ ngon lành, Lâm Dĩ Trân không biết nên nói gì. . .

Hắn đang ngủ trên cái giường mình nằm mỗi ngày kia... .

Lại nghĩ đến mình coi như cùng hắn có quan hệ “Cùng giường cùng ngủ “, gò má mịn màng của cô lại đỏ lên, trái tim lại tự động nhảy lên thành thịch.

Hắn chắc là thực sự mệt mỏi, nếu không sẽ không ngủ trầm như vậy!

Nhìn vẻ mặt say ngủ thanh lãnh tuấn giật trên giường, Lâm Dĩ Trân một lúc lâu cũng không dời mắt nổi, chỉ có thể đỏ mặt đỏ tai ngơ ngẩn nhìn, mãi đến một lúc lâu sau, cô mới đột nhiên hồi hồn ngẫm bực vổ mình một cái, động tác nhẹ nhàng khe khẽ đắp chăn mỏng lên cho hắn, tránh cho lạnh.

A... Cứ để hắn ngủ đi! Về phần bữa tối đã nấu xong xuôi, chờ hắn tỉnh dậy rồi ăn cũng không muộn.

Khẽ mỉm cười, cô rời khỏi giường, cũng không dám mở ti vi, sợ sẽ làm âm ỉ đến hắn, vậy nên cầm một cuốn sách lên lẳng lặng ngồi trên ghế sa lon xem.

Bên trong căn phòng nhỏ, không khí yên tĩnh, thời gian trôi qua từng phút từng giây, không biết qua bao lâu, khi Thủy Thần chuyển mình tỉnh dậy, lúc ý thức còn đang mơ hồ, một giọng nói e lệ mềm mại nhẹ nhàng vang lên.

“Cậu tỉnh rồi?” Nghe thấy phía sau truyền đến tiếng xột xoạt, Lâm Dĩ Trân quay đầu thấy hắn đột nhiên chuyển mình ngồi dậy, lập tức vội vàng hỏi thăm.

Nhìn gương mặt ửng đỏ của cô, Thủy Thần cuối cùng cũng nhớ ra mình bò lên giường cô, định lợi dụng thời gian rảnh rỗi nằm một tí, ai ngờ... .

“Tôi ngủ quên?” Tuy là câu hỏi, giọng điệu cũng là khẳng định.

“Ừ.” Nhớ tới mình lúc nãy nhìn hắn ngủ mà thất thần, Lâm Dĩ Trân không tự chủ được mà đỏ mặt. Thật may là hắn không biết, nếu không mình làm sao còn mặt mũi gặp người ta?

“Tôi ngủ bao lâu rồi?”

“Chắc tầm 2, 3 tiếng!” Lâm Dĩ Trân cũng không xác định, vội vàng nhìn đồng hồ trên tường, mới phát hiện đã hơn tám giờ tối.

“Sao không đánh thức tôi?” Nhìn theo tầm mắt cô, Thủy Thần biết mình ít nhất ngủ gần ba tiếng.

“Tôi, tôi thấy cậu giống như mệt chết được, liền... liền nghĩ để cho cậu ngủ một lát. . .” Có chút bối rối, sợ hấn trách cứ. “Sao vậy? Cậu có việc hả?” Cô không phải hại hấn bỏ qua mất cuộc hẹn quan trọng nào chứ?

“Không có!” Lắc đầu, mắt đẹp nheo lại. “Bữa tối đâu? Cậu ăn chưa?”

“Tôi nấu xong rồi, chờ ăn cùng với cậu!” Giống như nghĩ ra chuyện gì, cô nhảy lên, vội vội vàng vàng bưng mấy đĩa thức ăn trên bàn chạy lại phòng bếp. “Đồ ăn nguội rồi, tôi đi hâm nóng, nhanh ấy mà, cậu chờ một chút.”

Sớm đã đoán cô khẳng định sẽ nhịn đói chờ hấn tỉnh lại cùng nhau ăn, Thủy Thần không khỏi ngậm bực, đứng dậy xuống giường ngồi lên ghế sa lon, liếc ngang liếc xéo trừng bóng dáng bận rộn lấp ló phía sau tấm rèm, ngay sau đó nghĩ đến địa vị của mình trong lòng cô, môi mỏng không khỏi lại cong lên.

Thôi cho qua! Mông khi này cũng đâu phải gốc như vậy có ngày hôm nay, hấn không phải đã sớm đoán được.

Vuốt lại mái tóc hơi xộc xệch, hấn cúi đầu nhẹ nhàng nở nụ cười, nụ cười kia, không có ý châm biếm lạnh lùng như thói quen thường ngày, trái lại cực kỳ chân thành đẹp mắt.

Quả nhiên là rất mau! Không đến mười phút, Lâm Dĩ Trân đã bưng một đồng hồ ăn được hâm nóng ra ngoài, vẻ mặt ngượng ngùng hồi hộp chờ hấn cầm đĩa, nói ra những lời bình luận có thể sẽ rất ác độc.

“Quá nhạt!” Mới gắp một miếng cải xào bỏ vào miệng, quả nhiên không biết cảm tạ chút nào phê bình .

Thủy Thần liếc nhìn vẻ chán nản trong nháy mắt của cô một cái, đáy mắt nhanh chóng thoáng qua một tia cười trên cợt, ngay sau đó chẳng chậm chẳng nhanh lên tiếng. “Nhưng mà vừa lúc hợp khẩu vị của tôi.”

“Phải, phải không?” Giống như bóng đèn vậy, khuôn mặt xinh xắn trong nháy mắt sáng bừng, cô lộ ra nụ cười vui vẻ ngượng ngùng: “Vậy, cậu ăn nhiều một chút, nếu mà thích, tôi có thể đi xào thêm một chút. . .”

“Không cần!” Vươn tay kéo thân thể mềm mại của cô đang muốn chạy đi phòng bếp thể hiện sở trường lần nữa, Thủy Thần hất cằm về chiếc ghế đối diện. “Ngồi xuống, cùng nhau ăn.”

“Được, được!” Gật đầu mãnh liệt, khuôn mặt nhỏ hưng phấn đến mức đỏ bừng, Lâm Dĩ Trân nhanh chóng ngồi xuống chỗ đối diện hẳn, trái tim như chú nai con nhảy nhót loạn xạ.

Vừa ăn cơm, vừa quan sát khuôn mặt hồng toàn tập của cô, Thủy Thần vừa thấy buồn cười lại không nhịn được thất vọng. Aiz... cái tật xấu hể nhìn hẳn là đỏ mặt này của Mông khi đúng là không có thuốc chữa, nhưng mà... không sao, dù sao hẳn cũng cảm thấy thật thú vị.

Chẳng qua là... vì sao vẫn chỉ có bốn sao nhỉ? , Chậc! Phải cố gắng lên! Hẳn đang mong đợi đáng vẻ lúc cô đạt được năm ngôi sao đây!

Thật là sung sướng, thật vui vẻ, thật cảm động mà... .

Hắn ngủ trên giường của cô, ăn thức ăn cô nấu, cảm giác giống như là quan hệ bạn trai bạn gái thân thiết vậy, khiến cho cô thực sự không thể tin được đây là sự thật.

Nếu như lần đầu tiên chủ động tiến công, mà đã có hiệu quả tốt như vậy, vậy sau này chắc cô cũng có thể thuận lợi chứ đúng không? Nghĩ đến đây, lòng tin của Lâm Dĩ Trân tăng lên không ít, trong lúc dùng bữa, không nhịn được phát động làn sóng tiến công tiếp theo.

“Vậy... . vậy ngày mai cậu có... có rảnh không?” Ô... Ghét quá! Vì sao mỗi lần đối mặt với hẳn, cô nói chuyện không thể nào liền mạch được, giống như một đứa ngốc nói lắp vậy?

Vẻ mặt không chút gợn sóng, Thủy Thần nhàn nhạt dò xét khuôn mặt xinh xắn đỏ bừng một cái, giọng nói khiến cho người ta không nhận ra tâm tư thế nào trả lời. “Có.”

Có? Vui mừng ngẩng đầu nhìn hăn, Lâm Dĩ Trân lắp bắp hỏi thăm: “Tôi... tôi ngày mai cũng rảnh, có muốn đi... cùng đi xem phim không?”

Xấu hổ lại hướng nội như cô ấy, bắt đầu phát động thể công theo đuổi sao?

Ánh mắt chợt lóe, môi mỏng cơ hồ như chứa ý cười, Thủy Thần gật đầu. “Có thể!”

Hăn, hăn đồng ý? Không ngờ hăn lại đáp ứng dễ dàng như vậy, Lâm Dĩ Trân thoáng chốc vui vẻ cười đầy mặt.

“Nhưng mà. . .”

Điều kiện xuất hiện, khuôn mặt tươi cười nhất thời cứng đờ.

“Tôi đã không ra khỏi cửa thì thôi, ra cửa là phải đi cả ngày, cậu sắp xếp được hành trình cả ngày sao?” Lười nhác, nói ra điều kiện sẽ làm cô nàng hay xấu hổ kia vui ngất trời.

Cả, cả ngày?

Vốn chỉ mơ xa là sẽ được cùng nhau xem một bộ phim, không ngờ ngoài ý muốn lại có thể ở cùng với hăn cả một ngày, Lâm Dĩ Trân thật sự cảm thấy nữ thần may mắn đang đứng bên cạnh cô, cảm kích đến mức suýt nữa khóc ra tiếng.

“Không, không thành vấn đề!” E sợ hăn đổi ý, Lâm Dĩ Trân gật đầu mãnh liệt như già tởi. “Hành trình tôi sẽ sắp xếp, không thành vấn đề! Không thành vấn đề... .”

Nhìn cô một cái, Thủy Thần cố nín cười. A a... Suy nghĩ của cái cô Mông khỉ này thật quá dễ đoán, đích thực khiến cho người ta rất muốn trêu cợt mà!

Chương 5

Địa điểm: Phòng tập cầu lông

Mặt độ cấp số: ★★

Nội dung ghi chép: Tiết thể dục hôm nay là trang sử nhục nhã nhất trong đời đi học của tôi, tôi nghĩ chắc vĩnh viễn tôi cũng không quên được cái ngày khốn nạn này. Tôi là kẻ rất tự hiểu mình, hiểu rõ vận động không phải là thể mạnh của tôi, có thể nói là nhược điểm, nhưng mà chưa từng mất thể diện như hôm nay, còn bị vua ấu đả cười nhạo là một thằng “đàn bà hơn cả đàn bà”.

Được lắm! Cái người khiến tôi thành “đàn bà hơn cả đàn bà” ấy, chính là Mông Khi! Hôm nay, bốc thăm phân tổ luyện cầu lông, tôi lại bị nhét chung với Mông Khi!

Người cùng một tổ luân phiên đấu với nhau, không thể tránh khỏi, cuối cùng cũng tới tôi và Mông Khi ra sân. Vốn tưởng tể bào vận động tôi có kém đến đâu, cũng không đến nỗi thua bởi một đứa con gái, nhưng mà vạn vạn không ngờ tới, tôi —— lại bị thua trắng, hoàn toàn không gờ lại một bàn nào với cô ta.

Đây là chuyện gì xảy ra? Một Mông Khi hướng nội xấu hổ, gầy teo, đánh cầu lông lại “Quên sầu” như vậy! Tôi mãnh liệt hoài nghi cô ta là quán quân cầu lông toàn quốc.

Tóm lại, cho dù sự thật chân tướng thế nào, cũng không biết tại sao cô ta lại đánh đến “Quên sầu” như vậy, nhưng bị một nữ sinh gầy nhom thấp hơn mình một cái đầu làm cho thua trắng, thực sự là một nỗi nhục khiến người ta khó mà quên được, mà cảm giác nhục nhã này khiến tôi lúc đánh xong, giận chó đánh mèo trợn mắt liếc cô nàng một cái, không ngờ cô ta lại đỏ mặt cười e lệ lại với tôi một tiếng, khiến cho tôi lập tức tự kiểm điểm bản thân lại xem mình có phải thù dai quá hay không.

Đáng chết! Sao mình lại phải kiểm điểm chứ?

Đây là một ngày bi thảm!

Từ Đạm Thủy trở lại Đài Bắc, vừa xuống xe, Lâm Dĩ Trân liền chật vật cúi đầu đi về phía rạp chiếu phim, biết bộ dạng bây giờ của mình rất tệ, trong lòng có cảm giác khóc không ra nước mắt.

Ô... tại sao lại như vậy chứ? Rõ ràng là đã mong đợi ngày hôm nay biết bao, cả buổi tối hôm qua còn hưng phấn lẫn lộn cả đêm mãi không ngủ được, sáng sớm đã bò dậy ngồi trang điểm, hy vọng có thể dùng dáng vẻ xinh đẹp nhất đi cùng hẳn một ngày, song... tất cả đều bị phá hủy!

Bây giờ, cô thấy đứng bên cạnh cô không phải là nữ thần may mắn mà là thần xui xẻo! Ô ô... Thật muốn đào một cái hố mà chui xuống đó khóc quá!

Đây là một ngày thú vị!

Liếc xéo cô nàng đang cúi đầu như đưa đám bên cạnh, Thủy Thần không nhìn được hứng thú thâm nghĩ, đồng thời lại hồi tưởng lịch trình “Thú vị” ngày hôm nay...

Trên thực tế, bởi vì cả buổi sáng hẳn còn phải hoàn thành báo cáo giải phẫu vụ cô gái bị giết trong nhà trọ, cho nên bọn họ đã hẹn trước cùng ăn bữa trưa sau đó sẽ bắt đầu hành trình một ngày.

Giữa trưa, hẳn lái xe đến chỗ ở đón cô, dưới sự “Sắp xếp hành trình” của cô, đến một nhà hàng khá nổi tiếng.

Ai ngờ bên trong đông kinh dị, mà cô ấy không biết là do vận xui quá mạnh hay là làm sao, mới ngồi xuống chưa được ba phút, đã bị một nhân viên phục vụ đang bận tối mắt tối mũi hắt cho một âu nước lạnh, mà đầu sỏ gây ra tình huống bi thảm này, lại là một thằng nhóc ba tuổi đang tưởng phòng ăn là nơi thám hiểm rừng rậm.

Đúng vậy! Chuyện gặp nạn ở nhà hàng cũ xì —— thằng nhóc không nhìn đúng phải nhân viên phục vụ, chiếc khay trên tay nhân viên phục vụ rơi xuống, người vô tội dính khổ.

Thật đáng tiếc, vai người vô tội hôm nay do Lâm Dĩ Trân diễn xuất, điều may mắn duy nhất chính là, trên khay của nhân viên phục vụ chỉ có một âu nước lạnh, không có canh nóng, nếu không chắc có người phải diễn vai thiên sứ Maria rồi.

Tóm lại, cho dù thế nào, cô ấy cũng xui xẻo đụng phải tai bay vạ gió, trong nháy mắt ướt sũng, mái tóc xoắn vốn xõa tung giờ xẹp xuống, còn nhẹp nước.

Mặc dù nhân viên phục vụ bị làm cho sợ đến mức không ngừng nói xin lỗi, nhưng đầu xỏ lại chẳng phải cậu ta, cũng không tiện giận chó đánh mèo, cô chỉ có thể đỏ mặt chạy vào phòng hóa trang chỉnh trang lại.

Mà hăn, thừa dịp cô chạy vào phòng hóa trang, trộm đánh vào mông thẳng nhóc kia một cái trường phạt chút ít, đồng thời trong tiếng xin lỗi rồi rít của chủ nhà hàng, dùng mặt lạnh đối được một bữa ăn miễn phí cùng một tấm thẻ ưu đãi.

Dĩ nhiên! Sau khi cô sửa sang lại sắc đẹp, trở lại chỗ ngồi từ phòng hóa trang, hăn liền đưa tấm thẻ ưu đãi kia cho cô, dù sao đó cũng là cô “Thăng” được.

Song, nếu vận xui chấm dứt ở đây thì không nói làm gì, nhưng hết lần này tới lần khác phúc đến thì ít, họa tới thì nhiều, vận xui của cô vẫn chưa kết thúc, chuyện xui xẻo cứ thay nhau mà đến.

Nếu đã vô tội mà bị liên lụy, hai người đương nhiên không khách khí mà hưởng thụ bữa ăn miễn phí của nhà hàng. Dùng xong bữa, lại dưới sự “Sắp xếp hành trình” của cô, đi xe đến Đạm Thủy, là nơi nổi tiếng về cá, ai ngờ đây cũng là nơi một chuỗi “Bi kịch” khác bắt đầu.

Được rồi! Hăn thừa nhận hăn không nên nhét vào miệng cô viên đạn to hơn quả trứng chim cút, sau đó đột nhiên vỗ vai gọi cô ở đằng sau, khiến cho cô sợ đến mức nuốt luôn viên đạn kia xuống cổ họng, suýt nữa đi luôn cái mạng nhỏ, nhưng mà con ong mật ở đoạn sau thì không phải hăn đưa tới nha.

Có trời mới biết con ong kia ở đâu bay tới, mà vì sao lại ở trong một đám du khách, lại chỉ chọn trúng cô ấy vừa mới tìm được đường sống trong chỗ chết chứ, cứ như vậy, không một chút sợ hãi noi theo tinh thần của bộ đội đặc

công, chọn cách quân Nhật oanh tạc Trân Châu cảng, lấy tốc độ bay siêu nhanh tặng cho trán cô một “nụ hôn trí mạng”.

Trí mạng nhất chính là khi rút ngòi độc của con ong kia ra, lại nhận được “Lễ vật ngoài ý muốn”, một cục u sưng vù vẫn còn tọa trên trán cô nàng nhận diễn vai người vô tội.

Nhìn cô nàng đang kêu xuýt xoa vì đau, hẳn thật sự không còn gì để nói, chỉ có thể hết sức nhẹ nhàng, rút nọc ong ra cho cô, xử lý đơn giản một chút, đem con ong kia bằm thây vụn đoạn dưới chân, coi như thay cô ấy báo thù rửa hận, những cái khác... cũng chẳng thể giúp được gì.

Hồi tưởng lại những “chuyện thú vị” cả buổi chiều, Thủy Thần suýt nữa bật cười, may mà kịp thời nín lại, nhìn cô gái đang cầm mặt bước đi bên cạnh, hẳn cuối cùng cũng mở miệng ——

“Mông Khi, cậu xác định không muốn về nghỉ trước?” Giọng nói hơi giấu ý cười quan tâm.

“Không, không cần!” Cúi đầu lắc lắc, Lâm Dĩ Trân nhỏ giọng mà kiên quyết cự tuyệt.

Khó có cơ hội được đi chơi với hẳn, mặc dù gặp muôn ngàn khó khăn trắc trở, quá trình vô cùng thâm thám, nhưng.. đã có dũng khí mở miệng hẹn hò, còn không biết có lần sau nữa hay không, cô không muốn kết thúc như vậy!

“Cậu xác định?” Hẳn cảm thấy nhìn cô rất cần được về nghỉ.

“Xác định!” Khẽ cúi mặt xuống, vẫn kiên định như cũ.

Mông Khi này đang khẳng khẳng cái gì?

Đuôi lông mày giương lên, Thủy Thần nể tình sự bi thảm của cô ngày hôm nay, cũng không tiện nói thêm gì nữa, nhưng mà, có những thứ hẳn nhất định phải nói.

“Được rồi! Cậu vui là được, nhưng mà ngẩng đầu lên cho tôi, tôi không thích nói chuyện với mấy lọn tóc mãi đầu.” Mắt lạnh liếc xéo, vô cùng bất mãn.

Thật là! Mông Khi này có biết thế nào là lịch sự không vậy?

Nghe vậy, Lâm Dĩ Trân thật do dự, chần chừ một lúc lâu, rốt cục mới ngẩng mặt lên, trên trán còn sưng lên một cục, đáy mắt ngập nước tràn đầy bi thương.

Ô... Mặc dù hần đã mua thuốc thoa giúp cô, nhưng mà khối nhọt sưng đỏ không đến 2, 3 ngày chắc chắn còn chưa mất tiêu được, bộ dạng của cô lúc này nhất định là rất xấu, cô không muốn để hần thấy đâu!

Vừa thấy cục nhọt sưng to đùng trên trán cô, khóe miệng của kẻ biến thái không chút đồng tình nào nhếch lên một nụ cười cực kỳ khiến người ta phát lạnh, may mà cũng biết đường thu cái miệng độc địa từ trước đến nay lại, thậm chí còn phun ra mấy câu an ủi.

“Yên tâm, không xấu lắm đâu.” A a, Mông Khi này nhất định là sợ “Trò hề lộ ra”, cho nên mới cúi đầu mãi không dám gặp người.

Không xấu lắm cũng vẫn có chữ xấu, lời của hần bây giờ không an ủi được ai, nhưng... hần có lòng nha!

Người từ trước đến nay vẫn ác miệng như vậy, mà lại không thừa cơ “Bỏ đá xuống giếng”, thậm chí còn an ủi cô nữa! Ô... Bị chích một phát cũng đáng.

Chưa từng nghĩ đến sẽ có ngày hần trở nên “Dịu dàng” như vậy, Lâm Dĩ Trân chỉ có thể ngơ ngác nhìn hần, hai má không tự chủ được ngượng ngùng đỏ lên, đáy lòng cảm động dị thường.

“Ngây ngốc cái gì?” Mắt lạnh nhàn nhạt liếc xéo, Thủy Thần không chút khách khí dùng mười phần công lực nhắm tai cô mà “Đạn chỉ thần công”.

“A —— đau quá à!” Bịt tai lại kêu đau, cũng không biết tại sao, khuôn mặt nhỏ nhắn lại lộ ra một nụ cười then thùng ngây ngô.

Người đàn ông độc ác này, nhiều lần cũng chỉ bắt nạt cô như vậy, nếu thật sự thấy cô lại lộ ra cái vẻ đưa đám như lúc này, kiểu gì cũng lấy phương thức sát seo như vậy để dạy dỗ cô đây! A, thật đúng là khiến cho người ta không nghĩ ra nổi, nhưng mà đây cũng ứng với một câu tục ngữ của Đài Loan – chó sủa

thì không biết cần người.

Đau mà còn cười vui vẻ được như vậy, tật xấu của Mông Khi này đúng là không nhỏ!

Lắc đầu, Thủy Thần đã không muốn đi tìm hiểu xem cô nàng nghĩ gì nữa rồi, đi theo cô đến trước cửa rạp chiếu phim.

“Muốn xem phim thật?” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng nghiêm túc hỏi lại một lần nữa. Đây là việc hàng đầu cô sắp xếp trong hành trình, hy vọng sẽ không xảy ra thảm kịch nào nữa.

“Ừ.” Gật đầu mãnh liệt, thật vui là hẳn không kháng kháng muốn đưa cô trở về.

Được rồi! Nếu cô ấy đã kiên trì, nếu thật sự lại phát sinh thảm kịch, vậy cũng không thể trách người ta được.

Thủy Thần thầm nghĩ trong bụng, ngược mắt nhanh chóng đảo qua mấy tờ poster phim trên tường, rất có phong độ hỏi: “Muốn xem phim nào?” Nhìn tới nhìn lui, chỉ có mỗi một phim có thể gợi lên hứng thú của hẳn.

“Ách... phim này có vẻ hay!” Ngón tay chỉ vào một bộ phim tình cảm sử thi lãng mạn nghe nói rất cảm động, khóe mắt lại không tự chủ liếc về tấm poster của một bộ phim kể về một tên biến thái sát nhân cuồng.

Aiz... thực ra, cô có vẻ có hứng thú hơn với biến thái sát nhân cuồng! Nhưng mà lần đầu tiên đi xem phim với người khác phải mình thích, để bồi dưỡng không khí, hình như phim kiểu này không thích hợp lắm.

Chắc! Không trùng với mục tiêu của hẳn rồi.

Nhìn về phía poster cô chỉ, Thủy Thần không nói gì thêm, rất tự động đi mua vé. Rất may mắn, buổi chiếu tiếp theo vừa lúc năm phút nữa sẽ bắt đầu, hai người hoàn toàn không lãng phí chút thời gian nào đến đó, nhanh chóng tìm chỗ ngồi xuống.

Chỉ chốc lát sau, bộ phim tình sử bắt đầu trình chiếu, diễn viên chính trai đẹp gái xinh, chuyện kể từ ngàn năm trước, cảm động lòng người, mọi người

đang ngồi xem đều say mê trong tình tiết bộ phim.

Song, lại có một người vì cả đêm hưng phấn không ngủ được cộng thêm bị hàng loạt tình huống bi thảm ngoài ý muốn giày xéo, thể lực từ từ không thể chống đỡ nổi, ý thức bắt đầu rệu rã, cho dù vẫn cố gắng giữ tỉnh táo, cuối cùng vẫn không chịu nổi cám dỗ, trong không khí rung động lòng người, cuối cùng cũng nhào vào lòng Chu Công, cái đầu cũng không tự chủ gối lên bờ vai rộng bên cạnh.

Cô ấy ngủ thiếp đi!

Nhìn khuôn mặt đang ngủ trên vai mình, đuôi mày Thủy Thần nhếch lên, đáy mắt dâng lên nụ cười.

A.... Mông Khi này giỏi thật! Chọn một bộ phim tình cảm xem, mình lại ngủ khi khi... Thôi cho qua! Hôm nay cô ấy cũng đủ thảm, cứ để cho cô ấy ngủ đi vậy!

Về phần hần à... Cô nàng bên cạnh đã mộng Chu Công rồi, hần mở mắt làm chi nữa? Chợp mắt một chút, ngủ bù thôi!

“Ôi ——” Thời gian ăn trưa vào thứ hai, bên trong phòng nghỉ của nhà tang lễ chợt vang lên một tiếng thở dài ngao ngán. Hoàng Y Đình lấy ánh mắt vô cùng đồng tình nhìn Lâm Dĩ Trân, không nhịn được lẩm bầm bình luận: “Đúng là thật quá bi thảm!”

“Mình biết!” Quần bách đỏ mặt, Lâm Dĩ Trân như đưa đám, đã bắt đầu tự giận mình.

Ô... Quả nhiên! Tình huống của cô ngày hôm qua, ngay cả Hoàng Y Đình kinh nghiệm phong phú như vậy cũng thấy thảm, chứ đừng nói gì đến Thủy Thần sẽ nghĩ thế nào.

Nhìn vẻ mặt khổ sở của cô, Hoàng Y Đình không thể làm gì khác hơn là luôn miệng an ủi.”Không sao đâu! Cho dù trước khi đi cũng có chút vấn đề, ít nhất hai người cũng cùng nhau xem phim rất thuận lợi mà!” Nếu mà ở trong rạp chiếu phim tối om om còn có thể xảy ra thảm kịch gì, thì cô thực sự không còn gì để nói nữa rồi.

Nghe vậy, Lâm Dĩ Trân bi thương nhìn cô, ánh mắt càng thêm buồn bã.

Không thể nào? Vừa nhìn thấy vẻ mặt loại đó, Hoàng Y Đình không khỏi cười khở. “Chẳng lẽ xem phim mà cũng xảy ra chuyện?”

Hối hận gật đầu, hồi tưởng lại chuyện ngu xuẩn mình đã làm, Lâm Dĩ Trân thực muốn khóc một trận.

Oa a —— đúng là đã xảy ra chuyện! Cái nơi một cây củ cải một cái hố, yên lặng thường thức phim, còn có thể phát sinh thảm kịch gì được chứ?

“Rốt cuộc là thế nào?” Bây giờ nghĩ mãi không ra, không nhìn được tò mò hỏi thăm.

Lặng lẽ liếc nhìn cô nàng một cái, Lâm Dĩ Trân đỏ mặt cúi đầu, xấu hổ thú nhận, “Mình ngủ quên mất.”

“Không sao đâu!” Vội vàng an ủi, Hoàng Y Đình nhanh chóng giúp cô củng cố niềm tin. “Chẳng qua là không cẩn thận chớp mắt một chút, có gì đâu mà để ý.”

“Không chỉ có vậy....” Nhỏ giọng ngập ngừng, vô cùng chột dạ.

Không chỉ có vậy? Vậy còn có thể làm gì? Tạm thời đảm nhiệm làm thầy Trương chuyên chữa bệnh tâm linh, Hoàng Y Đình thực buồn bực, lại vội vàng hỏi: “Không thì còn thế nào nữa?”

“Mình ngủ say quá nên, cho nên... cho nên...” Khổ sở nói không nên lời.

“Như thế nào?” Bám riết không tha hỏi đến cùng, dục vọng bát quái tràn đầy bị khơi dậy.

“Mình chảy nước miếng lên vai anh ấy!” Buồn bực thốt ra, ngay sau đó xấu hổ che mặt kêu gào thảm thiết, hận không thể đào một cái hố mà chui xuống.

Ô... Cô đúng là đồ ngốc! Xem phim ngủ gật đã mất mặt lắm rồi, không ngờ cô còn làm chuyện còn mất mặt hơn thế!

Đến khi hết phim, cô bị hấn lay tỉnh, lúc hai người đồng thời phát hiện vết

nước miếng trên vai hăn, cô lập tức mắc cỡ chỉ thiếu nước khóc òa lên.

Chảy nước miếng? Không phải chứ!

Suýt nữa bị sặc bởi nước miếng của chính mình, Hoàng Y Đình kiêu gì cũng không ngờ tới đáp án như vậy, nhìn dáng vẻ khóc không ra nước mắt của cô bạn, rất rõ ràng đây tuyệt đối không phải nói đùa, đáy mắt nhất thời tràn ngập thương xót, rồi lại không nhịn được xúc động muốn cười thật to.

Ha ha, cô ấy đúng là quá thâm, rất đáng để cho người ta rơi một đồng nước mắt đồng tình!

“Ha ha... Biết đâu Thủy pháp y lại cảm thấy dáng vẻ chảy nước miếng của cậu rất sexy... Được rồi! Được rồi! Coi như mình chưa nói gì!” Cười thật to trêu chọc, nhưng sau khi nhận được ánh mắt xấu hổ buồn bã quét tới, đành phải nhịn cười cầm miệng, chỉ sợ lại chọc thủng một tâm hồn yếu ớt nhạy cảm.

“Mình tệ lắm đúng không!” Bị cười khiến cho càng thêm đỏ mặt, Lâm Dĩ Trân đúng là hối hận vạn phần. Ô... Nếu như thời gian có thể quay ngược lại, có thể làm lại từ đầu tất cả, cho dù có muốn ngủ đến mấy, cô cũng sẽ cầm hai cây tăm chống mắt lại, liều mạng ㄹ | ㄴ*.

*đây là một từ mượn tiếng Min Nan có nghĩa là cố chấp, ngoan cố, bất chấp nghịch cảnh, từ này được viết bằng biểu tượng ngữ âm đơn giản hóa để nhấn mạnh với người đọc là từ này phải phát âm theo tiếng Min Nam chứ không phải tiếng Quan Thoại

“Nào có, nào có!” Bạn bè để làm cái gì chứ? Chính là để vào lúc quan trọng sẽ nói lời an ủi! Làm hết trách nhiệm của bạn bè, Hoàng Y Đình nén cười lại hỏi: “Thế Thủy pháp y sau đó có nói gì sao?” Quá trình qua lại của cái đôi này quá thú vị, khiến cho người ta không nhịn được muốn biết sau đó phát triển thế nào!

Lắc đầu một cái, Lâm Dĩ Trân mặc dù thẹn thùng quẩn bách không ngừng, nhưng hồi tưởng lại tình huống lúc đó, không nhịn được khẽ nở nụ cười.

“Lúc ấy mình cực kỳ lúng túng, chỉ muốn đào hố chui xuống cho rồi, vốn

tưởng là anh ấy sẽ thừa cơ châm chọc mình mấy câu, không ngờ anh ấy chẳng nói gì cả, đưa mình thẳng ra khỏi rạp chiếu bóng, thậm chí còn nói... còn nói...”

“Nói gì?” Hưng phấn hỏi tiếp.

“Nói là quay lại lần nữa!” Hơn nữa còn chỉ định muốn xem bộ phim biến thái sát nhân cuồng kinh dị kia!

Thật ra thì trong lòng cô cũng muốn xem phim đó nhất! Sớm biết vậy, cứ chọn phim kinh dị đó xem, chưa biết chừng cô đã không ngủ thiếp mất.

Nghe vậy, Hoàng Y Đình kinh ngạc mở tròn mắt, ngay sau đó mặt mày nở nụ cười he he: “Gì thấy này! Thì ra là hai người có bài hết rồi nha!” Nếu không sao Thủy pháp y lại không nói câu ác độc nào, thậm chí còn tỏ rõ có cơ hội lần sau chứ, đúng không?

“Không có, nào có đâu! Thủy Thần giờ chẳng qua chỉ coi mình như bạn bè thôi...” Đỏ mặt lên lắc đầu mãnh liệt, Lâm Dĩ Trân dù cũng hy vọng đúng như lời cô ấy nói, nhưng hết thấy đều chỉ là mình cô đơn phương mà thôi, thực sự không nhìn ra Thủy Thần có ý gì khác ngoài bạn bè với cô không.

“Là như kiểu này phải không?” Hoàng Y Đình vô cùng hoài nghi.

Thủy Thần mà cô biết, từ trước đến nay đều không thích tiếp xúc với phụ nữ ngoài công việc, nhưng hôm nay lại không chỉ đi xem phim cùng cô ấy, còn chủ động nói “Quay lại lần nữa.”

Thành thật mà nói, không phải là cô muốn phỉ báng người khác, nhưng Thủy đại pháp y căn bản là thể loại biến thái tà tình nguyện đi giải phẫu thi thể còn hơn lãng phí thời gian trao đổi tình cảm với bạn bè, nếu Lâm Dĩ Trân đối với anh ta chỉ là một người bạn bình thường, cô ấy còn có thể hẹn hò riêng tư với anh ta? Không có cửa đâu!

Chắc! Thủy đại pháp y rõ ràng là đối với cô ấy rất đặc biệt, sao chính cô ấy không nhận ra nhỉ? Aiz... đúng là trì độn có thừa mà, nhìn mà khiến người ngoài cuộc như cô cũng muốn nhảy ra chỉ điểm cho cô nàng một chút.

Nhưng mà... ây ây, thôi đi! Tình cảm lúc mập mờ không rõ ràng là đẹp nhất, động lòng người nhất mà! Để cho cô bạn trì độn hay xấu hổ này tiếp tục thăm mẩn đi, cố gắng vượt qua cái tình e lệ, thực hành kế hoạch theo đuổi đàn ông đi!

A a, cứ như tâm tư biến thái của Thủy đại pháp y, khẳng định là bị sự theo đuổi sứt sọ của cô ấy chọc cho rất thích, đáy lòng thoải mái không ngừng đây!

Nghĩ đến đây, Hoàng Y Đình liếc nhìn cô gái đang đỏ mặt nóng tai một cái, không khỏi đồng tình than nhẹ.

Aiz.... Thật thảm! Cô ấy chắc chắn là không thoát khỏi bàn tay Thủy đại pháp y rồi, mặc dù biết rõ đó người trong lòng cô ấy, nhưng vẫn không nhận được muốn rơi lệ đồng tình thay cho cô ấy.

“Đương nhiên là vậy!” Bi thảm gật đầu, không nhận ra ánh mắt buồn cười của Hoàng Y Đình, Lâm Dĩ Trân vẫn chìm đắm trong buồn khổ: “Hôm qua thật là mất mặt, mình cũng không biết sau này phải làm sao!”

“Làm sao á?” Mày liễu nhướn lên, nhiệt liệt khích lệ: “Đương nhiên là tiếp tục tăng cường hỏa lực theo đuổi rồi, phải túm anh ta trong tay chứ!” Đôi này thực quá thú vị, cô nhất định phải hết sức cố vũ, may ra được đứng bên cạnh xem kịch vui.

Nghe vậy, Lâm Dĩ Trân chỉ lặng lẽ cúi đầu.

Aiz... Ngày hôm qua chịu “Bi thương” quá lớn, cô cần một ít thời gian để củng cố tâm lý, tăng cường độ dày của da mặt mới có thể đi đối mặt với Thủy Thần lần nữa, về phần kế hoạch theo đuổi vĩ đại... cứ từ từ đi!

Chương 6

Địa điểm: Lớp học.

Mặt đỏ cấp số: ★★★★★

Nội dung ghi chép: Hôm nay, chắc là ngày hắc sát của Mông khi rồi! Mới sáng sớm đã thấy cô ấy ốm yếu nằm trên bàn, nhìn qua hình như không được thoải mái lắm, chắc là bị cảm nên sốt rồi. Quả nhiên đến tiết thể dục buổi chiều, cô ấy xin nghỉ với giáo viên, tự mình một mình ở lại phòng học nghỉ ngơi, ai ngờ mọi người vừa mới vào học lại, trong đám con gái lại kêu có ăn trộm, nói là cái đồng hồ đắt tiền hơn một vạn của mình bị trộm, lại còn thề thốt là trước khi vào học thể dục, chiếc đồng hồ kia vẫn còn ở trong ngăn kéo, nhất định là có người thừa lúc mọi người học thể dục trộm mất.

Lời này vừa nói ra, ánh mắt hoài nghi của mọi người không hẹn mà cùng bắn về phía Mông khi, người duy nhất ở lại trông lớp, lập tức thấy cô ấy lắp bắp nói mình không lấy, mặt đỏ彤彤 chẳng ra cái gì, cũng không biết là do sốt cao mà đỏ hay là do khẩn trương? Tóm lại, cho dù cô ấy giải thích thế nào, cái giọng điệu lắp bắp đó chỉ khiến cho người ta vừa nghe đã thấy cô ấy có tội giật mình, ngay cả vị “Người mất của” kia cũng la hét muốn kiểm tra cặp sách và khám người cô ấy, hại tôi suýt nữa cười ra tiếng.

Sao vậy? Giờ đang trình diễn tiết mục cảnh sát hình sự hay sao? Khám người? Không có chứng cứ mà có thể tùy tiện sỉ nhục người ta như vậy sao? Lại nói, lấy lá gan bé tí của Mông khi, thực sự nếu dám ăn cắp, tôi còn thật sự muốn đứng nghiêm chào cô ấy!

Nhưng mà nói đến cũng kỳ lạ, lúc ấy chẳng hiểu tôi trúng tà hay làm sao, lại nhúng tay quản mấy chuyện vớ vẩn, trực tiếp lật tung cái bàn của “Người bị hại” kia lên, khiến cho mấy thứ đồ linh tinh trong ngăn kéo rớt hết ra ngoài, mà rất không khéo, cái đồng hồ hơn một vạn kia lại lòi ra từ trong quyển sổ học.

Ăn cắp? Cười chết người, tự mình “mở cửa sổ”, còn dám đổ thừa cho người khác ăn cắp!

Mông khi giỏi lắm, vậy mà những ba ngày không có động tĩnh gì!

Viện kiểm định, bên trong phòng pháp y, Thủy Thần cái có cái không xoay chiếc bút trong tay, con mắt đẹp để chớp lên, môi mỏng cong lên một nụ cười lạnh lẽo tức tối.

Cô nàng kia nhất định là thấy mất mặt quá, không dám tới tìm hăn! Hừ! Đã vậy, hăn cũng không cần để ý lại gọi điện lúc nửa đêm “Nhắc nhở” cô nàng đi vệ sinh.

Có người rất không biết thế nào là chủ động ngoan ngoãn tiến đến, lúc nào cũng giống như bò, quất một cái mới đi một bước, đúng là khiến người ta cực kỳ khó chịu.

“Oa khốn nạn! Tú tài huynh, cậu không biết nụ cười hung tàn kiểu đó phối hợp với 『khung cảnh』 này, thoát nhìn rất kinh người sao?” Xoa xoa đám da gà nổi đầy cánh tay bước vào phòng thí nghiệm, Vương Chí Cường mắt nhìn thẳng, phạm vi tầm mắt tận lực không chế tập trung ở trên mặt người đàn ông có vẻ mặt âm trầm, cũng là thứ “Thuận mắt” nhất trong hiện trường lúc này.

“Cậu không đi làm nhiệm vụ phá án, chạy tới đây làm gì?” Lạnh lùng liếc xéo, Thủy Thần ba ngày nay tâm trạng không tốt, không muốn lãng nhăng với cậu ta.

Gãi gãi đầu, Vương Chí Cường quen hăn đâu phải ngày một ngày hai, lập tức nhận ra tâm trạng tồi tệ dưới vẻ trào phúng lạnh lùng của hăn, lập tức không khỏi buồn bực, “Sao vậy? Tú tài huynh, tâm trạng không tốt sao?”

Quái lạ! Hăn biết rõ Thủy Thần là kiểu người huyết áp thấp tiêu chuẩn, từ trước mười hai giờ trưa đều thuộc trạng thái “Người không phận sự miễn gần”, cho nên hôm nay hăn còn đặc biệt chọn buổi chiều mà tới, sao lại quết trúng phải đuôi bão rồi! Oan quá mà!

Không muốn đáp lại hăn, Thủy Thần lạnh lùng nói: “Có chuyện nói mau, không thì biến ra ngoài!” Đối mặt với bạn cũ, lười phải nói mấy câu khách sáo, trực tiếp muốn cậu ta không có việc gì thì mau biến.

Rồi! Hẳn xác định, tâm trạng của tú tài huynh hôm nay rất tồi tệ!

Âm thầm bi phần mình “tới không đúng dịp”, Vương Chí Cường rất hiểu rõ hẳn, chỉ có thể gãi mũi, nhưng mà không phải cút ra ngoài, mà ngồi xuống phía đối diện hẳn.

“Tú tài huynh, tôi có chuyện phiền toái to, giúp một cái đi!” Aiz... Gần đây hẳn cũng bị “Vụ án cắt cổ trong nhà trọ” làm cho đầu to gấp hai rồi đây này!

Nhướn mày, Thủy Thần lạnh lùng không lên tiếng, nhưng mà trên mặt lại biểu lộ ra vẻ mặt “Có rắc mau phóng”

“Cậu còn nhớ cái vụ cắt cổ trong nhà trọ mấy hôm trước chứ?” Vương Chí Cường vội vàng hỏi.

“Ừ hừ” Nhẹ giọng đáp lại, Thủy Thần hỏi ngược lại: “Sao vậy? Tôm được hung thủ?”

“Tôm được rồi tôi việc gì phải tới để cậu nổi bão làm gì? Đâu phải ăn no dùng mỡ tự ngược.” Xem thường liếc qua, Vương Chí Cường mặt đầy căm giận. Hừ! tên Thủy Thần này là biến thái, hơn nữa còn là một tên biến thái sẽ giận chó đánh mèo.

Trực tiếp coi sự lên án của hẳn làm gió mát thoảng qua tai, trong từ điển của Thủy Thần không hề có bốn chữ “Tự mình kiểm điểm”. “Vậy cậu không đi bắt hung thủ, tới chỗ tôi ngồi không làm cái gì?”

“Thì chính là không tìm được hung thủ mới tới đây ngồi không đây!” Vò vò đầu, Vương Chí Cường cũng có chút phiền não. “Tú tài huynh, cậu giải phẫu thi thể, không tìm thấy đầu mỗi gì có lợi sao?” Khốn thật! Cái tên đại pháp y này bình thường chỉ nói mấy câu kiểu như “Thi thể biết nói”, sao bây giờ thi thể không nói nhiều một chút đi?

Hẳn đã tra tất cả những nhân vật khả nghi, ngay cả mấy tên phạm tội cường gian cũng đã “Mời” đến tán gẫu, nhưng cho tới giờ vẫn không có tiến triển gì đột phá.

Nghe vậy, Thủy Thần tìm trong đồng báo cáo vụ án lôi ra báo cáo khám

nghiệm tử thi về vụ “cắt cổ trong nhà trọ”, tỉ mỉ nhìn lại một lần, rơi vào trầm tư.

Thành thật mà nói, hãn vẫn đang suy nghĩ xem một vũng máu nhỏ của người thứ hai kia là thế nào mà có? Trong khi khám nghiệm, phát hiện trong miệng người chết cũng có mẩu máu giống vậy, cho nên nhất định là do người chết cắn hung thủ lưu lại. Nhưng mà, rốt cuộc là vì cái gì mà khiến cho người chết không để ý đến hung thủ cầm dao uy hiếp mà cắn người, mà cắn vào đầu của hung thủ?

Chẳng biết tại sao, hãn luôn cảm thấy chỉ cần biết rõ mấy điểm nghi vấn này, thì sẽ tìm ra được hung thủ, nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng suy nghĩ lúc nào cũng chỉ thiếu một bước đã đến cửa để hãn hiểu ra điểm mấu chốt.

“Tú tài huynh, suy luận của chúng ta lần trước có phải sai lầm rồi?” Phiên nào, Vương Chí Cường lại vò đầu.

Lúc trước, bởi vì cảm thấy các mối quan hệ của người chết rất đơn giản, giết vì tình, báo thù, giết vì cướp của cũng bị loại trừ, cho nên vẫn đi theo phương hướng cường gian rồi giết để điều tra và giải quyết, nhưng mấy ngày rồi, giờ vẫn không tìm được đầu mối hữu dụng hơn, khiến cho hãn không thể không hoài nghi đã đi sai phương hướng điều tra.

“Đi sai phương hướng sao?” Chân mày nhướn lên, Thủy Thần lăm bầm tự hỏi.

“Rất có thể! Cậu xem, nạn nhân quần áo vẫn đầy đủ, cũng không tìm thấy tinh dịch, theo phương hướng cường gian rồi chết để điều tra có chút vô căn cứ...” Vương Chí Cường càu nhàu.

Trên thực tế, lúc trước hãn tiếp nhận cái nhìn của Thủy Thần, lập tổ phá án độc lập điều tra, theo phương hướng cường gian rồi giết, nhưng vụ án vẫn chậm chạp mãi không có đột phá mới, khiến cho những thành viên khác trong tổ đều bắt đầu oán trách, cho rằng đã theo sai hướng.

“Chậm đã! Từ từ... Cậu chờ một chút..” Nghe cậu ta liên tiếp càu nhàu, trong đầu Thủy Thần chớp nhoáng lóe lên điều gì đó, nhưng lại mau đến mức hãn không nắm bắt được.

“Cậu nghĩ ra cái gì sao?” Hai mắt sáng lên, phần chấn hỏi lại.

Thủy Thần cố gắng chặn lại linh quang nhanh chóng lóe qua vừa mới xúc động kia, song càng muốn nắm lấy, lại càng không nghĩ ra, theo bản năng, hắn xoay chiếc ghế dựa lại đối mặt với một đôi mắt mở trừng trừng —

“Ông Vương, thứ vừa mới lóe lên lúc nãy rốt cuộc là gì...” Khó nghĩ hỏi.

Song, lúc hắn đang nhẹ giọng hỏi chủ nhân cặp mắt kia, có người lại giống như bị kim châm, thoáng cái đã nhảy bắn lên, cả người run rẩy xoa xoa đồng da gà trên cánh tay.

“Oa— Tú tài huynh, kính nhờ cậu đừng có như vậy, kinh khủng quá đi mất!” Vương Chí Cường cơ hồ như sắp điên mất, hận không thể tông cửa mà xông ra ngoài.

Ghe tởm! Nếu không phải vạn bất đắc dĩ hắn tuyệt đối sẽ không bước vào phòng thí nghiệm của Thủy Thần, chính là vì cái kia!

Nhìn xem, cả cái gian phòng thí nghiệm này, bốn phía vách tường ngăn tủ đều bày một đồng hài cốt của con người đã được ngâm phocmone, tay gãy chân gãy coi như chuyện nhỏ, nội tạng, não cũng có thể chịu được, nhưng mà một cái đầu người bị lột mất nửa bên da mặt, hai con mắt nhìn chăm chăm người ta tùy tiện đặt trên bàn làm việc, phảng phất như còn sống sờ sờ giám thị hết thấy sự vật bên trong phòng thí nghiệm, thực khiến cho người ta rét lạnh.

Biến thái nhất này chính là, vị Thủy đại pháp y này còn giúp cái đầu người kia đặt một cái tên là “Ông Vương”, hơn nữa dăm thì mười bận lại đột nhiên quay ra nói chuyện với “Ông Vương”, thật là... lạnh mà!

“Cậu gào cái quỷ gì?” Ý nghĩ lóe lên nhanh chóng lướt qua kia dưới tiếng thét thảm thiết của cậu ta, chính thức tuyến bố mất tích, Thủy Thần không khỏi cười lạnh mắng chửi người.

“Không khí của cái phòng thí nghiệm này đã đủ âm rồi, cậu lại còn đột nhiên nói chuyện với... với 『ông Vương』 nữa, cho dù là ai thì cũng sợ hãi!” Vương Chí Cường vốn muốn nói là “Cái đầu người kia”, nhưng đột nhiên

cảnh giác như vậy không tôn trọng “người ta”, nếu ông Vương nửa đêm tìm hấn cải chính, vậy thì không ổn rồi, nên khẩn cấp chỉnh lời.

Người này, đúng là kẻ ác nhất gan điển hình!

Mắt lạnh liếc xéo, Thủy Thần chỉ cảm thấy để cậu ta tiếp tục ở đây chỉ tổ quấy rầy suy nghĩ của mình, lập tức phát tay đuổi người. “Biến đi! Vụ án cắt cổ trong nhà trọ tôi sẽ nghĩ lại, nếu có phát hiện gì mới, tôi sẽ báo cho cậu.”

Nghe vậy, biết hấn còn chưa nghĩ ra chữ nào, Vương Chí Cường hiềm khi thở dài, nhưng trong lòng cũng biết không thể nóng vội, không thể làm gì khác hơn là khoát tay, rời khỏi cái nơi toàn thứ quái quỷ này.

Mắt thấy cậu ta lách người rời đi, Thủy Thần không hề bị quấy nhiễu, quay đầu tiếp tục nhìn “Ông Vương” rơi vào trầm tư...

Chậc! Ý nghĩ mới chợt lóe lên lúc này rốt cuộc là gì....

A... Đã ba ngày không liên lạc, rất muốn gặp hấn! Nhưng mà... nhưng mà phải vào đó tìm sao? Hình như quá mức đột ngột, cũng quá mức kỳ quái, nhưng mà người cũng tới rồi... Rốt cuộc là có nên vào hay không đây...

Bên ngoài viện kiểm định, một bóng người mảnh khảnh đi tới đi lui, do dự rốt cuộc có nên vào trong tìm người hay không.

Ba ngày nay, cô đã cố gắng “Chữa thương”, củng cố độ dày của da mặt, dưới sự cổ vũ liên tiếp mấy ngày liền của Hoàng Y Đình, cuối cùng cũng có dũng khí chủ động đi tìm hấn, cố tình đến cửa của viện kiểm định rồi, trong lòng lại trùng lại.

Aiz... Đúng là hồng bet! Cứ tiếp tục như vậy sao mà theo đuổi hấn được chứ? Không được! Không được! Không thể lùi bước, Hoàng Y Đình nói đúng, thích thì phải chủ động đánh tới, cô phải cố lên mới được!

Âm thầm cổ vũ bản thân cố gắng lên, Lâm Dĩ Trân mạnh mẽ gạt đầu một cái, lấy hết dũng khí cất bước....

“Mông khi, không ngờ lại gặp được cậu, thật là khéo đấy!” Nhiệt tình chào hỏi, Vương Chí Cường không ngờ vừa mới ra khỏi viện kiểm định, đã đụng

phải bạn học cũ.

“Ừ, đúng vậy! Thật là rất khéo!” Nhìn chăm chăm cậu ta, Lâm Dĩ Trân lúng ta lúng túng đáp lại, thực không ngờ sẽ gặp cậu ta, nhất thời có chút thất thần.

“Cậu tới viện kiểm định làm gì vậy? Chỗ này tôi rất quen thuộc, nếu mà có việc, tôi có thể giúp một tay!” Võ ngực một cái, Vương Chí Cường rất nhiệt tình.

“Ách...” Má hồng lặn lẽ đỏ lên, ngại phải nói mình đến là để tìm Thủy Thần, Lâm Dĩ Trân lúng túng lắc đầu. “Không có, không có gì! Tôi chẳng qua là... chẳng qua là...” Chẳng qua là gì, mãi vẫn không nói ra.

Nhìn vẻ mặt khác thường của cô, Vương Chí Cường tính tình qua loa đầu tiên là ngẩn ra, sau đó mới chú ý đến cô đang xách theo một hộp bánh su kem của một hàng khá nổi tiếng, đột nhiên nhớ ra cô nàng cùng với Thủy Thần hình như có sự phát triển, không khỏi nở nụ cười mập mờ.

“Đến tìm Thủy Thần?” Hắc hắc, nhất định là mua điểm tâm đến cống nạp cho tú tài huynh.

“Ừ, đúng vậy!” Thẹn thùng thừa nhận, mang tai đỏ lên.

Oa! Chẳng qua là thừa nhận đến tìm người ta thôi đã xấu hổ thành như vậy, Mông khi đúng là chẳng khác gì hồi học trung học mười mấy năm trước, đúng là không phải “Bế tục” mức bình thường nha!

Vương Chí Cường thấy vậy chặc chặc kinh ngạc, nhưng mà ngược lại cũng không ác liệt cười nhạo, còn nói đúng trọng tâm vỗ vỗ cô. “Bạn học, đừng trách tôi không cảnh cáo cậu, vào tìm người phải cẩn thận, tâm trạng của Thủy đại pháp y hôm nay rất tồi tệ, cẩn thận bị bão quét!”

“Ách... Bây giờ là xế chiều rồi mà!” Lâm Dĩ Trân buồn bực kêu lên, có thể thấy là cũng rất hiểu rõ tật xấu huyết áp thấp của người nào đó.

“Hôm nay cậu ta chẳng phân biệt được sớm chiều gì đâu!” Vừa mới bị bão quét. Vương Chí Cường bị phần tố cáo.

“Thế, thế, thế...” Nghe cậu ta nói vậy, Lâm Dĩ Trân không khỏi khấn nguyện,

“Thế” cả nửa ngày, chần chừ không biết có nên đi vào để cho bão quét hay không.

“Đi đi, đi đi!” Không để cho có cơ hội đổi ý chạy trốn, Vương Chí Cường thoảng cái đã đẩy cô vào trong viện kiểm định, cười tà ác nói: “Đã tới rồi, đừng để mất công đi một chuyến.” A a, không có lý nào lại chỉ có mình hăn bị quét, cũng phải kéo thêm người cùng nhau lội nước, một người vui không bằng cả nhà cùng vui mà!

Bước chân lão đảo bị đẩy vào, vừa quay đầu lại, chỉ thấy cậu ta vung tay muốn cô bước vào trong, Lâm Dĩ Trân biết cậu ta nếu không tận mắt nhìn mình đi tìm Thủy Thần chắc chắn sẽ không rời đi, lập tức bất đắc dĩ thở dài, nhắm mắt bước vào trong.

Mắt thấy sau khi cô đã bước vào, cuối cùng biến mất ở cuối ngã rẽ, không thấy bóng dáng đâu, Vương Chí Cường đắc ý cười đến càng thêm cao hứng là lúc —

“Chết rồi! Quên cảnh cáo cô ấy bên trong còn có “Ông Vương” với một đồng hồ cát...” Đột nhiên nhớ tới cái phòng thí nghiệm “Âm khí bức người”, hăn có chút lo lắng gãi đầu, nhưng ngay sau đó lại nghĩ đến cô ấy là thợ trang điểm cho thi thể, lập tức không khỏi lẩm bẫm một mình, “Thôi cho qua! Mấy thứ đó, chắc cô ấy cũng sớm nhìn quen rồi!”

Phòng thí nghiệm... Phòng thí nghiệm.... Có! Chính là nơi này

Nhìn tấm bảng ngoài cửa, nghĩ đến Thủy Thần đang ngồi bên trong chỉ cách một tấm cửa, Lâm Dĩ Trân không nhịn được khẩn trương, mồ hôi đổ khắp lòng bàn tay.

Hô — mau hít sâu, không cần hồi hộp, chỉ cần gõ gõ cửa, tự nhiên mà bước vào nói thuận đường đi ngang qua, tới chào hỏi là được!

Âm thầm cổ vũ bản thân, cô hít sâu vài hơi, rốt cục cũng giơ tay lên gõ cửa —

“Cộc cộc!”

“Mời vào!” Giọng nói thanh lạnh truyền ra từ phía sau cánh cửa.

Nghe được giọng nam ba ngày xa cách, Lâm Dĩ Trân rất nhớ, cẩn thận từng tí đẩy cửa ra, một ánh mắt u lãnh lập tức quét tới, khiến cho cô nhất thời không tự chủ được rùng mình một cái.

Hồng hét! Vương Chí Cường nói hôm nay tâm trạng hăng rất tệ, không phải cô sẽ bị bão quét thật đấy chứ?

Nghĩ đến đây, theo bản năng cô lùi lại một bước, rất có ý tứ muốn xoay người chạy trốn.

“Đứng lại cho tôi!” Quát lên, Thủy Thần lạnh giọng ra lệnh. “Đi vào!”

Mông khi này ba ngày trời mới lần đầu tiên lộ diện tìm hăng, không ngờ mới tới cửa đã muốn trốn, thật đúng là gan dạ! Rất tốt! Vô cùng tốt! Hăng tuyệt đối sẽ “Chiêu đãi” cô thật tốt.

“Ách... cái đó... cái đó tôi.. tôi thuận đường đi ngang qua, cho nên vào.... vào chào cậu một tiếng...” Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Lâm Dĩ Trân ngoan ngoãn bước vào phòng thí nghiệm, lời giải thích đã được soạn sẵn trong lòng, giờ lại lắp bắp, rời rạc.

Thuận đường? Cô ấy lại còn thuận đường? Rất tốt! Nợ lại thêm một khoản!

Nheo đôi mắt lạnh, Thủy Thần ngoắc ngoắc ngón tay về phía cô. “Mông khi, cậu tới đây!”

Ách... Đi qua? Sao cô lại có dự cảm đại nạn đổ xuống đầu thế này?

Đáy lòng có chút sợ hãi, cũng không có dũng khí phản kháng, Lâm Dĩ Trân chỉ đành thuận theo bước tới trước mặt hăng, còn chưa hỏi hăng muốn làm gì, giọng nói lạnh lùng đã cất lên ——

“Vén tóc qua sau tai đi.”

Vì, vì sao phải vén tóc chứ? Sững sờ tại chỗ, cô ngạc nhiên nhìn khuôn mặt lạnh lẽo âm trầm, không hiểu hăng rốt cuộc muốn làm cái gì?

“Vén, tóc, qua, sau, tai, đi!” Từng câu từng chữ giống như băng hàn ngàn năm nện xuống.

“Được, được... tôi vén! Tôi vén!” Đã sợ đến ngậy người, Lâm Dĩ Trân nào dám không theo, nhanh chóng đem tóc mãi xõa tung bên mã vén qua sau tai, lộ ra mang tai xinh đẹp trắng nõn.

“Rất tốt!” Cong lên một nụ cười âm tàn, cửu âm bạch cốt trảo âm độc đột nhiên hung tợn véo cái tai mềm mại, vặn rồi vặn, thủ đoạn dị thường hung tàn, hoàn toàn không biết bốn chữ thương hương tiếc ngọc viết như thế nào.

“Oa—” Bị đau kêu lên, Lâm Dĩ Trân sắp phun máu. “Thủy Thần, đau quá... có gì từ từ nói... mau buông tay đi...”

Làm gì có ai như vậy chứ? Muốn nhéo lỗ tai người ta còn muốn “Người bị hại” tự mình vén tóc, chờ “Công việc định trước” được hoàn thành, lại còn làm cho người ta chịu đựng mùi vị “Tự làm tự chịu” này nữa chứ.

Ồ.... Cô thực sự bị bão quét rồi!

Giống như không nghe thấy tiếng khẩn cầu của cô, Thủy Thần càng tăng thêm lực đạo, khuôn mặt lạnh lẽo ẩn chứa sát khí cười dịu dàng hỏi: “Mông Khi, xin hỏi cậu 『 thuận đường 』 là ý gì? Tôi là loại người có thể để cậu 『 thuận đường 』 sao?”

Đến lúc này, Lâm Dĩ Trân mới hiểu ra mình nói sai cái gì, gấp đến mức vội vàng sửa lại lời, “Không phải! Không phải! Tôi là đặc biệt tới, tuyệt đối không phải thuận đường mà!” Đau quá à! Đau quá đi! Hắn có thể buông tay được không vậy?

“Bây giờ mới nói không phải thuận đường, thực khiến tôi không tin nổi....” Cười lạnh hừ nhẹ, chẳng qua lực tay đã thoáng buông lỏng.

“Là thật! Cậu xem!” Vội vàng giơ cao hộp giấy trên tay, dưới sự tập kích của đau đớn, cô không kịp để ý đến thể diện nhanh chóng khai nhận. “Thuận đường là lấy cố, thực ra thì tôi đặc biệt mua chút điểm tâm đến cho cậu ăn, tin tôi đi!”

Liếc hộp điểm tâm một cái, tâm trạng Thủy Thần lúc này mới tốt hơn một chút, cuối cùng cũng buông tay bỏ qua cho cô. “Coi như cậu thông minh!”

Che cái tai bị nhéo đỏ lên lại, Lâm Dĩ Trân lùi lại 2, 3 bước thoát khỏi “Khu vực nguy hiểm”, gương mặt đỏ bừng, kiểu gì cũng không ngờ tới hăn lại mất hứng chuyện mình bị “Thuận đường” như vậy.

“Cậu khẩn trương cái gì? Tôi cũng đâu có làm gì cậu!” Khó chịu cuối cùng cũng được xả hết, hăn cười nhẹ, lại ngoắc ngoắc ngón tay về phía cô.

Nhìn ngón tay ngoắc lại của hăn, Lâm Dĩ Trân bị dọa cho sợ đến mức lắc đầu mãnh liệt. “Tôi, tôi đứng chỗ này được rồi...”

“Cậu không lấy điểm tâm ra, tôi ăn thế nào được?” Khóe miệng cong lên, ần ần cười.

Cái, cái người này sao tâm trạng có thể biến đổi lớn trong nháy mắt như vậy?

Nhìn khuôn mặt tươi cười đã tiêu bớt sát khí của hăn, Lâm Dĩ Trân lúc này vừa khó hiểu lại bội phục, xác định hăn thực sự không có “Nguy cơ gây hại” xong, mới dám đến gần lấy điểm tâm.

“Cái này, tôi vừa mới mua, cậu ăn xem có thích không!” Cẩn thận mở hộp giấy ra, vẽ mặt đầy thẹn thùng cười cố gắng lấy lòng.

“Là đặc biệt mua cho tôi ăn hả?” Cố ý hỏi.

“Đúng, đúng vậy!” Đỏ mặt như trúng gió, Lâm Dĩ Trân vạn phần ngượng ngùng, giống như bị hăn nhìn thấu hết tâm tư vậy, xấu hổ vô cùng.

Mặt nóng quá đi! Lấy trí thông minh của hăn, nhất định đã nhận ra cô có ý đồ với hăn rồi! Hăn có cự tuyệt cô lần nữa không vậy? Làm sao bây giờ? Hồi hộp quá đi mất!

Ừ... Cấp độ bốn sao!

Quét qua khuôn mặt xinh xắn đỏ bừng của cô một cái, Thủy Thần trong lòng thêm chút thích thú, sau đó liền cầm lấy một chiếc bánh su kem vị cà phê, chưa đến hai ba miếng đã ăn sạch sẽ, hơn nữa còn hạ lời bình. “Không tệ!

Mua ở đâu vậy?”

Thấy hần thích, trong lòng Lâm Dĩ Trân đầy vui mừng, ngượng ngùng cười. “Nếu cậu thích, sau này ngày nào tôi cũng mua cho cậu ăn!”

Ngày nào cũng mua? Đồ có ngon hơn nữa, ngày nào ăn cũng sẽ chán, lại nói, hần cũng không thích đồ ngọt, nhưng mà... nhìn ra được, Mông khi thực sự rất muốn lấy lòng hần.

Tâm trạng tốt lại tăng thêm một bậc, Thủy Thần mỉm cười lắc đầu. “Không cần!”

Nghe vậy, Lâm Dĩ Trân không khỏi có chút thất vọng.

“Cậu xui mặt làm cái gì? Sợ tôi ăn hết bánh của cậu?” Biết thừa vì sao cô chán nản, Thủy Thần vẫn xấu xa cố ý xuyên tạc, hơn nữa còn nhanh nhẹn nhét một chiếc bánh su kem vào tay cô. “Ăn đi! Đừng có nói tôi độc chiếm đồ cậu mua không cho cậu hưởng dụng đấy.”

“Tôi, tôi đâu có... đâu có ý đó!” Đỏ mặt nhỏ giọng giải thích, cô ăn từng chút từng chút.

Nhìn cô từ từ ăn điểm tâm, Thủy Thần giống như vô tình hỏi: “Ba hôm nay bận rộn làm gì vậy?”

Nghe vậy, cô lúng túng cúi đầu, lúng ta lúng túng nói: “Chữa, chữa thương...”

“Cậu bị thương ở đâu chứ?” Nhíu mày hỏi thăm, cặp mắt anh tuần đầy vẻ hoài nghi. Quái, trừ ba ngày trước, trán bị sưng lên một cục ra, thì đâu nhìn ra cô ấy bị thương ở chỗ nào chứ!

“À... bị tổn thương lòng tự, tự ái...” Xấu hổ đỏ mặt, cô lúng túng thú nhận.

Thừa biết là cô trốn không dám gặp hần!

Hoàn toàn nhìn thấu tâm tư cô, Thủy Thần liếc xéo một cái, ý đồ xấu xa lại bốc lên, cố ý nhắc lại chuyện xưa. “Cậu nói cũng đúng! Đi xem phim thì ngủ, lại còn chảy nước miếng lên người người khác, đúng là rất tổn thương lòng tự

ái.”

“Thực, thực xin lỗi...” Lấp bắp nói xin lỗi, Lâm Dĩ Trân thực sự thấy không còn đất dung thân, gương mặt trong nháy mắt hồng lên.

“Muốn tôi tha thứ, cái áo đó cậu phải giặt sạch rồi trả lại cho tôi!” Môi mỏng ửng cười, nói ra điều kiện.

Giặt đồ cho hần? Cái này, cái này thì có vấn đề gì! Cho dù có không dính nước miếng, cô cũng nguyện ý ấy chứ!

“Được!” Rất sợ hần đổi ý, Lâm Dĩ Trân vội vàng gật đầu, đáy lòng lại thực vui vẻ.

Cong lên một nụ cười quý quýet hài lòng, trong lòng Thủy Thần có tính toán của riêng mình.

Không phát hiện dấu vết nụ cười quý dị trên khóe miệng hần, Lâm Dĩ Trân ăn xong bánh su kem trong tay, thấy hần không lấy thêm nữa, không nhịn được hỏi: “Cậu không ăn nữa sao?”

“Không! Còn dư cậu mang về nhà ăn đi!” Lắc đầu một cái, hần ngồi lại trước bàn làm việc lật tài liệu, định tiếp tục nghiên cứu xem điểm mấu chốt sơ hở của vụ án “Cắt cổ trong nhà trọ” là ở đâu.

“Ừm!” Nhẹ giọng đáp, thấy hần không biết đang xem tài liệu gì đó, Lâm Dĩ Trân tự ý nhìn quanh phòng thí nghiệm một vòng, lúc này mới để ý chỗ này vậy mà lại bị hần trưng bày đầy bộ phận xương cốt rồi tứ chi của con người đủ loại kiểu dáng màu sắc, thậm chí còn có một cái đầu người mắt mở trừng trừng!

Người này thực sự là có ham mê cực kỳ biến thái!

Lại một lần nữa nghiệm chứng tính cách đặc biệt của hần, Lâm Dĩ Trân âm thầm cười trộm, không có sự sợ hãi như người bình thường, trái lại rất có hứng thú tiến lên nhìn kỹ cái đầu người bị ngâm trong phoocmone kia.

“Đấy là ông Vương!” Phát hiện cô không hề sợ hãi chút nào quan sát, Thủy Thần lập tức giới thiệu với cô.

“Ông Vương?” Lại còn có cả tên? Không phải chứ! Sững sờ nhìn chăm chăm hẳn, Lâm Dĩ Trân thực sự không biết nên nói gì cho phải.

Phảng phất như biết cô đang nghĩ gì, Thủy Thần giải thích, “Ông Vương là thi thể vô danh, không có tên, cho nên tôi gọi ông ta như vậy.”

“Thi thể vô danh?” Ngây cả người, cô thấy không đúng, kỳ quái hỏi ngược lại: “Nếu là thi thể vô danh, phải đưa đến nhà tang lễ bảo quản, chờ người đến nhận, nếu vượt quá thời gian, sẽ do chính phủ địa phương thu nhận mai táng, sao lại còn cái đầu người ở đây được?”

“Cậu biết không?” Nhẹ liếc cô một cái, Thủy Thần cười đến quỷ dị. “Lúc ông Vương được phát hiện, chỉ có mỗi cái đầu, không có thứ gì khác, bên nhà tang lễ không biết xử lý thế nào, cho nên quăng qua chỗ tôi.”

“Cho nên ông Vương bị ngâm trong phoocmone cứ như vậy mà long trọng lên sàn?”

“Đáp đúng rồi!”

Nghe vậy, Lâm Dĩ Trân hết ý kiến. Cũng chỉ có loại người mắc ói như hẳn, mới nguyện ý đón “Ông Vương” từ nhà tang lễ về, hơn nữa còn đặt trong phòng làm việc cả ngày trường mắt.

Thủy Thần cũng mặc kệ người khác nghĩ thế nào, nhìn ông Vương, hẳn không nhìn được cảm thán. “Nhiều năm ở chung, tôi cũng ông Vương cũng có tình cảm!”

Ách... Có thể phiền hẳn hãy bồi dưỡng tình cảm với người sống có được không, ví dụ như cô chẳng hạn! Lâm Dĩ Trân nghĩ thầm trong lòng, cũng rất muốn cảm thán lên tiếng.

Giải thích xong thân thể của ông Vương, ánh mắt Thủy Thần chuyển lại trên người cô, nhìn một chút, đột nhiên trở nên dăm chiêu.. Ừm... Cô ấy cũng là phái nữ giống như người bị hại, có lẽ sẽ có suy nghĩ ở góc độ khác.

Ách... Hẳn, hẳn đang nhìn cái gì?

Phát hiện hăn đột nhiên chăm chú nhìn mình, tim Lâm Dĩ Trân nhất thời giống như chú nai con nhảy loạn lên, cả người ngượng ngùng nóng lên, trong lúc nhất thời có chút luống cuống tay chân.

“Mông khi!” Bỗng dưng, hăn mở miệng gọi người, vẻ mặt nghiêm túc: “Cậu còn nhớ rõ 『 vụ án cắt cổ trong nhà trọ 』 mấy hôm trước chứ?”

“Nhớ, nhớ!” Ách... Sao đột nhiên lại đột nhiên nhảy đến chỗ này?

“Vậy tôi hỏi cậu, nếu có một cô gái bị giết hại, nhưng các mối quan hệ rất đơn giản, giết vì tình, báo thù, giết vì tiền tài đều bị loại bỏ, mặc dù hoài nghi bị cưỡng gian rồi giết, nhưng quần áo trên người vẫn đầy đủ, cũng không tìm được tinh dịch, nhưng trong cổ họng lại có vết máu của người thứ hai...”

“Lấy lập trường của phái nữ, dưới sự uy hiếp của dao, trong tình huống nào cậu sẽ có cơ hội cắn hung thủ bị thương?”

Hăn đang suy đoán quá trình “Vụ án cắt cổ trong nhà trọ”!

Chợt hiểu ra, thấy hăn dị thường nghiêm túc, Lâm Dĩ Trân không khỏi cũng khẩn trương, nhíu mày suy nghĩ một lát, cô nhẹ giọng hỏi ngược lại: “Cậu cảm thấy đây là một vụ giết người xâm phạm tình dục?”

“Ừ.” Nhẹ gật đầu một cái, Thủy Thần có chút điểm nghi ngờ còn chưa nghĩ thông, rất tự nhiên chia sẻ ý kiến của mình với cô. “Mặc dù tôi hoài nghi đây là một vụ giết người do xâm phạm tình dục, nhưng nạn nhân quần áo đầy đủ, cũng không có bất kỳ dấu vết lưu lại nào của tinh dịch.

“Dĩ nhiên, chúng ta cũng có thể phỏng đoán sau khi hung thủ giết người, để che giấu hành vi phạm tội, giúp người chết mặc quần áo, ngay cả trong quá trình xâm phạm, từ đầu đến cuối đều mang bao cao su, nhưng phần lớn những kẻ phạm tội cưỡng gian đều không có thời gian nhân hạ mà mang bao.”

Nghe xong ý kiến của hăn, Lâm Dĩ Trân lúc này mới chậm rãi mở miệng: “Thực ra thì, đối với phái nữ mà nói, định nghĩa bị cưỡng bạo không chỉ có bị cưỡng ép xâm phạm ở bộ phận sinh dục.”

Ngẩn ra, ý niệm mơ hồ khiến hần nằm không tới nhanh chóng lướt qua lần nữa, Thủy Thần biết đáp án đã kề cận, lập tức nheo mắt thúc giục. “Cậu nói tiếp!”

“Người chết quần áo đầy đủ, lại không tìm thấy tinh dịch, có thể là... là... hung thủ cưỡng ép nạn nhân giúp hần khâu giao*?” Nhỏ giọng nói ra suy nghĩ của bản thân.

*oral sex : tức dùng miệng để XXX

Aiz... Nếu như cô mà gặp phải tình huống đó, khẳng định cũng sẽ không cam lòng chịu nhục muốn một phát cắn đứt luôn gốc rễ hại người đó.

Leng keng!

Thủy Thần gần như có thể nghe thấy tiếng bingo vang lên trong đầu, ý niệm mơ hồ kia trong thoáng chốc trở nên rõ ràng.

Đúng vậy! Hần trước đây sao không nghĩ tới chứ? Nếu là khâu giao, thì có thể giải thích được tại sao người chết quần áo vẫn đầy đủ, không thấy tinh dịch cùng với vết máu ói ra từ miệng nạn nhân kia!

Người chết nhất định là chịu nhục, xấu hổ giận dữ, không cam lòng, trước khi chết hung hăng cắn hung thủ một phát.

Lúc trước, hần vẫn lấy góc nhìn của phái nam suy diễn về vụ án mạng này, sao lại có thể bỏ qua tình huống phái nữ dưới nguy cơ đang bị uy hiếp cưỡng bức, cơ hội duy nhất để cắn hung thủ bị thương, chỉ có thể dưới tình huống như vậy chứ!

Khóe miệng cong lên, nhìn cô gái đang xấu hổ, hai tay Thủy Thần đặt lên bờ vai mảnh khảnh của cô, gương mặt tuần tú chậm rãi cúi xuống...

Hả? Hần, hần.... động tác này của hần không phải là....

Hai mắt trừng lớn nhìn hần càng lúc càng gần, trong nháy mắt Lâm Dĩ Trân dâng lên huyết sắc, trong lòng vừa hoảng vừa sợ, vừa xấu hổ lại vừa then thừng, song nhiều hơn cả là tràn đầy mong đợi cùng với luồng cuống.

Làm sao bây giờ? Có phải là nhắm mắt lại thì tốt hơn không? Đúng! Đúng! Quyết định! Nhắm mắt lại đi, như vậy sẽ bớt hồi hộp hơn.

Tâm hoảng ý loạn suy nghĩ miên man, mang theo tâm trạng hồi hộp nhắm mắt lại, vạn phần ngượng ngùng chờ đợi chuyện tốt đẹp tới, song —

Cốp!

“Oa—” Trán đột nhiên bị đụng, từng trận đau nhức ập tới, Lâm Dĩ Trân không nhìn được kêu ra tiếng, dồn sức mở mắt, đã thấy hắc đã đứng thẳng người, trán còn hơi ửng đỏ.

“Làm tốt lắm, Mông khi!” Cong lên nụ cười quỷ quyệt, Thủy Thần không chút dấu vết vỗ vỗ cô, ngay sau đó tránh ra, cầm điện thoại lên gọi.

Này, người này lại... lại dùng trán đụng cô!

Ngạc nhiên ngốc ở chỗ cũ, ngây ngẩn nhìn chăm chăm bóng lưng hắc đang gọi điện, một nỗi xấu hổ lúng túng long trời lở đất cùng với hối hận bao phủ lấy cô. Lâm Dĩ Trân then đến mức hận không thể ngâm mình trong phoocmone, vĩnh viễn không gặp người nữa!

Cô vậy mà lại cho là... cho là hắc muốn hôn cô, còn tự động nhắm mắt lại, chỉ kém nước không chủ động lao qua thôi! Oa— để cô bốc hơi khỏi thế gian này đi! Tự mình đa tình lại hiểu sai như cô, trong mắt hắc sẽ nghĩ sao đây?

Ô ô... Theo đuổi đàn ông thật là khó mà!

A a.. Trêu cô ấy thực thú vị mà!

Quay lưng về phía cô nàng hận không thể cắt cổ tự sát được, nụ cười xảo quyệt bên khóe miệng Thủy Thần lại càng nở rộng, chỉ kém không bật cười lên.

Mông khi nhất định cho rằng hắc muốn hôn cô, lại còn chủ động nhắm mắt! A a, muốn lấy được nụ hôn của hắc, nào có chuyện đơn giản như vậy? Có bản lĩnh, tự cô ấy tới mà cướp lấy! Chẳng qua là, gan bé tẹo như cô ấy, không biết phải cọ xát bao lâu mới dám nhào vào hắc đây.

Hừ! Cũng đừng để hăn chờ lâu quá, hăn cũng không có kiên nhẫn đâu!

Trong khi trong bụng tính toán, đầu kia cũng có người tiếp điện thoại, đến khi giọng nói sang sảng chui vào tai, Thủy Thần không nhanh không chậm lên tiếng ——

“Vương đại cảnh sát, muốn bắt hung thủ 『vụ án cắt cổ trong nhà trọ』 không... Muốn? Muốn thì lập tức đi tất cả các bệnh viện lớn, phòng khám tư, điều tra tất cả những người đàn ông nào nhóm máu A có em trai bị thương sau khi án mạng xảy ra mấy ngày, ... em trai của ai á? Cậu nói xem còn có thể có thằng em nào nữa, hả?”

Chương 7

Địa điểm: Lớp học

Nội dung ghi chép: Gần đây, lời đồn bay đầy trời, bát quái một đồng lớn! Cũng không biết là kẻ nhảm chán nào tung lời đồn, lại đồn là tôi và Mông khi là một đôi, cho nên mới ra mặt thay cô ấy.

Thực khó hiểu! Từ lúc nào thì tôi và Mông khi lại thành một đôi? Lại vì sao phải thành một đôi với Mông khi? Thực khó chịu!

Nhưng mà mấy chuyện bát quái này lại lan truyền trong lớp rất hot, rất nhiều nữ sinh càng thêm chẳng hiểu làm sao có địch ý với Mông khi, thỉnh thoảng tìm cô ấy gây phiền toái, mà cô ấy lại chỉ biết đỏ mặt yên lặng chịu đựng, cũng không phản kháng, nhìn mà khiến tôi thật là... thật là không thể không khó chịu!

Thực là chẳng hiểu sao! Vì sao mỗi lần đến những lúc như vậy, tôi sẽ như là trúng tà mà ra mặt thay cô ấy, một lần, hai lần... nhiều lần, chẳng trách tin đồn càng truyền càng giống thực,

Rất khó chịu! Thực sự rất khó chịu! Khó chịu cô ấy, bản thân mình cũng không thoải mái... Đáng ghét! Sao tôi lại phải giúp cô ấy ra mặt chứ

Hôm sau.

Bên ngoài viện kiểm định, Vương Chí Cường đang muốn vào trong tìm người, đã thấy “mục tiêu” từ bên trong đi ra, ngay lập tức vui mừng phấn chấn xông lên.

“Tú tài huynh, có bản rồi!” Mừng rỡ kêu to, vui vẻ gần như muốn bay lên trời.

“Bản gì? Bản nhạc?” Nghiêng mắt liếc hờ hững một cái, tính xấu của Thủy Thần không hề thay đổi lạnh lạnh giễu cợt.

“Bản danh sách sáu kẻ bị tình nghi là hung thủ!” Nhanh chóng lấy ra tài liệu điều tra cả đêm cho hăn nhìn, tinh thần Vương Chí Cường vẫn đầy phấn chấn.

“Không tồi! Mới một ngày, cậu đã tìm được hết những người nhóm máu A có em trai nhỏ bị thương rồi.” Lật xem tài liệu trong tay, khóe miệng khẽ nâng lên, biểu hiện tâm trạng cũng không tệ lắm.

Nghe vậy, Vương Chí Cường có thể đắc ý, đúng lúc đang muốn ngửa mặt lên trời cười dài, mấy tờ tài liệu “Đề cử hung thủ” đã bị cuộn tròn lại nhét vào trong cái miệng rộng của hăn.

“Phi phi phi!” Tiếng cười ngừng lại, nhanh chóng lấy tài liệu đã bị cuộn lại trong miệng, hăn lớn tiếng kháng nghị. “Tú tài huynh, cậu có ý gì hả?” Vị bạn học cũ này càng ngày càng quá đáng nhá! Con cọp không phát uy, coi hăn ta là mèo bệnh hả?

“Mấy tờ đó đều vô dụng!” Không coi lời tức giận chất vấn ra gì, vẻ mặt vẫn cực bình tĩnh như cũ.

“Vậy sao?” Lực chú ý lập tức bị phân tán, Vương Chí Cường nhanh chóng mở tài liệu ra nhìn kỹ. “Ừ... ba đứa bé ba tuổi, năm cùng mười tuổi này thì đúng là không thể, nhưng mà tờ này sao lại loại?” Rút ra một tờ trong đó giơ trước mắt hăn, lớn tiếng chuẩn bị đối đáp.

“Một ông già tám mươi hai tuổi, cậu cảm thấy ông ta có năng lực gây ra án cưỡng gian rồi giết người sao?” Nhìn cũng không nhìn, trực tiếp đem bàn tay chường mắt kia đánh rớt.

“Làm gì? Cậu kỳ thị người già?” Mặc dù cảm thấy lời nói của hăn rất có lý, Vương Chí Cường vẫn cố ý muốn tranh luận. “Tôi tin tưởng tôi dù hơn tám mươi tuổi, vẫn có năng lực ấy ấy, sao hả?” Uỡn ngực, rất tin vào bản thân già rồi vẫn có thể hùng dũng hiên oai vệ, khí phách hiên ngang, có năng lực “Súng vàng không ngã”.

“Nếu mà cậu sống được đến lúc già như vậy thì hăng quay lại nói!” Hừ một tiếng cười nhạo, miệng thực sự không lương thiện tí nào.

“Này, cậu nguyên rửa tôi à!” Vương Chí Cường khinh khỉnh kháng nghị, rất rõ ràng lời của cái miệng pháo này, miệng mình khẳng định là không độc bằng miệng cậu ta, ngay lập tức kéo đề tài về vụ án: “Được rồi! Hơn tám mươi tuổi cũng loại, vậy chỉ còn lại hai người!”

A a... Phạm vi lập tức được thu nhỏ như vậy, giờ thì tốt rồi! Lập tức tóm hai kẻ này đến xét nghiệm DNA, khẳng định lập tức có thể khiến hung thủ hiện nguyên hình.

“Hai người này nhất định có một kẻ chính là kẻ phạm tội, đi thăm dò đi!” Giọng nói khẳng định đưa trả tài liệu lại cho hắn, Thủy Thần vòng qua, chuẩn bị tan làm.

“Tú tài huynh, cậu vội đi đâu vậy?” Thấy vậy, Vương Chí Cường không khỏi cảm thấy cổ quái. Người này rất hiếm khi rời khỏi viện kiểm định, sao hôm nay lại khác thường vậy?

“Đến chỗ Mông Khi lấy đồ.” Khác thường quay đầu lại trả lời, Thủy Thần lộ ra nét cười kỳ quái.

“Hử? Tại sao đồ của cậu lại ở chỗ Mông khi?” Vẻ mặt chấn kinh, Vương Chí Cường đơn giản không thể tin được, ngay sau đó liên liên tưởng đến phương diện nào đó, không khỏi thất thanh kinh ngạc: “Chẳng lẽ hai người đã đến mức độ đó?” Tú tài huynh khá lắm, tốc độ nhanh thật, đúng là hình mẫu tiêu chuẩn cho câu “tăm ngăm tăm ngăm mà dăm chết voi”

Quả nhiên! Người có đầu óc đơn giản, chỉ biết nghĩ đến chuyện đó.

“Cậu nói xem?” Quỷ quyết hỏi ngược lại, Thủy Thần cũng không giải thích, vẻ mặt như thật mà lại giả khiến cho cậu ta hiểu lầm, xoay người lại khoát tay áo, lần nữa sải bước chạy lấy người.

Nhìn hắn đi về phía bãi đậu xe, chỉ chốc lát, chiếc xe màu trắng bạc phóng ra, nhanh chóng biến mất trên đường, cảm xúc khiếp sợ của Vương Chí Cường lúc này mới dần dần hồi phục lại, khuôn mặt dương cương không khỏi lộ ra nụ cười.

“A a... càng hay nha! Hồi trung học, tú tài huynh lúc nào cũng giúp Mông

khỉ ra mặt, lúc đấy mình thấy cậu ta đối với Mông khi đặc biệt tốt, còn cố ý tung tin đồn cậu ta với Mông khi là một đôi, hôm nay chẳng phải đã ứng nghiệm rồi sao? Chậc chậc chậc, xem ra mình mà không làm cảnh sát, có thể chuyển qua làm thầy bói cũng được....”

Ô? Người kia là...

Ánh mắt sắc bén quét qua cô gái mới bước ra từ siêu thị, Thủy Thần chậm rãi chạy xe ở ven đường, hạ cửa kính xe xuống ghé đầu gọi người —

“A Diễm!”

“Anh hai!” Ngược mắt nhìn, liếc thấy cái đầu ló ra từ chiếc xe trắng bạc, Thủy Diễm cười nhẹ đi tới: “Thật khéo, vậy mà lại gặp anh.”

“Đến mua đồ?” Liếc mấy túi đồ ăn tươi ngon trong túi em gái, Thủy Thần cười nhẹ nói.

“Dạ.” Nhẹ nhàng đáp lại, khuôn mặt thanh lệ bừng ý cười vui vẻ. “Mạnh Hải dạo này ăn rất khỏe, hôm qua còn nói không muốn ăn mấy thứ thiếu dinh dưỡng khó ăn ở bệnh viện nữa, hỏi em có được ăn thịt bò bít tết không, em hỏi bác sĩ xong, thấy không có vấn đề gì, muốn mua về làm cho anh ấy nếm thử một chút!” A... Anh ấy muốn ăn nhiều, tức là thân thể đang dần dần hồi phục.

“Thằng nhóc kia còn dám chê đồ ăn bệnh viện? Bệnh nhân như cậu ta đúng là quý hiếm!” Giọng nói lạnh mỏng trào phúng, khóe miệng lại cong lên một nụ cười mơ hồ.

“Không có biện pháp! Ai bảo bệnh viện là của nhà anh ấy mở!” Cười khẽ đáp lại, mặt mày bớt đi mấy phần sầu lo vài ngày trước, nhiều thêm một tia vui mừng.

“Cái gì mà nhà cậu ta? Bây giờ cũng là nhà em rồi.” Làm sao? Con bé này là quên mất mình đã đồng ý lấy Mạnh Hải trong phòng bệnh rồi sao?

Ngần ra, lại nghĩ mấy ngày hôm nay mình vẫn lấy bệnh viện làm nhà, trái tim lúc nào cũng trong tình trạng bất an chấn động, mặc dù đã lấy Mạnh hải, vẫn

không chân chính tự ý thức được, hôm nay nghe anh trai nói vậy, Thủy Diễm không khỏi hơi giật mình, ngay sau đó tràn ra một nụ cười nhè nhẹ.

“Cũng đúng!” Xoa cằm cười khẽ. A... Hôm nay cô cũng là một thành viên của nhà họ Mạnh rồi.

Thấy vậy, Thủy Thần không nói gì thêm nữa, lại hỏi: “Em tối thế nào?”

“Bắt taxi.”

“Lên đây đi!” Mở cửa xe chuẩn bị đưa em gái đi bệnh viện thăm ông xã, làm hết nghĩa vụ của một người anh cả.

“Dạ.” Gật đầu một cái, nhanh chóng ngồi vào bên trong xe.

Chờ Thủy Diễm thắt chặt dây an toàn, Thủy Thần nhanh chóng nhấn ga, chiếc xe màu trắng bạc một lần nữa biến mất trong dòng xe cộ, nhanh chóng tiến về hướng bệnh viện Trường Hoa.

Ừm... Hăn có hơi kén ăn, nhưng mà trước kia hồi còn học trung học, lúc cơm trưa bao nhiêu món hăn đều ăn không hết, nhưng mỗi khi có củ cải, đều thấy hăn ăn sạch sẽ, cho nên... chắc là hăn thích củ cải đúng không? Rồi! Quyết định! Mua củ cải!

Chọn thêm hai củ cà rốt bỏ vào giỏ, Lâm Dĩ Trân tiếp tục dạo quanh siêu thị, nghĩ đến lát nữa Thủy Thần sẽ đến tìm cô, liền vui vẻ đỏ mặt, ngay cả trái tim cũng đập lên thành thịch.

Lại nói, cô cũng coi như là “Nhờ họa có phúc” chẳng.

Bởi vì “sự kiện nước miếng” mất thể diện, hôm qua cô nhận được một chiếc áo chòe giặt, hôm nay chủ nhân cái áo sẽ tới lấy về, cho nên kết luận là... Thủy Thần sẽ đến chỗ cô tìm cô, hôm nay cô lại có cơ hội ở chung với người trong lòng, cái này gọi là “Nhờ họa có phúc” đó!

Nghĩ đến đây, Lâm Dĩ Trân hơi đỏ mặt cười trộm. Mặc dù hôm qua làm sai kế hoạch, biểu hiện rất mất thể diện, nhưng cũng là bởi vì có đi tìm hăn, mới lấy được chiếc áo dính nước miếng về giặt, cũng mới có cơ hội để hăn đến chỗ cô lần nữa.

“A... Không thể cười ngây ngô nữa! Mau mua thức ăn về, nói không chừng anh ấy sẽ giống lần trước, ở lại ăn cơm!”

Hồi hồn lại trong trạng thái tim đập cười ngây ngô, hai tay vỗ vỗ lên gò má nóng rực, sợ thời gian trễ quá sẽ không kịp, cô nhanh chóng mua chút đồ ăn, đến quầy thanh toán xong, mới bước ra khỏi siêu thị, khéo mắt không cần thận quét đến một chiếc xe màu trắng bạc đang đỗ ven đường.

Trên đường, xe màu trắng bạc rất nhiều, thứ hấp dẫn ánh mắt cô thực sự là khuôn mặt quen thuộc bên trong xe cùng với cô gái thanh lệ nhìn hơi quen quen kia.

Theo bản năng, cô giống như có tật giật mình núp sau cái cột, lặng lẽ lộ ra nửa khuôn mặt nhìn lên, không bỏ sót vẻ mặt cười nói của hai người kia chút nào.

Là cô gái xinh đẹp mà hần mua sữa đậu nành mang đến bệnh viện kia!

Chậm rãi xoay qua phía sau cây cột, Lâm Dĩ Trân đưa mắt nhìn chiếc xe trắng bạc phóng đi xa, thoáng cái đã biến mất, chỉ cảm thấy một nỗi buồn bực trong ngực....

Hần... lát nữa còn đến tìm cô nữa không? Cô không dám trông đợi!

Hần vẫn chưa tới! Nhìn chăm chăm một bàn đầy món ăn, Lâm Dĩ Trân càng nghĩ càng khó chịu, nhưng cũng không trách người ta được, dù sao Thủy Thần cũng đâu có nói mấy giờ sẽ đến, là chính cô tự mình mơ tưởng quá tốt đẹp, tự cho là đúng làm một bàn lớn đồ ăn, tự mình trông mong hần sẽ đến ăn tối cùng với cô.

Đã tám giờ, cho dù hần có tới, chắc cũng đã sớm ăn tối rồi.

Thôi! Cất vào tủ lạnh, để mình từ từ tiêu hóa mấy ngày tới vậy.

Âm thầm than thở, bởi vì tâm trạng quá mức sa sút, Lâm Dĩ Trân cũng chẳng muốn ăn gì, đứng lên đang muốn bụng món ăn đi, tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên.

Là hăn sao?

Ngơ ngẩn, cô chạy nhanh ra mở cửa, lại thấy vẻ mặt đầy sát ý của hăn đang tức giận nhìn chòng chọc mình.

“Sao, sao vậy?” Kinh hồn táng đảm, không biết mình lại chọc hăn chỗ nào?

“Không phải đã bảo cậu rồi, phải xác định xem người đến là ai mới mở cửa chứ? Cậu muốn người khác phải nhắc nhở bao nhiêu lần nữa hả?” Hàn băng ngàn năm lại nện ra ngoài, Thủy Thần lạnh giọng giận dữ khiến trách.

Thân là pháp y, hăn đã khám nghiệm qua biết bao nhiêu xác của những cô gái một mình thuê nhà bên ngoài, lại bởi vì sơ sẩy nhất thời mà bị kẻ ác đột nhập cường gian rồi giết, Mông khi này chẳng lẽ không biết chú ý bản thân một chút sao?

“Thực, thực xin lỗi, lần sau tôi nhất định sẽ nhớ!” Cho dù bị trách cứ, Lâm Dĩ Trân biết hăn muốn tốt cho mình, cho nên cũng nói xin lỗi như lần trước, đáy lòng lại thấy vui vẻ vì sự quan tâm của hăn.

“Tốt nhất là như vậy!” Vẫn không vui như cũ, đẩy chủ nhà ra, đi thẳng vào.

Vội vàng đóng cửa lại, mặt cô ửng đỏ đi theo sau hăn, giống như nghĩ đến điều gì, vội vàng lấy chiếc áo sơ mi đã được giặt sạch sẽ, gấp cẩn thận giơ ra trước mặt hăn.

“Áo, áo của cậu tôi đã giặt sạch rồi...” Vừa đụng đến hăn, cho dù chẳng xảy ra chuyện gì, cô vẫn không tự chủ được mà hơi lắp bắp.

Nói còn chưa nói xong, cũng không biết là lại chọc vào đâu của hăn, chỉ thấy Thủy Thần nheo mắt lạnh, giọng nó êm ái đến mức khiến người ta không nhìn được mà sợ hãi. “Mông khi, cậu đây là đang đuổi tôi sao?”

“Không có, không có! Tôi không có...” Hăn đến khiến cho cô thực vui vẻ, làm sao có khả năng đuổi hăn được? Vô tội bị oan, Lâm Dĩ Trân lắc đầu mãnh liệt phủ nhận, trong lòng hoảng sợ.

“Nếu không có, cậu vội vã trả áo sơ mi cho tôi làm gì?” Có phải ám chỉ hăn mau cầm đồ rồi biến không?

Hắn.... có nghĩ nhiều quá hay không vậy?

Ngây cả người, cuối cùng cũng hiểu sao mình lại bị oan, Lâm Dĩ Trân im lặng, lập tức không nói gì, rất thức thời đem áo sơ mi đặt lại trên giá, đỡ cho khỏi bị mắng oan.

Thấy vậy, Thủy Thần lúc này mới hài lòng, tự động ngồi xuống ghế sa lon, mắt hạ xuống, nhìn thấy mấy món ăn đã được bày biện tử tế trên bàn, lập tức không chút dấu vết hỏi: “Cậu chưa ăn cơm?”

“Ách... vừa, vừa muốn ăn.” Không dám thừa nhận mình tự mình đa tình đợi hắn.

Vừa muốn ăn? Cho hắn là trẻ con ba tuổi dễ bị gạt lắm sao! Mấy món ăn kia đã sớm nguội, nhất định là nấu đã lâu. Mông khi này chẳng lẽ là làm xong đồ ăn rồi, chờ hắn đến tận bây giờ?

Nghĩ đến đây, mắt lạnh lặng lẽ ấm lên, môi mông khẽ cong, tâm tình của Thủy Thần cực tốt ngoắc ngoắc ngón tay về phía cô.

“Chuyện, chuyện gì?” Thấy vậy, Lâm Dĩ Trân lập tức bịt lỗ tai lại kinh sợ hỏi. Kể từ hôm qua bị hắn dùng cực hình véo tai xong, giờ cô chỉ cần thấy hắn ngoắc là trong lòng đã phát run, cảm thấy lỗ tai đã bắt đầu đau nhức.

“Ngồi xuống, cùng nhau ăn cơm!” Nhàn nhạt quét qua động tác phòng hộ của cô một cái, Thủy Thần không khỏi cười thầm. Cô ấy bịt cái gì chứ, nếu thực sự muốn véo, chẳng lẽ còn không tìm được cơ hội sao?

“Hả?” Kinh ngạc kêu một tiếng, cô nhanh chóng bước tới chiếc bàn thấp ngồi xuống, xới cơm cho hắn, đồng thời kinh ngạc hỏi: “Cậu vẫn chưa ăn sao?” Còn tưởng hắn đã ăn với vị tiểu thư kia rồi.

Trên thực tế, hắn đã ăn rồi. Lúc này đưa em gái đến bệnh viện, thuận đường đi thăm cậu em rể mặt như trẻ con kia một chút, tỏ rõ uy phong của một người anh vợ, hơn nữa rất ác ý cố tình tranh thịt bò bít tết của bệnh nhân, cho nên bụng cũng đã no mấy phần rồi, nhưng mà... nể tình cô làm một bàn thức ăn chờ hắn, cho cô nàng chút mặt mũi thưởng thức một chút vậy

“Coi như là ăn rồi.” Nhưng mà hăn vẫn có thể ăn được, không sao cả!

“Cùng, cùng với vị tiểu thư cậu đưa bánh quấy đến bệnh viện lần trước kia?”
Cúi đầu nhỏ giọng hỏi, chẳng biết tại sao, cảm xúc suy sụp lúc này lại trở lại.

“Sao cậu biết vậy?” Đây cũng ngoài dự liệu của hăn.

“Tôi... tôi ở ngoài siêu thị đồ tươi nhìn thấy.... nhìn thấy hai người....” Lấp bấp giải thích, đầu càng cúi càng thấp, giọng nói cũng ngày càng nhỏ.

Thì ra là như vậy! Còn tưởng cô ấy đã đạt tới cảnh giới thiên nhân lúc nào! Nhưng mà thấy ở ngoài siêu thị đồ tươi à... Vừa nhìn thức ăn trên bàn một cái. Quả nhiên! Bàn thức ăn này là đặc biệt nấu cho hăn.

Sau khi càng thêm xác định, tâm tình của Thủy Thần càng tốt lên mấy phần, thấy rõ vẻ mặt u ám như đưa đám của cô, suy nghĩ vừa chuyển, nhất thời hiểu ra nguyên nhân cô buồn bực không vui.

“Mông khi!” Bỗng dưng, giọng nói mỏng lạnh cười gọi người.

“Chuyện gì?!” Uất ức ngược mắt, tâm trạng cực thấp.

“Hiện giờ tâm trạng tôi rất tốt.” Tuyên bố.

Nghe vậy, Lâm Dĩ Trân không khỏi càng thêm phiền não.

Hăn vừa mới cùng ăn cơm với tiểu thư xinh đẹp, tâm tình tốt là đúng rồi, cũng đâu cần phải khoe ra với cô! Cô mặc dù xấu hổ hướng nội, không hay trở mặt tức giận với người khác, nhưng tượng đất cũng có tính cố chấp, nếu hăn muốn khoe khoang tâm trạng tình trường đặc ý của mình, vậy cũng chớ trách cô... chớ trách cô....

Thôi! Cô cũng chẳng làm gì được hăn!

Ô... Thực bi ai! Lấy cơm chữa thương đi!

Đợi một lúc lâu không thấy cô đáp lại, chỉ lo cúi đầu ăn cơm, Thủy Thần liếc ngang, bất đắc dĩ cho cô nàng thêm một cơ hội nữa.

“Mông khi, tâm trạng tôi thực sự rất tốt!” Cho nên nếu cô có bất kỳ “Yêu cầu” gì, hẳn cũng sẽ đáp ứng, hiểu chưa hả? Người thông minh phải biết nắm lấy thời cơ đúng lúc.

Nề hà, người nào đó nên nắm chắc cơ hội lại không cách nào hiểu nổi loại ám hiệu của thần nhân như hẳn, ngược lại càng thêm buồn bực.

Đáng ghét! Hẳn có mỹ nữ ăn cơm cùng, tâm tình tốt sao còn phải đả kích cô lần nữa? Đáng ghét! Đáng ghét! Trái tim thực buồn bực, lỗ mũi cay quá, hốc mắt nóng quá... Hồngбет! Thực muốn khóc!

Không! Không được! Nếu mà khóc trước mặt hẳn, chẳng phải là còn làm trò cười hơn sao?

Nghĩ đến đây, Lâm Dĩ Trân vốn bị “tâm trạng rất tốt” của hẳn làm cho tâm trạng rất không tốt, không có thời gian rảnh nghĩ ngợi đột nhiên đứng lên, sau này khi tâm trạng trở lại bình tĩnh rồi, cô vẫn không thể tin được mình lại làm chuyện như vậy ——

“Thủy Thần!”

“Có gì thì nói đi!” Muốn tỏ tình sao? Rất tốt! Rất tốt! Hẳn sẽ chấp nhận.

Cúi đầu kéo tay hẳn, Lâm Dĩ Trân lẳng lặng đưa hẳn tới cạnh cửa, mở cửa ra, đỏ mặt hồng cả mắt nhìn hẳn....

Mông khi này có bệnh quái dị sao? Tỏ tình nhất định phải mở cửa sao? Thôi! Cho dù cô ấy có muốn mở tung cửa sổ, chỉ cần cô ấy thích là được.

Trong bụng thầm nghĩ, Thủy Thần nhìn khuôn mặt hồng rực của cô, môi mỏng tách ra một nụ cười vui vẻ rõ ràng... Nói đi! Nói mau đi! Hẳn chờ đây!

“Tạm biệt!” Lời nói tương phản mãnh liệt với mong đợi của hẳn thốt ra, bàn tay nhỏ bé của Lâm Dĩ Trân dùng sức đẩy, sau đó “Rầm” một tiếng, sập cửa khóa lại.

“Mông khi, cậu mở cửa cho tôi!”

Giọng nói lạnh lẽo hiem khi cao vút lên, từng tiếng từng tiếng tức giận gọi

cửa, có người – tức, điên, rồi!

Mười giờ tối, một vị cảnh sát đầy nhiệt huyết vẫn còn đang ở tổ hình sự bị một cuộc điện thoại gọi đến, khi hần phong trần mệt mỏi chạy đến chỗ hẹn ở bờ đê, chỉ thấy một đại pháp y đang.... ăm người?

A — không thể nào!

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Vương Chí Cường trong lòng thê lương kêu thảm thiết, đơn giản sắp hỏng mất.

Lần trước thấy tú tài huynh nóng người, đã hơn mười năm trước, đời cảnh sát của hần bận rộn, phá án đã mệt mỏi, lâu lắm rồi không được một giấc ngủ ngon, làm ơn đừng có quay lại tìm hần nổi điên!

“Tú tài huynh, cậu đây là đang làm cái gì hả?” Vẻ mặt ảm đạm, không mang theo bất cứ hy vọng nào hỏi.

Nghे tiếng, Thủy Thần xoay người nhìn hần, khuôn mặt tuấn dật vô cùng âm lãnh. “Ấm người, cậu biết rồi đấy.”

“Gần đây tôi rất bận, cậu có muốn dời đến lúc khác không?” Bất đắc dĩ thương lượng.

“Cậu như vậy rất nhục nhã uy danh 『vua ấu đả 』.”

“Mẹ kiếp! Vì danh dự, tôi đây chỉ có thể chiến!” Cởi áo khoác xuống, xắn tay áo lên, Vương Chí Cường trời sinh không thể tránh thoát bất cứ khiêu chiến nào.

Chậm rãi xắn tay áo, Thủy Thần nhìn anh chàng bày ra tư thế, lập tức không nói nhảm nữa, đầy bụng hỏa khí khiến cho hần chỉ muốn phát tiết sạch sẽ, lập tức cất bước xông tới, một cuộc chém giết chẳng hiểu làm sao bắt đầu ở đây.

Tiếng va chạm ấu đả vật lộn từng tiếng từng tiếng vang lên giữa đêm đen, đánh đến cực kỳ oanh liệt, nếu không phải người biết chuyện nhìn vào, còn tưởng rằng hai người có thâm thù đại hận gì.

Không biết qua bao lâu, tiếng va chạm dần dần giảm bớt, tiếng thở dốc từ từ

nặng nề, cuối cùng, người đàn ông có thân hình thon gầy bị KO đánh ngã, ngay sau đó, người có tầm vóc cường tráng kia cũng cười to ba tiếng, cũng nằm xuống bên cạnh đối thủ.

“Ha ha ha, tú tài huynh, cậu chưa có ngỏm đấy chứ?” Chế nhạo cười hỏi, đánh được cực kỳ vui vẻ.

“Cậu còn chưa ngỏm, tôi cũng không tiện giành trước cậu một bước.” Nhàn nhạt bộ lại, buồn bực tan bớt.

“Được rồi! Tôi đáp ứng cậu, về sau tôi có đến thế giới khác trước, sẽ chuẩn bị tốt rồi quay lại đón cậu, thế nào?” Quá nghĩa khí còn gì!

“Nếu mà ngỏm rồi còn phải dây dưa ở chung một chỗ với cậu, vậy tôi cũng quá bi thảm!” Người ác độc bạc bẽ hoàn toàn không cảm kích.

“Xì!” Liếc ngang cười một tiếng, nhìn bầu trời đêm không có mấy ngôi sao ở Đài Bắc, Vương Chí Cương lười biếng nói: “Mười mấy năm không thấy cậu ấm người, giờ là sao?” A a, tìm người “Bình bộp chát” còn phải làm ấm người trước, cũng chỉ có cái tên biến thái này thôi.

Im lặng một lúc lâu, đến lúc cho rằng Thủy Thần không trả lời, lại nghe được giọng nói lạnh lùng xen chút buồn bực vang lên ——

“Phụ nữ, đúng là khó hiểu!”

Ui—— thì ra là có liên quan đến phụ nữ!

Lần trước, là sau khi biết Mông khi chuyển trường xong, kéo hẳn ra “Bình bộp chát” một trận, bây giờ, đi tìm Mông khi xong, lại tới tìm hẳn ấu đả. A a... hai lần đều có liên quan đến Mông khi, lần này thú vị rồi đây!

Hứng thú nở nụ cười, Vương Chí Cương quyết định phải phát huy tình yêu thương giữa bạn học với nhau, dành lúc rảnh rỗi đi tìm bạn học Mông khi nhắc nhở tử tế một chút.

Aiz.... Xin thương hại cho đời cảnh sát bận rộn lại mệt mỏi, tiền lương chỉ đủ no bụng, có rảnh thì chỉ muốn lăn ra ngủ bù của hắc, giờ không muốn lãng phí thời gian phụng bồi cậu ta ấu đả, hơn nữa, đối phương lại là một tên mềm

oạt chẳng có tính khiêu chiến gì cả, càng khiến hứng thú người ta thiếu thiếu ấy!

Chương 8

Địa điểm: Khúc ngoặt trong hẻm nhỏ

Mức độ đỏ mặt: Lúc này là tự ghi chép về bản thân, không có chuyện đỏ mặt.

Nội dung ghi chép: Đã vào kỳ nghỉ hè, điều này có nghĩa là mỗi sáng tôi không cần vùng vằng bò dậy từ trên giường nữa, tháng ngày tươi đẹp sẽ tiếp tục kéo dài.

Thành thật mà nói, đến lúc kết thúc học kỳ trước, vẫn bị túm với Mông khi vào trong mấy tin đồn bát quái, tôi đã được thao luyện đến cảnh giới mắt điếc tai ngơ, thậm chí đã thành thói quen. Dù sao, trong cái lớp dân số đông đảo này, đã đạt tới trạng thái “Song túc song phi” nhắc tới tôi thì phải nói đến cô ấy, mà đã nhắc đến cô ấy thì nhất định sẽ lan man đến tôi.

Tôi đành chịu thiệt, cứ để bọn họ nói đi! Huống chi, tôi cảm thấy cùng Mông khi dính vào một chỗ, so với dính vào với đứa con gái khác vẫn tốt hơn nhiều lắm... Được rồi! Tôi thừa nhận mình có cảm tình với Mông khi hơn mấy đứa con gái khác, hơn nữa mỗi khi thấy tầm mắt của cô ấy chống lại tầm mắt của tôi, khuôn mặt kia sẽ đỏ lên khiến cho tôi thấy thật là... tim đập thành thịch!

Tôi nghĩ, vấn đề của tôi rất lớn!

Song vấn đề lớn nhất là, mấy hôm nghỉ hè này, tôi thậm chí còn có chút nhớ nhung bộ dáng đỏ mặt của Mông khi, tình huống như vậy thực sự khiến tôi bắt đầu mắc ói.

Đúng rồi! Quên không bổ sung một chút, hôm nay vừa từ bên ngoài về, từ xa lại trông thấy một bóng lưng trông rất giống Mông khi, đuổi đến khúc ngoặt trong hẻm, đã không thấy người đâu, về nhà hỏi mẹ có ai tới tìm tôi hay không, mẹ lại nói không có, tôi nghĩ chắc là mình hoa mắt rồi.

Thật là đáng sợ! Chẳng lẽ trình độ quen thuộc của tôi đối với cô ấy, đã đến nông nổi xuất hiện cả ảo giác?

“Cậu giống như... mệt chết đi được ấy?”

Vẫn nhà tang lễ đó, vẫn căn phòng nghỉ của nhân viên đó, vẫn thời gian nghỉ trưa đó, vẫn là hai vị thợ trang điểm cho thi thể đó, thời gian dành cho chuyện phụ nữ bắt đầu mở màn.

Mí mắt dưới có quầng thâm nhàn nhạt, Lâm Dĩ Trân lặng lẽ ngẩng đầu nhìn đồng nghiệp một cái, trên mặt đầy buồn ngủ cùng mệt mỏi.

Ô ô... Cô thực hối hận, thực sự thực sự hối hận mà! Sao hôm qua cô lại giống như ăn phải gan hùm tim báo, đuổi Thủy Thần ra ngoài chứ? Cái người đã làm chuyện đó, thực sự là cô sao? Mặc dù phương thức có vụng về, thủ đoạn không đủ, nhưng cô muốn theo đuổi hãn cơ mà, chứ không phải muốn đuổi hãn đi!

Qua tối ngày hôm qua, hãn nhất định sẽ rất tức giận, không muốn gặp lại cô nữa đúng không? Thực ra thì sau khi tâm tình cô bình phục, suy nghĩ tỉnh táo lại, trong lòng đã vạ phần hối hận, cả đêm không sao ngủ được, nhưng chuyện đã xảy ra rồi, cũng không thể làm lại từ đầu nữa.

“Y Đình, mình sai lầm rồi!” Giọng nói hối tiếc vang lên, cô thực giống như đưa đám.

“Xảy ra chuyện gì? Nói nghe coi, mình nghĩ cách cho cậu!” Nghe vậy, Hoàng Y Đình vội vàng quan tâm hỏi thăm, thực sự bị vẻ mặt thê thảm của cô dọa cho.

Nhìn cô bạn một cái, Lâm Dĩ Trân vạ phần khổ sở kể lại chuyện ngày hôm qua một lần, giọng nhỏ dần đi, hốc mắt ửng đỏ nói: “Y Đình, Thủy Thần anh ấy nhất định rất tức giận, không hiểu tại sao mình lại đuổi anh ấy ra ngoài đúng không?”

“Ách... Cái này thì...” Cười khan liên tiếp, không biết nên trả lời thế nào, cô đâu phải là Thủy đại pháp y, làm sao đoán được suy nghĩ của loại người biến thái chứ!

“Cậu không cần trả lời, mình biết mà!” Cúi đầu tiếp tục khổ sở.

Tối hôm qua, khi cô nghe được tiếng gầm của người kia ở ngoài cửa, chính là lúc tâm trạng tồi tệ nhất, đương nhiên không thể ngoan ngoãn mở cửa được, sau đó không bao lâu, không nghe thấy bên ngoài có động tĩnh gì nữa. Sau đó, lúc cô hồi hận mở cửa, đã không thấy người đâu cả.

Trên thực tế, cô chưa từng thấy hăn cao giọng gầm thét với người khác như vậy, cho dù là lúc mất hứng, nhiều nhất cũng chỉ lạnh lùng chọc ngoáy một câu, chưa từng giống như tối hôm qua.

Hăn.... nhất định là tức nổ người rồi!

Đồng tình nhìn cô, Hoàng Y Đình không nhịn được đề nghị, “Dĩ Trân, cách theo đuổi bây giờ của cậu quá mức uyển chuyển cũng quá mức không có thủ đoạn, cách『hung tàn』quá cậu lại không dám, cứ như vậy không biết mất bao lâu nữa? Như vậy đi! Cậu cứ trực tiếp tỏ tình thẳng thắn, một lần định sống chết luôn cho xong!”

Thành thật mà nói, cô gần như có thể khẳng định Thủy Thần có ý với cô nàng hay xấu hổ này, nhưng thực không hiểu sao một người đàn ông đường đường như anh ta lại không chủ động bày tỏ chứ. Nhưng mà, nếu mà đàn ông không muốn làm người tỏ tình trước, vậy cũng chẳng sao, dù sao phụ nữ hiện đại rất mạnh mẽ, con gái tỏ tình trước cũng đâu có sao chứ!

Huống chi, nếu tỏ tình thất bại, cũng có thể chết sớm mà đi siêu sinh, sớm đời mục tiêu đi săn người khác, tránh cho đỡ lãng phí thời gian, đúng không?

“Trực, trực tiếp tỏ tình?” Bị làm cho sợ đến cà lăm, Lâm Dĩ Trân nghĩ đến phải tỏ tình trước mặt hăn, gương mặt lại hồng như mây đỏ cuối chân trời.

Nhớ năm đó, cô mặc dù cũng đã tỏ tình rồi, nhưng là dùng cách viết thư, không phải là mặt đối mặt nói hết tâm ý với hăn, đương nhiên sẽ không ngượng ngùng lúng túng.

Nhưng hôm nay, muốn cô mặt đối mặt nói mình thích hăn? Không chừng cô còn chưa mở miệng, chỉ mới nhìn thấy hăn thôi cũng té xỉu luôn rồi ấy chứ!

“Có gì không thể? Anh ta có đón nhận cậu hay không, giải quyết luôn một câu, còn đỡ hơn phải lo được lo mất như cậu bây giờ, tâm trạng bất ổn!” Hắc

hắc cười không ngừng, Hoàng Y Đình trái lại cảm thấy đây là phương pháp hữu hiệu nhanh gọn nhất.

Biết cô ấy nói không sai, sóng nhiệt trên khuôn mặt của Lâm Dĩ Trân vẫn không sao biến mất nổi, song dưới sự giựt dây khích lệ của Hoàng Y Đình, tính tình e lệ không khỏi tăng thêm mấy phần dũng khí, đang nghiêm túc suy nghĩ xem mình có nên sống chết một lần luôn không thì ——

“Mông khi, tôi đến giao lưu tình cảm với cậu đây!” Cánh cửa của phòng nghỉ, bỗng chốc thò ra một cái đầu treo một nụ cười nhiệt tình.

“Vương Chí Cường?” Kinh ngạc kêu lên, Lâm Dĩ Trân có chút kinh ngạc.

“Come on baby!” Khuôn mặt dương cương có chút thâm tím ngoắc ngoắc ngón tay với cô, cười đến là vui vẻ: “Ra ngoài xây dựng tình hữu nghị với tôi, thế nào?”

Nghe ra hắc tựa hồ muốn nói chuyện riêng với mình, Lâm Dĩ Trân không cự tuyệt, gật đầu ra hiệu với Hoàng Y Đình xong, nhanh chóng hộ tống hắc bước ra ngoài.

“Tìm tôi có việc sao?” Đi tới một góc vắng người, cô hơi đỏ mặt hỏi thăm.

“Mông khi, có thấy vết thương trên khóe miệng tôi không?” Chỉ vết thương nơi khóe miệng mình, vẻ mặt Vương Chí Cường đầy ai oán.

“Thấy, thấy rồi.” Cho nên... thế nào? Cậu ta tới tìm cô chỉ vì muốn để cô xem vết thương? Đừng nói là vết thương kia của cậu ta vẫn chưa đến mức độ phải khâu vá lại, cho dù có thực sự cần vậy, từ trước đến nay cô đều khâu cho người chết, không nên đến tìm cô chứ!

“Mông khi, bạn học bao nhiêu năm, sao cậu chẳng biểu lộ quan tâm gì cả?” Bất mãn.

Nghe vậy, Lâm Dĩ Trân không khỏi ngẩn ngơ, mặt khẽ đỏ lên, vội vàng “Thuận theo dân ý” biểu đạt tình bạn học, “Ách... Là bị thương lúc bắt tội phạm sao?”

“Nếu vì thế mà bị thương, tôi còn cam tâm tình nguyện một chút.” Thực đáng

than thở.

“VẬY?” Rốt cuộc cậu ta muốn nói gì?

“Thành thật mà nói, đây là chiến tích lưu lại do ẩu đả với tú tài huynh lúc nửa đêm.” Gãi gãi đầu, Vương Chí Cường cười toe toét nhìn về phía cô.

“Đánh nhau? Với Thủy Thần?” Giống như là nghe được chuyện gì nghìn lẻ một đêm lắm, Lâm Dĩ Trân mở to mắt.

“Còn không phải sao!” Vuốt khoe miệng bị thương, giờ cảm thấy mình đúng là bạn chí cốt.

“Thủy Thần đó?” Đơn giản là khó mà tin được, vạn phần kinh ngạc tăng thêm âm lượng hỏi lại lần nữa.

“Chính là Thủy Thần đó đó!” Nặng nề gật đầu, Vương Chí Cường nhìn cô, cười đến là quỷ dị.

Cái người tên Thủy Thần tể bào vận động yếu ớt, từ trước đến giờ chỉ lo động khẩu không động thủ, động não không động thân đó, hử mà cũng tìm người đánh nhau? Thế này, thế này... thế này...

“Làm sao có khả năng?” Bật thốt lên sợ hãi, Lâm Dĩ Trân không cách nào tưởng tượng nổi lắc đầu mãnh liệt.

“Đương nhiên là có thể, tú tài huynh tìm người ta ẩu đả cũng đâu phải lần đầu tiên!” Cười toe toét tiết lộ bí mật.

“Không phải lần đầu tiên?” Ngơ ngác ngây ngốc hỏi.

“Đúng vậy! Không phải lần đầu tiên, nhưng mà cũng còn chưa đạt đến trình độ 『vô tam bất thành lễ』*. Cười dò xét một cái, không ngần ngại tiết lộ một chút căn nguyên của mỗ đại pháp y.

*vô tam bất thành lễ: chưa được ba lần thì không thành lễ.

Hơi giật mình nhìn chăm chăm cậu ta, Lâm Dĩ Trân trợn mắt nín lưỡi, bị cái loại “Văn bí” quá mức kinh người này khiến cho sợ không nói lên lời.

Thấy vậy, Vương Chí Cường xoa xoa cằm, lặng lẽ cười không ngừng, trực tiếp quăng trách nhiệm lên đầu cô.”Mông khi, đây đều là do cậu ban tặng đấy!”

Do, do cô ban tặng?

Huyết khí “Ào” một tiếng dâng trào, cô bắt đầu nói lắp. “Liên.... liên quan gì... gì đến tôi chứ? Tôi đâu có... đâu có làm gì...”

“Sao lại không liên quan?” Hú lên quái dị, Vương Chí Cường không cho cô thoát tội. “Hôm qua lúc tú tài huynh đến chỗ cậu lấy đồ, tâm tình rất là tốt, ai ngờ hơn mười giờ tâm trạng lại trở nên tồi tệ, lời tôi ra 『Bình bộp chát 』. Mông khi, nói! Cậu làm chuyện thiên lý bất dung, hay là bội tình bạc nghĩa gì với cậu ta hả?”

“Tôi, tôi nào có...” Lấp bắp lắc đầu phủ nhận, Lâm Dĩ Trân lần này không chỉ đỏ mặt, ngay cả mang tai cũng hồng chằng ra cái gì.

Thiên lý bất dung? Bội tình bạc nghĩa? Đừng nói là cô không thể nào bội tình bạc nghĩa với hân được, mà cô căn bản cả cơ hội bội tình bạc nghĩa với hân cũng không có ấy!

“Nếu không có, vậy sao ngày hôm qua đánh xong rồi, phát tiết hết buồn bực xong, cậu ta lại phun ra một câu『phụ nữ, thật là khó hiểu 』hả? Nhất định là cậu chọc đến tú tài huynh của chúng ta rồi, không cho phép phủ nhận!” Bất kể thế nào, Vương Chí Cường vẫn đinh ninh muốn đổ thừa cho cô.

Nghe vậy, Lâm Dĩ Trân ghen hòng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng hoàn toàn không nói nên lời, Thủy Thần hân... hân quả nhiên cho rằng cô thực khó hiểu, nói không chừng còn không muốn qua lại gì với cô nữa...

Nghĩ đến đây, tim bỗng dưng quặn thắt, cô khổ sở, hốc mắt cũng phấm hồng.

“Này! Mông khi, cậu... cậu... cậu đừng có khóc với tôi mà!” Rõ ràng thấy hốc mắt của cô đột nhiên phấm hồng, Vương Chí Cường bị làm cho sợ đến mức kêu lên lắp bắp, đời này sợ nhất là nước mắt đàn bà.

Không phải loại người bưng mặt là khóc lên luôn, Lâm Dĩ Trân cố nén nước

mắt, bộ dáng đáng thương khiến cho Vương Chí Cường nhìn vào, trong lòng cũng không đành, lập tức không khỏi buồn bã than thở một tiếng.

“Aiz,... hai người các cậu rất cuộc là làm sao vậy? Tú tài huynh mỗi lần đụng phải cậu, lúc về đều âm dương quái khí tìm tôi đánh nhau.”

“Tôi quen cậu ta lâu như vậy, cũng chỉ thấy cậu ta có tâm trạng tồi tệ đến mức muốn tìm người động thủ như vậy có hai lần, mà hai lần đó hết lần này tới lần khác hình như đều có chút liên quan đến cậu, khiến cho tôi thực sự không thể không nghi ngờ giữa hai người có gian tình gì đó mà tôi không biết!”

“Hai, hai lần?” Kinh ngạc trực tiếp bỏ qua hai chữ “Gian tình” trong miệng cậu ta, tròn mắt phiếm hồng của Lâm Dĩ Trân lại kinh ngạc mở to, không hiểu nổi cậu ta nói một lần khác Thủy Thần đánh nhau vì cô là ở đâu ra?

“Không sai! Hai lần!” Giơ hai ngón tay lên, hắc nháy mắt mỉm cười tiết lộ. “Lần thứ hai là tối qua, về phần lần đầu tiên, chính là khi cậu đột nhiên chuyển trường sau khi nghỉ hè hồi đó.”

“Lúc tôi chuyển trường sau kỳ nghỉ hè?” Giống như con sáo đã lặp lại lời của cậu ta, Lâm Dĩ Trân hoàn toàn ngây ngốc.

“Còn không phải vậy!” Buồn bã dò xét cô một cái, Vương Chí Cường thực bị phần, “Ngày đầu tiên tựu trường, lúc giáo viên tuyên bố cậu chuyển trường, tú tài huynh liền âm dương quái khí cả buổi, cuối cùng, tôi chẳng qua dùng cái giọng nhưng nhớ nhắc tới cậu một chút trước mặt cậu ta thôi, cậu ta đột nhiên giống như cái nút khởi động đầu đạn hạt nhân bị nhấn xuống, trực tiếp kéo tôi ra quần một trận, hại tôi lúc ấy thực loạn chẳng hiểu ra sao một phen.” Chậc! Hôm nay nghĩ lại mà lòng không ngừng chua xót, thì ra là tú tài huynh coi hắn là búp bê đặc biệt dành để trút giận.

Nghe vậy, Lâm Dĩ Trân đã kinh ngạc đến không nói thành lời, hoàn toàn không hiểu nổi trong lòng Thủy Thần đang nghĩ gì?

Lúc nghỉ hè, cô biết cha mẹ sắp dọn về miền Nam, mình đương nhiên cũng phải chuyển trường, lúc ấy, trong lòng cô sớm đã âm thầm thích Thủy Thần, dưới sự xúc động, viết thư tỏ tình với hắn, hy vọng hai người dù một nam

một bắc, vẫn có thể liên lạc.

Trong thư tỏ tình, cô viết nếu như hân đồng ý, hãy tới chỗ hẹn, cô sẽ chờ hân, nhưng... Hôm đó, cô từ đầu đến cuối vẫn không thấy bóng dáng của hân.

Hân cự tuyệt!

Lấy số lượng con gái hân đã cự tuyệt qua, hân không xuất hiện ở chỗ hẹn, cô có thể dự liệu được, nhưng trong lòng vẫn rất khổ sở!

Kỳ nghỉ hè năm đó, cô ôm tâm trạng tỏ tình mà bị cự tuyệt chuyển trường, từ đó chưa từng gặp lại hân.

Cho đến giờ hơn mười năm sau rồi, cô vì công việc mà trở lại Đài Bắc, một lần nữa xuất hiện cùng một chỗ với hân, mặc dù cảm giác động tâm với hân vẫn không hề thay đổi, nhưng lại vì từng có kinh nghiệm bị từ chối mà chậm chạp không dám bày tỏ tình cảm.

Nhưng hôm nay, Vương Chí Cường lại nói Thủy Thần vì cô mà làm chuyện khác thường vậy.... Rốt cuộc đây là chuyện gì xảy ra? Trong lòng Thủy Thần rốt cuộc đang nghĩ gì?

Càng nghĩ càng không hiểu, Lâm Dĩ Trân hoang mang.

Thấy cô giật mình thất thần, không biết đang suy nghĩ gì, Vương Chí Cường không khỏi cười, “Mông khi, tú tài huynh đối với cậu rất đặc biệt nha!”

Đặc, đặc biệt? Thủy Thần đối với cô rất đặc biệt?

Đôi mắt ngấn nước hơi giật mình nhìn khuôn mặt dương cương tươi cười, còn chưa kịp nói gì, đã nghe thấy cậu ta cười gian mở miệng ——

“Đúng rồi! Quên nói cho cậu, tình trạng của tú tài huynh...” Quệt quệt vết thương trên khoe miệng mình, Vương Chí Cường vẽ mặt đắc ý, “Thảm hơn tôi nhiều!”

Nhìn chăm chăm vết rách ứ máu kia, Lâm Dĩ Trân giống như nghĩ đến điều gì, không nói hai lời, nhanh chóng xoay người chạy vào trong nhà tang lễ, không lâu sau lại thấy cô cầm túi vội vã chạy ra, đón một chiếc taxi đi về phía

viện kiểm định, quá trình xảy ra nhanh như sấm chớp.

Nhìn bóng chiếc xe màu vàng nhanh chóng rời đi, anh chàng cảnh sát nhiệt tình không khỏi vừa vuốt cằm vừa cười nói: “Thì ra trừ coi bói ra, mình còn có thể đổi sang nghề mai mối!”

Hồng hét! Cô chỉ muốn chạy đến coi thương thế của hân thế nào, lại quên mất hân có thể căn bản không muốn gặp cô.

Bước tới bên ngoài phòng thí nghiệm, nhìn cánh cửa được đóng chặt kia, Lâm Dĩ Trân trong lòng thấp thỏm bất an, mấy lần định bước vào, lại sợ không được hoan nghênh mà lùi bước.

RẦY RÀ một lúc xong, cuối cùng, cô cũng lấy hết dũng khí lặng lẽ đẩy cửa vào, chỉ thấy người đàn ông bên trong đang cúi đầu không biết viết thứ gì, chưa phát hiện sự có mặt của cô.

“Thủy, Thủy Thần...” Ngập ngừng lấp bắp, nhỏ giọng gọi người.

Giọng nói này... Mắt đẹp nhú lại, Thủy Thần ngẩng đầu lạnh liếc cô gái trước mặt, vẻ mặt nhạt đến mức khiến người ta không nhìn ra nổi đáy lòng hân đang nghĩ gì?

“Mông khi, hoan nghênh!” Giọng nói mỏng lạnh tuy nói hoan nghênh, nhưng giọng lại đầy châm chọc.

Chẳng qua, khi khuôn mặt hân đập vào mí mắt, Lâm Dĩ Trân lập tức hít một hơi, căn bản không còn lòng dạ nào chú ý tới thái độ của hân có tốt hay không, lập tức hoảng sợ kêu lên ——

“Cậu, cậu... mặt cậu sao lại biến thành như vậy?” Nửa bên mặt xanh xanh đỏ đỏ, khóe miệng cũng có vết rách, so với Vương Chí Cường còn thảm hơn mấy lần.

Nghe vậy, một ngụm tức tối của Thủy Thần lúc tối qua vốn tưởng là được nghe tỏ tình, ai ngờ lại bị cô đuổi ra khỏi cửa nhất thời dâng trào, giọng điệu châm chọc nhất thời biến thành lạnh lẽo: “Đây đúng là một vấn đề hay ho! Tôi cũng đang muốn tự hỏi bản thân, tại sao lại biến mình thành như vậy

đây?”

Đáng chết! Hai lần tâm trạng tồi tệ đến mức muốn tìm người phát tiết nguyên nhân đều do cô cả, hẳn không muốn còn có lần thứ ba, lần thứ tư, vân vân không thể đếm nổi thêm nữa.

Hôm nay, nhất định phải giải quyết xong chuyện!

Gấp đến độ không kịp xấu hổ, Lâm Dĩ Trân nhanh chóng vọt tới trước mặt hân, luống cuống tay chân cúi đầu lật đống lật tây lục lợi bên trong chiếc túi có in tên hiệu thuốc, “Cậu chờ một chút, tôi vừa mới đi hiệu thuốc mua mấy thứ thuốc... A! thấy rồi! Loại này trị vết thương rất hữu hiệu... Còn cả loại này nữa, nghe dược sĩ nói làm tan máu tụ rất tốt...”

Sao trước khi cô ấy tới, lại đến hiệu thuốc mua một đồng thuốc?

Thấy cô hai ba cái đã nhảy ra một đồng thuốc bôi, ánh mắt nhàn nhạt nguy hiểm của Thủy Thần hé một nửa, nhẹ giọng hỏi thăm: “Cậu biết chuyện tôi bị thương?” Mông khỉ này, căn bản là có chuẩn bị mà đến.

“Ách...” Động tác khựng lại, mặt cô đỏ lên, nhỏ giọng giải thích, “Là... là Vương Chí Cường nói cho tôi biết...”

“Cậu ta còn nói gì nữa?” Tròng mắt sắp nheo lại thành một đường thẳng.

“Không có, không có...” Vội vàng lắc đầu, không dám thú nhận toàn bộ.

Chẳng hiểu tại sao, cô có một loại cảm giác mãnh liệt, nếu như cô thú nhận cô cũng biết chuyện ẩu đả hơn mười năm trước kia, kết cục của Vương Chí Cường sẽ rất bi thảm.

Thật không có sao? Ánh mắt hoài nghi bén nhọn quét nhìn cô, Thủy Thần còn vô cùng nghi hoặc.

Bị nhìn cho hoảng loạn Lâm Dĩ Trân bất ổn trong lòng, đến khi tầm mắt dời đến khuôn mặt của hân, hết thấy bối rối bất an trong nháy mắt đều bị ném ra sau gáy, vẻ mặt lo lắng kêu lên: “Cậu đừng động đây, tôi giúp cậu bôi thuốc, dược sĩ nói thuốc này rất hữu hiệu...”

Lấy ra một tuýp thuốc bôi, cô quên mất tâm trạng ngượng ngùng, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt của Thủy Thần lên, tỉ mỉ đem thuốc bôi nhẹ nhàng thoa lên vết ứ sưng, thực giống như sợ chỉ mạnh tay một chút thôi sẽ khiến hấn hồng mất.

Mông khi này bị ngốc sao? Hấn ầu đã xong về nhà, đã sớm tự mình xử lý qua vết thương trên mặt, chẳng nhẽ lại còn chờ cô đặc biệt đến mua thuốc bôi cho hấn sao.

Trong bụng giễu cợt thầm nghĩ, nhưng khi trên mặt cảm nhận được lớp thuốc mỡ mát lạnh cùng với ngón tay cô tỉ mỉ thoa lên, môi mỏng vẫn không tự chủ được mà nhếch lên, tâm trạng của Thủy Thần thoáng chốc tốt đẹp trở lại.

Được rồi! Nể tình vẻ mặt cô đau lòng vì vết thương của hấn, tha thứ cho chuyện tối hôm qua chẳng những không tỏ tình, còn đuổi hấn ra khỏi cửa vậy.

“Vương Chí Cường thật là, sao lại đánh cậu ra nông nổi này chứ?” Càng nhìn càng đau lòng, Lâm Dĩ Trân không nhịn được oán giận. Cho dù là Thủy Thần chủ động tìm cậu ta đánh nhau, cậu ta cũng phải biết người này căn bản là tú tài văn nhã, ngay cả đánh cầu lông còn thua cô thê thảm, còn đánh đấm gì được? Hạ thủ phải nhẹ tay một chút chứ!

“Cậu đau lòng?” Nhíu mày, cố ý hỏi khiến cho cô trở tay không kịp.

Oành!

Có người huyết khí dồn hết lên trên mặt, hoảng hốt lo sợ, không biết nên đáp lại thế nào cứng đờ tại chỗ mắt to trừng mắt nhỏ với một đôi mắt đẹp.

“Tôi, tôi, tôi...” Làm sao giờ? Cô nên thuận thế nói “Đúng vậy”, sau đó tỏ tình luôn một lần định rõ giang sơn, hay là đánh chết không thừa nhận, tiếp tục nhìn cô gái khác xuất hiện bên cạnh hấn mà khổ sở buồn lòng muốn chết?

Kinh ngạc nhìn hấn, tất cả suy nghĩ xẹt qua, đáy lòng cô rất rõ ràng, bỏ qua lần này, cô có thể không bao giờ có dũng khí nữa.

“Phải!” Hít sâu một hơi, cô lớn tiếng trả lời, mặt hồng như vệt đỏ ửng nơi

cuối trời, rắng đỏ mê người, thẹn thùng xinh đẹp khiến cho người ta tim đập thành thịch.

Ánh mắt thâm trầm lóe lên, Thủy Thần chậm rãi tiếp tục hỏi tới: “Tối hôm qua, sao lại đuổi tôi?”

“Bởi vì, bởi vì tôi... tâm trạng của tôi không tốt...” Cúi đầu, nhỏ giọng tiếp chiêu.

Tâm tư chuyển động, hiểu ngay ra nguyên nhân khiến cô buồn bực, nhưng vẫn muốn ép cô chính miệng thừa nhận. “Sao lại không tốt? Cậu buồn bực chuyện gì?”

“Cậu với tiểu thư xinh đẹp đi ăn tối với nhau, còn tôi nói với tôi tâm trạng cậu rất tốt, cho nên tôi... cho nên tôi thực buồn bực...”

Cuối cùng cũng hiểu ra nguyên nhân mình bị đuổi ra ngoài, Thủy Thần nhất thời im lặng. Nguyên nhân mà tâm trạng của hã rất tốt tất cả đều bởi vì một cô nàng hay xấu hổ hướng nội, hoàn toàn không liên quan gì đến vị “tiểu thư xinh đẹp” kia cả.

Đến tột cùng, là do suy nghĩ logic của hã có vấn đề, dễ làm cho người ta hiểu lầm ý tứ của hã, hay là năng lực lý giải của cái cô Mông khỉ này trình độ chỉ đến mức nhi đồng mẫu giáo?

Tóm lại, bất kể là do bên nào xảy ra sai sót, tổng kết lại chỉ có một câu — sự ăn ý giữa bọn họ cần phải được tăng cường!

Trong lòng bất đắc dĩ thầm nghĩ, trên mặt Thủy Thần vẫn không chút gợn sóng, tiếp tục hừ lạnh ép hỏi: “Tôi và cô gái khác đi ăn tối, cậu buồn bực gì chứ?”

Ngực thắt chặt, nhịp tim nháy mắt đập gia tốc, Lâm Dĩ Trân ngơ ngác nhìn hã một lúc lâu, cuối cùng cũng nhỏ giọng nhưng rõ ràng lên tiếng. “Em thích anh, cho nên lúc thấy anh ở chung với cô gái khác, trái tim em sẽ rất khổ sở, vô cùng vô cùng khổ sở.”

“Phải không?” Cuối cùng cũng lấy được đáp án mình muốn, Thủy Thần

chậm rãi nở nụ cười.

“Phải!” Cho là hắn không tin, càng sợ hắn sẽ cự tuyệt, Lâm Dĩ Trân đỏ mặt gật đầu mãnh liệt, nhanh chóng đề thấp giọng hô lên. “Nếu như... nếu như anh vẫn chưa có bạn gái bên cạnh, vậy có thể... có thể suy nghĩ đến em chứ? Em thực sự thực sự rất thích anh...” Tình cảm này, mười mấy năm trước đã được chôn vùi, nhưng vẫn chưa từng khô héo.

Mười mấy năm trước, cô bị cự tuyệt, giờ mười mấy năm sau, cô có thể được chấp nhận chứ? Có thể sao?

Để một người hướng nội xấu hổ như cô tỏ tình với đàn ông, nhất định là phải phát động dũng khí rất nhiều đây? Cuối cùng cũng mở miệng nói thích hắn, rất tốt! Vô cùng tốt!

Trầm ngưng nhìn vẻ như sắp khóc lại vừa xấu hổ của cô, Thủy Thần cười: “Được!”

Được? Hắn nói được? Cô có nghe lầm không vậy?

Mở to mắt nhìn hắn, Lâm Dĩ Trân không dám tin vào lỗ tai của chính mình nữa, không nhin được hỏi lại một lần: “Anh, anh nói là.... được?”

“Đúng vậy!” Gật đầu một cái, trong mắt Thủy Thần tràn ngập ý cười. “Anh nói được.”

Hắn nói được! Hắn thực sự nói được!

Một nỗi vui mừng khôn xiết khổng lồ không sao hình dung nổi đánh thẳng vào cô, Lâm Dĩ Trân không thể tin được đây là sự thật, niềm vui cùng mừng rỡ tràn ngập khiến cho cô không nhin được mà rơi xuống những giọt nước mắt mong muốn được toại nguyện.

“Cám, cám ơn... cám ơn... em vui quá... thực sự cám ơn anh....” Cô không biết nên nói gì, chỉ có thể không ngừng nói cám ơn.

Trong tình cảnh này, không nên nói cám ơn chứ? Mông khi này có lầm hay không vậy?

Lắc đầu, than thở, đứng dậy kéo cô gái đang khóc hức hức vào trong lòng, cúi đầu đối diện với ánh mắt ngược lên xấu hổ của cô, Thủy Thần cong lên một nụ cười mỏng lạnh mang theo sự lôi cuốn.

“Mông khi, để thưởng cho dũng khí của em, em có thể giành lấy một phần lễ vật từ trên người anh, tự mình lấy.” A... Cô ấy có dám không? Hắn mỗi mắt mong chờ đấy!

Lễ vật? Lâm Dĩ Trân ngẩn người, may mà lúc này ăn ý không tệ, nhìn cánh môi mỏng khê nhếch lên, lập tức hiểu ra ý tứ trong lời nói của hắn, gương mặt nhất thời như lửa cháy lan trên đồng cỏ hồng thành một mảng.

Hắn, hắn là ý đó sao? Phải không? Chắc là đúng rồi... phải, phải lấy phần lễ vật này sao? Rất xấu hổ nha! Nhưng mà... nhưng mà cô rất muốn mà...

“Không muốn sao?” Thấy cô chỉ lo đỏ mặt nhìn môi hắn, lại trước sau không có động tĩnh gì, Thủy Thần hừ cười lạnh lạnh nói: “Nếu không muốn, vậy anh thu hồi!”

“Không! Em, em muốn!” Vừa nghe thấy hắn không cho, Lâm Dĩ Trân gấp đến độ bật thốt lên, ngay sau đó ý thức được bản thân mình nói cái gì, mắc cỡ đến mức muốn đập mình một gậy luôn cho rồi.

“Muốn thì tự mình tới, anh cho em năm giây.” Giảo hoạt cười một tiếng, bắt đầu đếm ngược. “Năm, bốn, ba....”

“Chờ, chờ một chút! Chậm đã, em... em bắt.... em bắt đầu đây...” Lấp bắp tuyên bố.

“Cứ việc tới!” Gương nụ cười mong đợi.

Tim thỉnh thoảng nhảy loạn, nhìn cặp môi mỏng khiến cho người ta mơ màng, cô hồi hộp đến mức lòng bàn tay đổ mồ hôi, theo bản năng níu chặt lấy áo hắn, cuối cùng nhón chân, chậm rãi ghé lại gần hắn, hai bờ môi cuối cùng cũng nhẹ nhàng chạm vào nhau.

Là như thế này sao, không sai chứ?

Môi hồng khê run run đặt lên môi hắn, Lâm Dĩ Trân hồi hộp đến mức đầu

biến thành một đồng nước tương, chỉ có thể mơ mơ hồ hồ nghĩ vậy.

“Mông khi, em tưởng em đang dán salonpas sao?” Cứ dán vào như vậy chẳng động đậy gì, coi là cái gì?

Nhẹ thốt ra lời bất mãn, Thủy Thần than thở, trước khi cô kịp phản ứng lại, chiếm lấy quyền chủ động, bắt đầu công kích bờ môi đỏ mọng đầy xúc cảm ấm áp kia. Cuối cùng, càng thêm xấu xa hé hàm răng, không mạnh không nhẹ cắn lên bờ môi mọng kia một ngụm, thừa dịp cô hơi đau hé miệng ra, càng thêm râm rộ sôi nổi xông vào, không khách khí chút nào công thành chiếm đất.

Cho đến một lúc lâu lâu sau, hần mới dừng lại vì hụt hơi, nhìn khuôn mặt đỏ hồng vì kích tình lửa nóng mà mơ hồ của cô, môi mỏng cong lên một vệt cười cực kỳ đắc ý.

Năm ngôi sao, phá kỷ lục!

Chương 9

Địa điểm: Cửa nhà

Mức độ đỏ mặt: ★★★★★ (không phải là Mông khi, mà là thẳng nhóc chết tiệt ở bên nhà đối diện)

Nội dung ghi chép: Tức giận! Tôi thực sự vô cùng tức giận! Thì ra là, ngày hôm qua Mông khi thực sự có tới nhà tôi! Hỏi tại sao tôi lại chắc chắn như vậy ư? Bởi vì tôi phát hiện ra thư tỏ tình của cô ấy, hơn nữa còn ở trên chiếc máy bay giấy của thẳng nhóc chết tiệt nhà đối diện.

Tôi đã bảo rồi mà! Sao máy bay giấy trên tay nó lại có chữ viết được cơ chứ? Mà nét chữ kia sao lại quen mắt đến vậy, nhìn rất giống nét chữ của Mông khi. Khỏi cần phải nói, tôi đương nhiên là tiến lên đoạt lấy máy bay giấy của thẳng nhóc kia, không để ý đến nó khóc lóc om sòm mở ra nhìn, mới biết là Mông khi viết thư tỏ tình cho tôi; hơn nữa, thời gian hẹn đã là từ hôm qua, đã sớm qua, giận đến nỗi tôi túm thẳng nhóc chết tiệt kia ép hỏi, thế mới biết thẳng nhóc này trước giờ hay đi lấy thư nhà tôi.

Thẳng nhóc chết tiệt, bên trong hòm thư nhiều giấy quảng cáo vô dụng như vậy, nó không lấy đi gấp máy bay, lại lấy đúng thư tỏ tình của Mông khi, tôi tức đến mức lan tràn, ác độc nhéo hai cái vào bắp đùi nó, khiến nó khóc đến đỏ cả mặt phát tím, bảo đảm không tới một canh giờ nữa, cái chân mập mạp nhỏ nhắn kia sẽ có thêm hai vệt “Xanh tím”

Nhưng mà, thế thì sao chứ? Tôi vẫn tức giận như cũ, hơn nữa vô cùng tức giận!

Bởi vì thẳng nhóc chết tiệt kia làm loạn, khiến tôi bỏ lỡ thời gian ước hẹn, điều này khiến cho tôi khó mà tiêu tan... Được rồi! Cũng đã đến nước này, tôi cũng thừa nhận thôi.

Thật ra thì tôi muốn đi! Muốn đến chỗ Mông khi hẹn, nói cho cô ấy biết, tôi đồng ý chấp nhận lời tỏ tình của cô ấy, nhưng mà... tất cả đều bị cái máy bay giấy của thẳng chết tiệt kia phá hoại!

Đáng giận! Thằng nhóc đáng chết, mà Mông khi cũng thực là đáng giận! Thời buổi nào rồi, còn dùng thư để tỏ tình? Nhà cô ấy không có điện thoại sao? Muốn tỏ tình thì gọi điện tới, hẹn tôi đi ra ngoài nói trực tiếp không được sao?

Càng nghĩ càng tức, không nghĩ nữa! Dù sao cũng sắp đi học lại rồi, sau khi đến trường, lại đi tìm cô ấy tính sổ sau vậy. Lần sau, không ép cô ấy chủ động tỏ tình trước mặt mình không được, đây là cô ấy nợ mình.

Chờ cô ấy trả nợ xong, tôi sẽ nói — được!

Mông khi, cậu chờ xem!

Cô biết Thủy Thần thích rất nhiều thứ, có tiếng cười quỷ dị làm chuông điện thoại, đầu ông Vương, phim kinh dị máu tươi đầm đìa (hôm qua vừa mới xem phim cùng nhau phát hiện ra), mấy thứ sâu bọ trong thi thể (có thể giúp phỏng đoán số ngày tử vong cùng với trợ giúp điều tra vụ án), còn có vô số thứ cực kỳ biến thái trong mắt tất cả mọi người.

Nhưng, hôm nay, cô – Lâm Dĩ Trân cũng bao gồm trong đó.

Hắn tiếp nhận lời tỏ tình của cô, đồng ý qua lại với cô, hắn cũng thích cô, cô là bạn gái của hắn!

A.... Tình yêu, thì ra ngọt ngào như vậy, hạnh phúc như vậy....

“Đủ rồi nha!” Nhìn chăm chăm cô nàng đang cười y như đứa ngốc, Hoàng Y Đình không nhịn được bi phần cảnh cáo. Đây là thế nào? Cười thành như vậy, chẳng quan tâm đến tâm trạng của người không có bạn trai gì cả? Thật là quá đáng!

“Sao, sao vậy?” Chợt hỏi, Lâm Dĩ Trân đỏ mặt nhìn cô, không biết vẻ mặt đắm chìm trong bể tình cười ngây ngô của mình đã khiến ai đó rất oán giận.

“Cậu lại còn hỏi sao hả?” Thống khổ che mặt, Hoàng Y Đình bi thương không dứt. “Bản thân có bạn trai rồi, cũng phải quan tâm đến tâm trạng của một đứa không có bạn trai như mình chứ! Thật là quá đáng! Chỉ lo vui vẻ,

chẳng quan tâm đến mình nhìn mà chua cả lòng.” Nói rõ ràng cố ý đổ thừa cho người.

Vừa nghe lời tố cáo của cô nàng, Lâm Dĩ Trân vừa thẹn vừa quẫn lại lúng túng. “Thật, thật xin lỗi, mình không cố ý đâu...”

Dừng lại một chút, lại thấy không đúng, cẩn thận hỏi thăm, ” Không phải cậu đang theo đuổi Vương Chí Cường sao?”

“Hừ! Đừng nhắc đến tên ngốc đó nữa.” Vừa mới nhắc đến chàng cảnh sát nhiệt tình kia, Hoàng Y Đình chỉ thấy tức anh ách.

“Sao vậy?” Nhìn cô nàng tức đến nổi phổi, Lâm Dĩ Trân không khỏi tò mò.

“Tên đó đúng là đầu heo, một con heo bị chấn động não ngu ngốc!” Cẩn rằng nghiêng lợi.

“Ách.. Cậu ấy làm gì mà khiến cậu tức đến vậy?” Cẩn thận hỏi thăm, Lâm Dĩ Trân rất là lo lắng thay cho hàm răng cô ấy. Nếu không cẩn thận mà đem hàm răng trắng đẹp có thể đi chụp quảng cáo kem đánh răng kia cắn nát, vậy thì thực sự rất đáng tiếc.

“Chính là chẳng làm gì cả, mình mới tức!” Tức giận kêu lên.

“A?” Hoang mang, không hiểu ý cô nàng.

“Một đại mỹ nhân như hoa như ngọc giống mình, chỉ mặc một bộ áo ngủ voan mỏng trong suốt đứng trước mặt lão đầu heo đó đi qua đi lại, dùng hết sở trường dụ dỗ, mà hần lại chẳng làm gì cả, cái này không đáng để tức giận sao?” Gằn giọng rống giận, Hoàng Y Đình càng nói càng tức, hận không thể đem mỡ đầu heo treo lên hỏi có phải đã sớm bị thiến rồi đúng không?

Oành!

Người nó không e lệ, người nghe cả khuôn mặt lại xấu hổ như núi lửa bùng phát, không biết đáp sao cho phải.

Oa—— có thể làm được chuyện như vậy, cô ấy đúng là gan dạ!

Nhìn cô bạn, Lâm Dĩ Trân chỉ có thể dùng ánh mắt sùng bái để kính ngưỡng, sâu sắc ngộ ra là cả đời này mình cũng không dám làm như vậy.

“Mình không đỏ mặt thì thôi, cậu đỏ cái gì?” Liếc nhìn khuôn mặt đỏ như lửa của cô, Hoàng Y Đình không nhịn được buồn cười.

Làm ơn đi! Mấy tuổi đầu rồi còn ngây thơ như vậy, nếu không phải là người trời sinh đã xấu hổ hướng nội, xã hội này chắc chẳng còn mấy người như cô ấy đâu? Aiz... đúng là tiện nghi cho Thủy đại pháp y.

Đỏ mặt, Lâm Dĩ Trân cũng không biết đáp lại thế nào, không thể làm gì khác hơn là lúng ta lúng túng cười khan, chỉ sợ cô ấy lại tuôn ra đề tài nào càng mặn hơn.

Song, cô không lên tiếng không có nghĩa là người khác đồng ý bỏ qua cho cô, chỉ thấy Hoàng Y Đình dùng ánh mắt như có điều suy ngẫm quan sát cô một lúc lâu, cuối cùng phát ra một tràng cười “Hờ hờ hờ” quái dị.

“Dĩ Trân, cậu chưa nhảy lên giường Thủy đại pháp y đúng không?”

“Mình , mình... bọn mình vừa mới bắt đầu qua lại... làm sao... làm sao có thể....” Đỏ mặt lên mạnh mẽ lắc đầu, Lâm Dĩ Trân chỉ cảm thấy mặt mình nóng đến mức có thể rán được trứng ốp lết.

“Có làm hay không vậy? Mới hỏi thôi mà cậu đã đỏ mặt thành như vậy, nếu hai người phát triển đến giai đoạn 『trống trải gặp nhau』, chẳng phải cậu sẽ hồi hộp đến mức xuất huyết não sao, trực tiếp ngất luôn trên giường?” Buồn cười trêu chọc, Hoàng Y Đình thực sự phục cô sát đất.

“Này.. mình sẽ... mình sẽ không... sẽ không...” Tiếp tục cuống cuồng lắc đầu, lắp bắp nói không nổi.

“Sẽ không cái gì? Không té xỉu, hay là không lên giường?” Tà ác cười hỏi.

“Oa — cậu đừng nói nữa mà....” Lúng túng xin tha, Lâm Dĩ Trân bây giờ không ứng phó nổi cô nàng khủng bố này.

“Aiz.... chẳng biết cổ vũ gì cả, mình đúng là cao siêu quá ít người hiểu được mà.” Thở dài một hơi, Hoàng Y Đình than thở, ngay sau đó ôm lấy cô uy

hiếp cười: “Dĩ Trân, lúc trước mình cũng coi như đã giúp cậu theo đuổi Thủy đại pháp y đúng không?”

“Dĩ nhiên, dĩ nhiên!” Vội vàng gật đầu, cảm thấy nụ cười của cô ấy thật khủng khiếp.

“Làm người có nên trả ơn hay không?” Tàn ác cười càng thêm sâu.

“Nên....” Vô lực đáp lại, có loại dự cảm không ổn.

“Biết được có ơn phải báo là tốt rồi!” Gật đầu một cái, rất hài lòng buông cô ra, Hoàng Y Đình cười vui vẻ: “Chuyện mình muốn nhờ không to tát gì cả, chỉ cần cậu cũng giúp mình theo đuổi cái tên ngu như heo kia là được.”

“Ách... Giúp thế nào cơ?”

“A a... Không vội, không vội!” Tiếng cười như chuông bạc vang lên từng trận, cô nàng lộ ra tia sáng giết chóc khi rắn độc để mắt đến con mồi. “Chờ mình nghĩ ra kế hay, đến lúc đó tự khắc sẽ thông báo để cậu phối hợp!”

Nghe tiếng cười sung sướng lạnh lạnh kia, chẳng hiểu tại sao, Lâm Dĩ Trân không tự chủ được mà rùng mình, chỉ cảm thấy... hơi bị rợn!

“Thợ săn?” Bên trong siêu thị đồ tươi sống, Thủy Thần nhìn cô gái ngượng ngùng đang chọn thịt cá tươi, nhú mào hứng thú nhẹ hỏi.

“Ừ.” Gật đầu một cái, cũng không biết là do đứng trước quầy đông lạnh nhiệt độ quá thấp hay là làm sao, Lâm Dĩ Trân theo bản năng chà xát da gà tự động nổi lên trên cánh tay. “Chẳng hiểu tại sao, tiếng cười của Y Đình giống hết như ánh mắt của thợ săn khiến em thấy rợn ớn là rợn!”

“Cô nàng ấy săn tên nào đó đã lâu, tính đến tận bây giờ mà vẫn chưa thành công cũng đủ biết.” Cười lạnh một tiếng mang đầy mùi giễu cợt, miệng của Thủy Thần cực độc.

Lâm Dĩ Trân là người lương thiện, cố nén khí cười đã dâng đến miệng, nhẹ chọc vào thắt lưng của người độc miệng nào đó, đỏ mặt nhỏ giọng nói: “Anh, anh xấu xa quá đấy!”

“Anh xấu thế nào, em hiểu rõ nhất, không phải sao?”

Một nụ cười trong trẻo lạnh lùng mang theo chút quỷ quyết nhếch lên, hăn đột nhiên cúi đầu, nhanh chóng phát động công kích một nụ hôn vừa xâm lược lại nóng bỏng với cô gái còn đang cầm hai con cá đông lạnh đứng trước quầy, ngay sau đó thoáng cái đã rời khỏi bờ môi đỏ mọng, chuẩn bị thưởng thức tiết mục năm ngôi sao sáng.

Ngốc ba giây, hơi giật mình nhìn khuôn mặt tươi cười gian xảo của hăn, Lâm Dĩ Trân lúc này mới ý thức được hăn vừa mới làm gì, huyết khí trong nháy mắt dồn lên, gương mặt, mang tai, cổ đỏ bừng dị thường.

Hăn vậy mà lại ở nơi công cộng, hôn... hôn trộm cô! Oa——- xấu hổ quá đi mất.

Quả nhiên! Lại là năm ngôi sao.

Trong mắt thoáng qua một luồng sáng,, Thủy Thần âm thầm gật đầu, nghĩ đến từ khi hai người chính thức qua lại đến nay, cô ấy luôn đáp trả lại nụ hôn của hăn bằng tiết mục năm ngôi sao sáng bồi thường, trong lòng thật sự là cực kỳ hài lòng..

Chẳng qua mới hôn thôi đã là năm ngôi sao rồi, vậy nếu đến ngày ôm cô ấy lên giường, có phải sẽ có những sáu ngôi, bảy ngôi sao xuất hiện? A a... Thật khiến người ta mong đợi đó!

Nghĩ đến đây, nụ cười quỷ quyết trên cánh môi mỏng càng sâu, trong lòng vui không sao tả siết.

Chỉ lo đỏ mặt xấu hổ, Lâm Dĩ Trân không biết tâm tư của người đàn ông độc mồm trước mắt, cúi đầu thẹn thùng quần bách nhét cá đông vào trong xe chở đồ, đáy lòng lại ngọt ngào vô cùng, bờ môi cũng len lén cong lên một nụ cười trộm vui mừng.

“Mông khi, vui thì cứ cười ra, không cần phải thầm sướng trong lòng, cần thận nội thương đấy!” Khóe mắt liếc thấy nụ cười trộm nơi khóe môi cô, người độc mồm vẫn không quên cười như không cười đùa giỡn một phen.

“Ai, ai thâm sưởng chứ... Anh... anh nói bậy!” Tâm tư bị đoán trúng, lập tức mặt đỏ như lửa lúng túng phủ nhận.

“Ý của em là nụ hôn của anh không đủ để em hưng phấn thỏa mãn sao?” Hé mắt, cười tàn ác.

Hừ hừ, tốt nhất cô ấy nên cẩn thận một chút, đừng có mà khiêu chiến tự ái của đàn ông, nếu không lập tức kéo cô ấy đi khách sạn chứng minh.

“Em không có!” Bị làm cho sợ đến mức lắc đầu quầy quậy, từ khi cùng hần tiến thêm một bước, Lâm Dĩ Trân càng ngày càng hiểu lý giải lời của hần như thế nào.

Mắt nhạt nhẹ quét một cái, Thủy Thần quyết định không hù dọa cô nữa, ngón tay thon dài chỉ vào mấy con trai bên trong ngăn lạnh. “Anh thích ăn cái đó!”

“Được rồi!” Vừa nghe là đồ hần thích ăn, Lâm Dĩ Trân nhanh chóng cầm một hộp bỏ vào trong xe, đồng thời âm thầm nhớ kỹ trong lòng.

Lại thêm một thứ yêu thích nữa — trai.

Sau đó, hai người vừa đi dạo vừa chọn thức ăn, Thủy Thần cũng hoàn toàn bất giác kỳ quái tán gẫu với cô về chuyện giải phẫu thi thể gần đây, đột nhiên Lâm Dĩ Trân nhớ đến vụ án thời gian trước.

“Đúng rồi! Vụ án cắt cổ trong nhà trọ bắt được hung thủ rồi chứ?” Dù sao cũng từng đến hiện trường án mạng giúp một tay, cô không khỏi có chút quan tâm.

“Tóm được rồi” Gật đầu một cái.

“Là ai vậy?” Tò mò.

“Là bạn trai của bạn cùng phòng người chết quen ở PUB, mới qua lại không lâu!”

“Sao?”

“Nói cũng thấy người chết xui xẻo! Bạn cùng phòng thích kết giao với một số

những bạn bè kỳ quái, thỉnh thoảng còn đưa về chỗ ở qua đêm. Hung thủ từng đến ở nơi đó rồi, đã gặp mặt với người chết mấy lần, cũng coi như biết.”

“Hôm đó, hung thủ đến tìm bạn gái, vừa lúc bạn gái không có ở đó, người chết nghĩ là bạn trai của bạn cùng phòng nên mở cửa cho hắn vào chờ, không ngờ hung thủ vào phòng cô bạn gái vừa chờ vừa xem phim A, kết quả thú tính nổi lên, lại cầm dao uy hiếp nạn nhân giúp hắn khẩu giao, chuyện phát sinh sau đó, không cần anh nói nữa chứ!”

Miêu tả đơn giản những gì Vương Chí Cường theo phương hướng tóm được người và thẩm tra qua, Thủy Thần liếc cô một cái, giọng đầy cảnh cáo, “Mông khi, con gái một mình thuê nhà bên ngoài, rất nhiều nguy hiểm vô hình ẩn núp, về sau em phải cẩn thận một chút cho anh, đừng có chưa biết rõ người đứng ngoài là ai đã mở cửa bậy bạ, đàn ông lạ không quen cũng đừng tùy tiện cho vào cửa, hiểu chưa hả?”

“Hiểu, hiểu rồi!” Vội vàng lên tiếng, hoàn toàn không dám nói hai lời.

“Hiểu là tốt rồi! Lần sau mà để anh phát hiện anh mới nhấn chuông có một cái, em đã mở thẳng cửa ra, anh sẽ cho em đi làm bạn với ông Vương.” Cười lạnh.

Lúng túng cười xòa, Lâm Dĩ Trân theo bản năng sờ sờ cổ, đột nhiên cảm thấy thật là lạnh, vội vàng lảng sang chuyện khác. “Ách... đồ mua xong rồi, chúng ta mau về thôi!”

Bắt đầu biết lách phải lách trái với hắn rồi?

Nhìn thấu tâm tư của cô, Thủy Thần lạnh lùng cười mấy tiếng, cũng không truy hỏi đến cùng, một tay kéo cô, một tay đẩy xe mua đồ từ từ đi về phía quầy tính tiền.

Song, mới đi được vài bước, một giọng nữ cũng thanh thanh lạnh lạnh kinh ngạc vang lên ——

“Anh hai?”

Nghe tiếng, Thủy Thần quay đầu nhìn về phía bên cạnh, ngay lập tức khóe

miệng cong lên: “A Diễm.”

Anh hai? A Diễm?

Bị xưng hô của hai người khiến cho ngẩn người, Lâm Dĩ Trân nhìn theo tầm mắt hẳn, thấy vị tiểu thư lãnh diễm từng thấy qua hai lần đang nhanh chóng bước về phía họ, cuối cùng đứng trước mặt Thủy Thần.

“Em còn tưởng mình nhìn nhầm người đấy!” Nhè nhẹ cười nhạt, Thủy Diễm không ngờ sẽ gặp được anh cả những hai lần ở siêu thị này, hết bên ngoài lại bên trong.

“Mắt của em vẫn còn tinh chán.” Cười cười đáp lại, nhìn đồng tâm tươ trong xe mua đồ của cô, Thủy Thần nhú mày hừ nhẹ. “Lại là Mạnh Hải muốn ăn?” Hẳn nhớ em gái từ trước đến giờ vẫn không thích ăn tôm.

“Dạ.”

“Thằng nhóc kia ngày càng to gan! Em chăm sóc nó đã đủ bận rộn mệt mỏi rồi, còn phải làm theo yêu cầu, mua đồ ăn cậu ta thích về cho cậu ta hưởng dụng, đúng là thiếu dạy dỗ! Hôm nào để anh đi tìm nó 『tâm sự một chút』” Lại bắt đầu cười lạnh, Thủy Thần rất ngứa mắt mỗi bệnh nhân quá được cung phụng kia.

Nghe vậy, Thủy Diễm nở nụ cười, nhẹ giọng nói: “Anh hai, em mệt đến mức cực kỳ vui vẻ.”

Thủy Thần sao lại không biết, chẳng qua chỉ được cái độc miệng, đang muốn lôi mỗi bệnh nhân ra châm chọc mấy câu, khéo mắt bỗng quét tới Lâm Dĩ Trân vẻ mặt lúng túng lại cổ quái đang đứng bên cạnh, lập tức, cười.

“Mông khỉ, giới thiệu với em. Đây là em gái anh, tên là Thủy Diễm; A Diễm, đây là bạn gái anh, Lâm Dĩ Trân.” Đơn giản giới thiệu vắn tắt, chuẩn bị xem phản ứng của cô.

“Chào, chào em!” Lửa đỏ cay nóng lấy tốc độ siêu âm bắn lên da mặt, Lâm Dĩ Trân cố gắng nặn ra một nụ cười chào hỏi, nhưng sau khi phát hiện thấy nụ cười quỷ dị ngấm ngấm của người đứng bên cạnh xong, trong lòng phi

thường then thùng quần bách.

Ô.... Cô vậy mà lại buồn bực vì em gái người ta, thế này thì mất mặt to rồi, thật là xấu hổ! May mà chuyện chỉ có cô với Thủy Thần biết, nếu không bảo cô làm sao mà đối mặt với em gái hãnh đây?

“Chào chị.” Gật đầu đáp lại, Thủy Diễm như có điều suy ngẫm nhìn cô một cái, ngay sau đó ánh mắt quét về phía anh cả mình, lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

A... Lấy tính tình của anh cả, cô có chút đồng tình với cô gái bị anh ấy thích.

Không thêm để ý đến ánh mắt trêu chọc của em gái, Thủy Thần trực tiếp hỏi: “Em mua đồ xong chưa? Có cần bọn anh đưa về không?”

“Không cần, em còn muốn dạo tiếp!” Cười nhạt cự tuyệt, Thủy Diễm vẫy tay với hai người, tiếp tục đẩy xe mua đồ đi.

Sau khi giật mình nhìn Thủy Diễm rời đi, Lâm Dĩ Trân lúc này mới quay đầu lại trừng người, mắc cỡ đỏ mặt lấp bắp chất vấn: “Cô ấy, cô ấy là em gái anh, sao anh... sao anh không nói sớm?” Kết quả cô lại còn đang hoang thừa nhận với hãnh, mình là bởi vì em gái hãnh mà tâm trạng không tốt.

Người này rõ ràng là cố ý xem cô làm trò cười!

“Em đâu hỏi.” Ba chữ đơn giản, hoàn toàn rũ bỏ trách nhiệm.

“Em có hỏi!” Nhìn chằm chằm người nào đó, cô lên án. “Lần đầu tiên, em ở trong xe có hỏi anh cô ấy có phải người rất quan trọng với anh không, anh nói phải.”

“Chẳng lẽ em gái không phải là người thân rất quan trọng sao?” Nhíu mày hỏi ngược lại, Thủy Thần dễ dàng lật ngược lại tổ cáo.

“Anh, anh là cố ý!” Kiên quyết tổ cáo. Cô hỏi căn bản không hề có ý như vậy, là hãnh cố ý xuyên tạc lời nói.

“Vậy thì đã làm sao?” Đúng lý hợp tình, môi mỏng cong lên cười.

“Oa—— anh là cái đồ xấu xa....” Đỏ mặt, vừa tức lại vừa buồn cười, vừa giận

lại vừa then xông lên vung nắm tay đập đập người nào đó báo thù.

Khẽ cười một tiếng, cánh tay dài ôm lấy cô khóa chặt trong lòng, cúi đầu hôn chụt một cái, thừa dịp cô còn đang mắc cỡ chôn ở trong ngực không ngóc đầu lên nổi, đáy mắt Thủy Thần lại lóe lên một tia đắc ý....

A a, vẫn là năm ngôi sao!

Chương kết

Địa điểm: Phòng tân hôn

Mặt đỏ cấp số: ★★★★★★

Nội dung ghi chép: Mông khi, đây là lễ vật anh tặng em, thấy vật này, em hiểu rồi chứ! Đúng vậy, đây là một quyển sổ ghi chép theo dõi, đối tượng, dĩ nhiên là Mông khi em.

Sau mười năm ghi chép bị gián đoạn, một năm trước, anh cuối cùng cũng có cơ hội tiếp tục viết thêm trang mới trong quyển ghi chép này, là em tự động dâng tới cửa, không oán được người khác, hôm nay có hồi hận cũng vô dụng.

Nhìn đến đây, em hiểu rồi chứ? Năm đó, không phải là anh cự tuyệt em, mà là anh đã xem thư tỏ tình của em trễ mất một ngày. Sau khi tự trường, em lại chuyển trường, tâm trạng tràn ngập mong chờ được em tỏ tình rồi đáp ứng của anh, thoáng chốc hoàn toàn sụp đổ, khiến cho anh có cảm giác như bị vứt bỏ không thương tiếc cùng mất mát vô cùng.

Thành thật nói với em, em khiến anh có cảm giác như bị thất tình, con người của anh thù rất dai, cho dù đến chết, cả đời cũng nhớ được em!

Còn nhớ rõ lúc chúng ta gặp lại nhau lần nữa chứ, ở ngoài phòng giải phẫu, anh hỏi em đi đâu giải quyết thì được, kết quả em lại mờ mịt hỏi ngược lại anh muốn giải quyết cái gì, khiến cho anh tức đến mức phải quăng ra câu tiếp theo “Thù của chúng ta kết lớn” không?

Bây giờ, anh nói cho em biết, chuyện mà chúng ta cần giải quyết lúc ấy, chính là anh đang chờ em chủ động tỏ tình với anh, đây là em nợ anh, hơn nữa còn nợ hơn mười năm!

May mà, sau đó em cũng thức thời, cuối cùng vẫn tỏ tình với anh, cho nên nợ cũ xóa bỏ, anh đồng ý tha thứ cho em.

Nhìn đến cuối, chắc em biết cấp độ ngôi sao chứ? Tính đến trước mắt, biểu hiện lợi hại nhất của em mới chỉ đến năm ngôi sao mà thôi. Tối nay, khi

chúng ta ở trên giường, em nói xem, em sẽ biểu hiện ra mấy ngôi sao đây?

Sáu ngôi? Bảy ngôi? Hay là nhiều hơn?

Tóm lại, anh hết sức mong đợi đấy!

Cô biết vì sao hẳn lại không nói.

Trên người khoác lụa trắng ngời trên giường tân hôn, tỉ mỉ lật giở một quyển “Sổ theo dõi ghi chép” đã có lịch sử hơn mười năm, cô dâu mắc cỡ đỏ mặt tai hồng, trong lòng vừa bực mình vừa buồn cười, đã không biết nói gì với người đàn ông bắt đầu từ hôm nay, đã từ bạn trai thăng chức thành ông xã.

Khi đó, hẳn không nói Thủy Diễm là em gái hẳn, căn bản là cố ý đặt bẫy, để cho cô hiểu lầm, chủ động tỏ tình với hẳn.

Người này, ngay cả yêu đương thôi mà cũng làm cho biến thái như vậy, thật sự là... thực quái đản mà cũng thực đáng yêu!

Mây đỏ nhuộm hồng gò má, cô không nhịn được cười khẽ một tiếng, đúng lúc này, chú rể một thân lễ phục màu trắng tuấn dật bước vào phòng.

“Có thích lễ vật kết hôn anh tặng em không?” Thấy cô đỏ mặt thẹn thùng lật xem quyển sổ ghi chép kéo dài hơn mười năm, chủ rể xấu xa cười hỏi.

“Thì ra từ sau khi chúng ta gặp lại, anh vẫn luôn dặt mũi em!” Cô dâu thẹn thùng cười lên án, cho đến tận hôm nay mới biết mình bị người ta cho giả làm heo xơi cạp.

Hoàn toàn không phủ nhận, chú rể cởi áo khoác xuống, tháo nơ, cong lên một nụ cười quý quý đi về phía cô: “Em nói đi, tối nay em sẽ có mấy ngôi sao? Anh đang chờ em vượt qua năm ngôi sao đây...”

Nhớ đến chế độ ngôi sao của hẳn, cô dâu thẹn thùng quẩn bách không nói nên lời, chỉ có thể cả người nóng bừng, đỏ mặt nóng tai nhìn hẳn tiến gần về phía mình.

Chỉ chốc lát sau, cô bị đè trên giường lớn mềm mại, cảm thụ thân thể rắn chắc ấm áp của phái nam bao phủ trên người mình, hứng lấy từng nụ hôn dai

dắng nóng rực.

Nhịp tim mất trật tự cùng tiếng thở dốc trầm thấp không tiếng động nói lên xuân ý kiều diễm, một bàn tay nhỏ bé lợi dùng thời gian rảnh rỗi xấu hổ lặng lẽ dò dẫm về phía công tắc đầu giường, thoáng chốc, ánh đèn êm dịu toàn bộ tắt ngúm, bên trong phòng tân hôn tối tăm chỉ nghe thấy tiếng rên rỉ tinh tế cùng hơi thở gấp gáp, đột nhiên —

“Mở đèn!”

“Không cần...”

“Anh muốn xem em có mấy ngôi sao, còn ghi chép lại chứ. Mở đèn!”

“.... Không cần.... Uhm....”

Tiếng ngâm nga yêu kiều cùng thở dốc lại vang lên, cuối cùng, rốt cuộc là có mở đèn hay không? Cái này thì.. tự mình nghĩ đi!